

Cưỡng Hôn Vợ Yêu

Contents

Cưỡng Hôn Vợ Yêu	2
1. Chương 1: Người Đàn Ông Đeo Mặt Nạ Bạc	2
2. Chương 2: Coi Tôi Là Công Cụ	3
3. Chương 3: Thoát Thân	4
4. Chương 4: Cùng Diệt Gia Từ Bỏ Quan Hệ	6
5. Chương 5: Anh Ơi Xin Anh Hãy Cứu Tôi	7
6. Chương 6: Giúp Em Xem Vết Thương	8
7. Chương 7: Trách Nhiệm	9
8. Chương 8: Vết Thương Không Hề Nhẹ	11
9. Chương 9: Anh Rẻ Tương Lai	12
10. Chương 10: Ở Lại Bên Cạnh Anh Ấy	14
11. Chương 11: Vết Tích Màu Đỏ	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	23
19. Chương 19	25
20. Chương 20	26
21. Chương 21	27
22. Chương 22	30
23. Chương 23	32
24. Chương 24	35
25. Chương 25	38
26. Chương 26	41
27. Chương 27	43
28. Chương 28	45
29. Chương 29	48
30. Chương 30	50
31. Chương 31	52
32. Chương 32	54
33. Chương 33	56
34. Chương 34	58
35. Chương 35	61
36. Chương 36	63
37. Chương 37	66
38. Chương 38	69
39. Chương 39	71
40. Chương 40	74

41. Chương 41	76
42. Chương 42	79
43. Chương 43	81
44. Chương 44	84
45. Chương 45	86
46. Chương 46	88
47. Chương 47	90

Cường Hôn Vợ Yêu

Giới thiệu

Cô bị chính người mẹ yêu quý của mình đem mình gả bán cho một lão già. Vì muốn được hủy hôn mà cô đã tìm đến m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-hon-vo-yeu>

1. Chương 1: Người Đàn Ông Đeo Mặt Nạ Bạc

“Cô gái, cô dự định chọn anh chàng đẹp trai nào?” Phục vụ hỏi.

Diệp Phi cong cong khóe môi, “Rẻ nhất bao nhiêu tiền?”

“1000 tệ. Ưu đãi đặc biệt.” Phục vụ trả lời.

Diệp Phi thiếu chút nữa theo phản xạ có điều kiện hỏi, có mua 1 tặng 1 không?

“Cái đó, có rẻ hơn nữa không?”

“Trai đẹp chỗ chúng tôi đều là trai đẹp cao cấp, đảm bảo eo tốt, chân tốt, gì cũng tốt!” Phục vụ nói

“Ha ha, đẹp trai cũng là do chính hình đẹp.” Diệp Phi chê bai nói.

“Vậy cô định ra giá bao nhiêu?” Phục vụ có vẻ mất kiên nhẫn rồi.

“100 tệ có được không?” Diệp Phi phát âm không tự tin.

“Hừm, cô đùa đấy à? 100 tệ đòi tìm trai chỗ chúng tôi. Cửa ra vào đằng kia, “ Phục vụ quay người hướng tới vị khách khác, đến nhìn cũng không thèm nhìn Diệp Phi nữa.

Sâu trong hành lang truyền đến những tiếng cười yếu ớt của đàn ông.

Hừm! Diệp Phi chỉ thiếu nước nổ tung phổi, không có tiền đều bị đàn ông coi thường. Ánh mắt cô nhìn tròng người đàn ông đeo mặt nạ bạc, trên mặt nạ khắc đồ đằng, là bị hủy dung nhan rồi hay xấu quá?

Trời ạ, bản thân đã như vậy rồi còn dám cười người khác?

Nếu không phải cô phải hủy trình tiết của mình, cô còn lâu mới đến chỗ này tìm đàn ông.

Cô đứng lên hướng phía đàn ông đi tới, “ Cười cái gì mà cười, chưa nhìn thấy tìm đàn ông bao giờ sao?”

“Nhìn thấy tìm đàn ông rồi, nhưng chưa thấy bỏ 100 tệ để tìm đàn ông, cô gái, cô có biết đây là nơi nào không?” Người đàn ông mặt nạ bạc lắc nhẹ ly rượu thủy tinh trên tay, lưỡi biếng xem nhãn hiệu rượu vang, tà mị lại kiêu ngạo.

“Tôi chỉ có 100 tệ.” Diệp Phi giải thích.

“Không có tiền còn muốn tìm đàn ông, cô rốt cuộc là đói khát đến mức nào?” Người đàn ông đeo mặt nạ bạc khinh thị nói.

Diệp Phi co rút khóe miệng, “Anh cho rằng tôi muốn? Tôi là phụ nữ, bọn họ dù có không lấy tiền vẫn không thiệt!”

“Bọn họ ra ngoài là để kiếm tiền không phải để sưu tập phụ nữ, chẳng lẽ sưu tập 7 người phụ nữ có thể triệu gọi thần rồng?” Người đàn ông lạnh giọng nói.

Khóe môi Diệp Phi co rút, gặp qua cái mồm độc, chưa gặp qua mồm độc như này!

“Coi như anh giỏi! Đáng đời anh bị hủy dung nhan đeo mặt nạ kinh doanh không tốt!” Cô không khách khí chê bai.

Rất rõ ràng, những người phục vụ đó giới thiệu kinh doanh cho soái ca khác, căn bản không quản người ngồi trong góc này.

Khuôn mặt dưới chiếc mặt nạ của người đàn ông co rút, nói anh ta bị hủy dung nhan thì thôi, còn nói anh ta là bán thân!

“Tôi không cần đến kiếm tiền của phụ nữ!”

Ánh mắt Diệp Phi lóe lên, “Anh kiếm tiền của đàn ông? Hóa ra anh là gay.”

Người đàn ông xem chút bị rượu sặc chết, “Cô đang tìm chết!”

“Tôi chỉ tìm đàn ông, không tìm chết. Anh bao nhiêu tiền 1 đêm? Bỏ đi, chính là anh đi!” Diệp Phi kéo cánh tay người đàn ông đi về phía phòng đơn, cơ thể to lớn của người đàn ông so với người phụ nữ khoa trương trước mặt cao hơn hẳn 1 cái đầu, hoàn toàn không hiểu người phụ nữ nhỏ có gan to cỡ nào lại dám kéo cánh tay anh ta.

Có điều dám mắng anh ta là bán thân, còn là gay, xem anh ta ngược chết nha đầu này như nào?

“Nhắm vào chủ ý của tôi, cô tìm sai đối tượng rồi.”

“Tôi chỉ dùng đồ của anh 1 lát, anh coi tôi là đàn ông được rồi.” Diệp Phi đem người đàn ông đẩy vào 1 căn phòng đơn, không chú ý đến ánh mắt ngược đãi của người đàn ông.

Ngón tay người đàn ông nâng cằm cô gái lên, giống như thượng đế nhìn xuống, “Tôi đối với loại phụ nữ như cô không hứng thú. Biết điều xin lỗi tôi, nếu không tôi cho cô sống không bằng chết!”

2. Chương 2: Coi Tôi Là Công Cụ

“Không cần đến anh thấy hứng thú với tôi, đàn ông không phải đều là động vật nửa thân dưới, “Diệp Phi vừa nói, vừa kiễng chân chặn môi của anh ta, cô ấy thực sự không còn thời gian nữa rồi. Ngày mai sáng sớm liền có người đưa cô ấy đi. Hương rượu nồng nặc xen vào hơi thở của người đàn ông, anh ta quay đầu tránh môi của cô gái nhỏ, “Cô đã uống rượu trắng?”

“Thì 1 chai lão bạch cán.” Tay của Diệp Phi móc chặt cổ người đàn ông, không để ý gì hôn môi người đàn ông.

Để lấy can đảm cho bản thân, trước khi đến cô tự chúc mình 1 chai rượu trắng. Tiền của cô chỉ mua được loại rượu rẻ tiền này.

Hương rượu kèm theo bờ môi mềm mại của cô gái nhỏ, thu hút môi mỏng man mát của người đàn ông.

Không ai biết rằng anh ta có thể uống hết lượt tất cả rượu vang Whisky Tequila, không chút phản ứng. Nhưng duy chỉ với rượu trắng cực kỳ mẫn cảm, chỉ 1 giọt rượu trắng cũng sẽ say, sẽ mất đi lý trí, sẽ không khống chế được bản thân.

Rượu trong miệng cô công chiếm toàn bộ lý trí của anh ta, mềm mại thoải mái làm anh ta rất muốn nhiều thêm 1 chút.

1 chút lý trí cuối cùng trong đầu làm cho anh ta vươn tay đẩy cô gái trên người ra “Tôi không phải người cô có thể nhòm ngó tới”

Diệp Phi không cam tâm vươn tay túm lại người đàn ông “Tôi thật sự rất cần, anh coi như cứu tôi!”

Đuôi mắt người đàn ông trượt qua ánh mắt kinh ngạc, rất muốn lột móng vuốt đang loạn cào của nha đầu thối, “Cút! Nếu không tôi đảm bảo cô sẽ hối hận!”

“Tôi đảm bảo sẽ không hối hận!” Diệp Phi nói.

Nhưng bây giờ nên làm thế nào nữa?

Không biết có phải sức mạnh của rượu chạy lên đầu, đại não cô từng trợn mớ hồ.

Tay cô tóm lấy thắt lưng của người đàn ông, nhưng đồ này rất cuộc tháo như nào?

“Hu hu, tôi tháo không ra, anh tự tháo! Tôi không còn thời gian nữa, tôi sẽ chết!” Cô gấp gấp khóc thành tiếng.

Cô gái vốn là khuôn mặt xinh đẹp, rơi nước mắt, làm cho người đàn ông thấy tim đập loạn.

Bị rượu trắng khổng chế tất cả dây thần kinh đều đang kêu gào, rượu trắng nóng bừng chạy toán loạn giữa các phế phổi.

Cánh tay anh ta ôm lấy cô gái, quay người đè cô lên tường, nếu cô tìm chết thì tôi thành toàn cô!

“Đây là cô tự tìm!”

Tốc độ của anh ta lấy lại quyền chủ động, tham lam hút hương rượu trong miệng cô gái, thần kinh hưng phấn làm anh ta muốn 1 miếng nuốt chửng cô gái....

Diệp Phi chỉ cảm thấy bản thân muốn say rồi, “Đau quá, anh dừng lại, tôi không muốn nữa! 100 tệ tôi cho anh.”

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười rét lạnh của người đàn ông, “Cô nương, cô coi tôi là công cụ? Muốn cần thì cần, không muốn cần thì không cần?”

Lúc này kêu dừng lại, anh ta tức đến muốn làm chết cô.

“Khốn kiếp! Anh chỉ là tôi dùng 100 tệ thuê đến. Khách hàng là thượng đế, anh phải nghe lời tôi!” Diệp Phi đau đến khom người xuống.

Tay to của người đàn ông ấn giữ chân cô gái, cố định vị trí của cô, “Tôi sẽ cho cô biết, ai là thượng đế!”

3. Chương 3: Thoát Thân

Tay của Diệp Phi bám chặt vào lưng người đàn ông, trên đầu là chiếc mặt nạ của người đàn ông, đại não say rượu, 1 trận choáng váng,, chỉ cảm thấy người đàn ông giống Tula dưới địa ngục.

Thân thể 2 người quấn lấy nhau, bị đèn thủy tinh chiếu lên tường, giống như 1 bóng hình được cắt hoàn mỹ.

Thân thể của Diệp Phi dần dần có cảm giác khác lạ, tê tê ngứa ngứa trên thân thể cô nhẹ nhàng mà qua...

Ngày thứ 2 mặt trời xuyên qua bức rèm cửa rơi vào trong phòng, Diệp Phi mở mắt ra.

Đồng hồ sinh học của Diệp Phi trước nay rất chuẩn, đến giờ lên lớp, tự khắc sẽ tỉnh, không cần biết ngày hôm trước ôn bài đến mấy giờ.

Toàn thân đau nhức, làm cho cô rất không thoải mái động đậy 1 chút.

Mẹ kiếp! Tiết thể dục chạy 1000m sao chứ?

Cô mở mắt ra, mặt đất vút đầy quần áo hỗn loạn, tìm lại tất cả kí ức, cô đã thật sự làm lần đầu tiên của mình chưa.

Quay đầu liền nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ bạc bên cạnh mình, sofa kiểu Âu rất rộng, anh ta ôm lấy cô ngủ trên đó. Trên người anh ta đầy những vết máu do cô cào xước, giống như người bị cưỡng bức là anh ta.

Tim cô đập thành thịch, hôm qua là trong men rượu to gan, hôm nay cô tỉnh rồi, không có can đảm đối mặt với người đàn ông này.

Khuôn mặt của cô ửng đỏ, bàn tay nhỏ với lấy điện thoại rơi trên sofa, còn 1 việc quan trọng chưa làm.

Cô mở điện thoại, căn chỉnh đúng mình và người đàn ông chụp 1 bức ảnh, bỗng chốc chán nản hẳn, người đàn ông đeo mặt nạ nhìn không ra là nam hay nữ.

Ổng kính điện thoại quay lại, lại chụp vài bức ảnh người đàn ông không mặc gì, như vậy có thể chứng minh cùng cô ấy lần lộn là đàn ông.

Có mấy bức hình này rồi, cô không tin là lão già kia còn muốn cô.

Đột nhiên 1 cánh tay bắt lấy cổ tay cô, giọng nói lạnh lùng của người đàn ông đánh trên đỉnh đầu cô. “Dám chụp ảnh tôi? Xóa đi!”

Diệp Phi bị dọa đến cả thân đều run, “ Anh dậy rồi? Tôi chỉ là, cái đó, chụp ảnh làm lưu niệm. Dù sao thì anh mang mặt nạ, cũng không ai biết anh là ai.”

“Đưa đây!” Người đàn ông đưa ngón tay ra, nắm chặt cổ tay cô, gỡ điện thoại trên tay cô.

“Ảnh không thể xóa.” Diệp Phi 1 bước ngồi trên bụng dưới của người đàn ông.

Người đàn ông bị giẫm đau, đặc biệt là buổi sáng sớm thời kỳ mãn cảm của người đàn ông này, “Dám giẫm tôi, tôi thấy cô không muốn sống nữa rồi!”

1 tay khác của anh ta túm lấy cổ chân cô gái, rõ ràng sức mạnh của rượu trắng đã trôi qua rồi nhưng anh ta nhìn thấy cơ thể mịn màng tinh tế hoạt bát của người phụ nữ nhỏ vẫn có phản ứng.

Hồi ức đêm qua đè cô xuống các loại thoải mái làm cho anh ta sâu sắc muốn thêm 1 lần nữa.

Đột nhiên, chuông điện thoại kêu lên, người đàn ông buông người phụ nữ nhỏ, cầm điện thoại mình lên.

Diệp Phi nhân cơ hội này nhặt quần áo lên, chạy vào nhà vệ sinh, vết thương rách ra đau làm cô hận hỏi thăm 18 đời tổ tông người đàn ông.

Âm thầm có thể nghe thấy tiếng người đàn ông ngoài nhà vệ sinh.

“Không đến. Đem người kia xử lý cho tôi, người nào dám động tay chân với tôi, giết không tha!”

Tim Diệp Phi đập thành thịch, đâm lên xương đòn của mình.

Không đến? Là nói người đàn ông hẹn hò với anh ta không đến sao?

Người dám động tay chân với anh ta, có lẽ chính là cô!

Trời đất ơi, cô chỉ là giẫm anh ta 1 chút, anh ta có đáng phải giết cô không?

Ánh mắt cô chuyển động, mở vòi hoa sen, đương nhiên không phải tắm, trốn thoát gấp hơn!

May mà đây là tầng 2, cô mặc quần áo mở cửa sổ lật người ra ngoài, ống thoát nước trên tường trở thành vật cứu mạng cô, cô trèo lên ống thoát nước trượt xuống đất tầng 1.

Ống thoát nước thô ráp ma sát làm rách chân cô, cần bản không chú ý đau, cô chạy lên đường chui vào trong chiếc xe công cộng.

Trong phòng ngủ, người đàn ông tắt điện thoại đi về phía phòng vệ sinh, “Vẫn chưa tắm xong? Ra đây!”

4. Chương 4: Cùng Diệp Gia Từ Bỏ Quan Hệ

Mộ Thương Nam chuyển động nắm cửa, mới phát hiện cửa nhà vệ sinh bị khóa rồi, anh ta 1 bước đạp tung cửa, ảnh HD bắt buộc xóa đi.

Sau đó nhà vệ sinh trống không, làm mất anh ta đầy ý hận, nha đầu thối lại cầm lấy ảnh của anh ta bỏ chạy rồi.

Anh ta ấn màn hình điện thoại gọi cuộc điện thoại “tra cho tôi nha đầu thối ngày hôm qua, bắt!”

1 tay khác gỡ mặt nạ xuống, khuôn mặt hoãn mỹ như điêu khắc kiêu ngạo lộ ra trong không trung.

Nửa tiếng sau, Diệp Phi rút cuộc cũng về tới ký túc xá, chỉ thiếu chút nữa đi như phế cái chân.

Trên đường đi cô không quên 1 việc, chính là gửi ảnh cho mẹ mình Thiên Huệ, nói cho mẹ cô biết, cô đã không còn là xử nữ nữa rồi.

Xem xong mẹ cô đáp lại, muốn cô rút ra khỏi Diệp gia, tận đáy lòng cô phát ra tiếng cười nặng nề, vì 50 vạn, bán cô cho lão già xấu xí, cô còn háo hức muốn thoát khỏi Diệp gia ấy.

Đầu cô 1 trận lạnh buốt, lần này bán cô cho lão già xấu, không vì cái gì khác, mà vì ấy tiền bán cô để cho chị gái cô học đại học.

Cô không hiểu tại sao mẹ cô yêu thương chị gái cô lên trời, mà đối với cô cô con gái này lại giống như đối đãi với đứa trẻ nhặt được vậy.

Cô đi vào cửa ký túc, 1 lão già xấu đến chào đón, cô nhanh chóng thu lại tâm tình.

Lão già trên dưới đánh giá Diệp Phi, ánh mắt như muốn nuốt sống cô làm cô thấy buồn nôn.

“Đẹp, thật là đẹp, so với trong ảnh còn đẹp hơn, 50 vạn đáng giá. Anh chính là chồng em Vương Kim Tài, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra thân thể, sau đó đi đăng ký kết hôn!” Vương Kim Tài đưa tay ra kéo tay cô đi.

Diệp Phi lùi sau vài bước “Ông chủ Vương phải không? Tôi nghĩ chúng ta không cần phải đi bệnh viện.”

“Hả? Không đi bệnh viện?” Vương Kim Tài nháy mắt 1 cái, “Em xấu hổ à? Nghe nói xử nữ đều xấu hổ đi bệnh viện bị người ta nhìn, anh tự mình kiểm tra cũng được.”

Nào, để chồng em ôm 1 chút. Chúng mình động phòng trước, sau đó đi lĩnh giấy đăng ký!”

Vương Kim Tài hướng tới cô vồ lấy, cô gái tươi non làm lão ta không nhận được đến sau khi lĩnh giấy đăng ký.

Diệp Phi hướng bên cạnh nháy mắt trốn khỏi vòng tay lão “ Không phải, ông hiểu nhầm rồi, là tôi thấy tôi không xứng với ông. Thực ra mẹ tôi lừa ông, tôi sớm đã không còn là xử nữ rồi, ông xem!”

Cô cầm điện thoại lật ra bức ảnh của cô và người đàn ông cho Vương Kim Tài xem.

Biểu tình trên mặt Vương Kim Tài ngay lập tức cứng đờ, cô gái trong bức ảnh được đàn ông ôm chặt, cười sáng lạn! Người đàn ông ở trần, trên thân còn có vết đỏ bị cô gái cào, có thể nhìn thấy 2 người trong đêm h như nào.

“Cô, cô chọc tôi chơi à?”

“Tôi đi, tôi có thời gian chọc lão đầu, không phải lão già, không đúng, chọc ông chủ Vương chơi à? Dù sao tôi cùng đàn ông lăn lộn rồi, thật lòng không xứng với ông, mời ông đi mạnh khỏe!”

Diệp Phi mở cửa cười híp mắt mở ra 1 lối đi.

Mặt Vương Kim Tài sắp bị tức đến co rút rồi, cô gái sạch sẽ đến tay không còn rồi!

“Cô là chê tôi già, tự tìm đàn ông?”

“Ai yo, ông còn biết mình già! Con trai ông còn lớn hơn tôi, còn muốn lấy tôi? Tiền trong tay mẹ tôi, ông tìm bà ấy đòi tiền đi!”

Vương Kim Tài tức đến mức bệnh tim, ông ta lấy điện thoại gọi cho mẹ Diệp Phi, “ Thiên Huệ, con gái bà không phải xử nữ, bà con mẹ nó trả lại tiền cho tôi!”

Thiên Huệ đoan trang trong điện thoại, từ kể rằng thốt lên mấy chữ, “ Dù gì thì tiền tôi cũng tiêu rồi, con gái chỉ có mình Diệp Phi, ông cần hay không tùy ông! Muốn tiền, tìm nó đi đòi!”

“Được a! Mẹ con các người liên thủ hãm hại tiền của tôi, tin hay không tôi mang cô ta bán cho hộp đêm!” Vương Kim Tài tức mình hét.

“Người đã đưa ông rồi, ông xử lý thế nào là việc của ông. Đừng gọi điện thoại cho tôi nữa!” Thiên Huệ ngắt điện thoại.

5. Chương 5: Anh Ơi Xin Anh Hãy Cứu Tôi

Khuôn mặt của Diệp Phi méo mó, cô chẳng thể ngờ rằng mẹ mình lại độc ác đến thế. Bà lại có thể cho phép ông già kia bán cô cho hộp đêm để lấy tiền!

Cô nhìn Vương Kim Tài – kẻ vẫn đang chăm chăm nhìn mình đầy ác độc, sợ hãi mà lùi bước về phía sau: “Ông không có quyền bán tôi!”

“Ha ha, nợ tao năm trăm nghìn tệ còn nói tao không có quyền sao? Để tao hưởng thụ đủ rồi, tao sẽ lại bán mày cho hộp đêm, biết đâu lại kiếm được thêm một món hời!” Vương Kim Tài cười to, xông về phía cô.

Diệp Phi xoay người bỏ chạy ra cửa phòng: “Cứu tôi! Cứu tôi với!”

Thế nhưng, ký túc xá vắng vẻ này làm gì có lấy một bóng người. Đang kỳ nghỉ hè, học sinh đều đã về nhà, chỉ còn lại mình cô, người có nhà cũng như không thì mới ở lại ký túc thôi.

“Đứng lại! Mày đứng lại cho tao!” Vương Kim Tài chạy thực mạng đuổi theo cô. Năm trăm nghìn tệ của ông đây chứ ít à!

Vết thương của Diệp Phi bị kéo căng vì chạy nên càng đau dữ dội, thậm chí còn đau hơn cả tối qua. Cô vẫn giữ chặt bụng tiếp tục chạy về phía trước, nhưng với tình trạng này, cô chẳng thể chạy được nhanh hơn.

Phía sau vang lên những bước chân ngày càng gần hơn của lão Vương Kim Tài, cô nhìn về phía cổng chính của trường học, ngoài cổng chính là đường lớn, chỉ cần chạy tới đó là có thể tìm được người cứu cô.

Chỉ một giây thất thần, cô liền bị vấp chân, ngã xuống đất.

Vương Kim Tài chạy tới, giẫm chân giữ chặt lưng cô, thở hổn hển: “Để tao xem mày còn dám chạy đi đâu?”

“Thả tôi ra! Tôi sẽ báo cảnh sát!” Diệp Phi hét lớn.

“Có giỏi thì báo đi! Trả tiền cho tao rồi tao sẽ kiện mày tội lừa đảo, cho mày đi tù hai mươi năm!” Vương Kim Tài đe dọa.

Một tay lão giữ chặt cánh tay Diệp Phi, tay còn lại cời cà vạt của mình để trói cô lại.

“Cứu tôi với! Có ai không, cứu tôi với!” Diệp Phi kêu cứu. Cô gái vừa bị giẫm đạp không lật nổi người dậy, lại mệt mỏi rã rời vì bị đàn ông giày vò suốt đêm qua, không chống đỡ nổi sức mạnh của Vương Kim Tài.

“Kêu đi, mày có kêu rách họng cũng chẳng có ai tới cứu mày đâu!” Vương Kim Tài đắc ý nói.

Đúng trong khoảnh khắc Diệp Phi tuyệt vọng nhất, một chiếc xe hơi sang trọng dừng lại trước mặt cả hai người.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông cao to bước xuống.

Diệp Phi giống như nhìn thấy cứu tinh, túm lấy ống quần người đàn ông: “Anh ơi, cứu tôi với! Van cầu anh cứu tôi, ông ta muốn bán tôi cho hộp đêm!”

Cô ngửa đầu nhìn về phía người đàn ông. Ánh mặt trời chiếu trên đỉnh đầu anh, toàn thân giống như phát ra một vầng hào quang, góc cạnh rõ ràng giống như một pho tượng hoàn mỹ, nhất là đôi mắt sâu hun hút, con ngươi đen nhánh khiến cho cô chỉ muốn trầm mình trong đó.

Cô kinh ngạc nhìn anh, chưa từng thấy người đàn ông nào có đôi mắt đẹp như vậy.

“Bớt xen vào chuyện của người khác đi! Nha đầu này là kẻ lừa gạt, lừa ta năm trăm ngàn tệ, ta là muốn bắt nó trả tiền lại thôi!” Vương Kim Tài nhìn thấy có người tới, liền vội vàng giải thích.

“Không phải! Tôi không nợ tiền ông ta, là mẹ tôi! Anh ơi, cầu xin anh cứu tôi với.” Diệp Phi hốt hoảng nói.

“Mẹ nợ con trả! Mẹ cô nợ tiền tôi, đến lượt cô trả lại cho tôi! Không có tiền, thì dùng thân thể mà trả!” Vương Kim Tài hùng hồn nói như thể đạo lý.

Khuôn mặt người đàn ông dường như chẳng có chút biểu cảm dư thừa nào: “Nhiếp Hạo, báo cảnh sát, có kẻ buôn người.”

Thanh âm của anh không lớn, chẳng qua toát ra cảm giác nhàn nhạt nhưng lại khiến cho Vương Kim Tài kinh ngạc.

“Mày, mày dám quản việc vợ vãi của ông à! Có biết ông là ai không!” Vương Kim Tài rêu rao, dấu gì hẳn cũng là ông chủ của một công ty!

Nhiếp Hạo cười lạnh: “Xem ra ông không biết tổng giám đốc chúng tôi là ai rồi, ông giám chọc vào người của nhà họ Mộ ư?”

Vương Kim Tài đột nhiên héo: “Nhà họ Mộ, tổng giám đốc Mộ Thương Nam?”

“Biết rồi còn không mau cút đi!” Nhiếp Hạo nói.

6. Chương 6: Giúp Em Xem Vết Thương

Vương Kim Tài nhìn cô gái mình đang trói chặt trong tay, có chút không nỡ rời xa cây tiền này, nhưng nhà họ Mộ một tay che trời mà muốn ông ta chết thì cũng chỉ như giết một con kiến mà thôi.

“Được, tôi đi, tổng giám đốc Mộ đừng giận đấy nhé!” Ông ta chần chờ một lúc mới buông bỏ cánh tay Diệp Phi rồi chạy mất, có lẽ phải tìm cơ hội khác để bắt con nhóc này lại mới được.

Diệp Phi thở hổn hển, có thể do sợ hãi mà mãi vẫn thở không ra hơi, bộ não dần thiếu không khí.

Mộ Thương Nam chìa tay kéo cánh tay cô, đỡ cô dậy: “Cô không sao chứ?”

Diệp Phi dựa vào sức của anh đứng dậy, ngón tay bên xoắn gấu váy. Cả người toàn bần đất, nhếch nhác vô cùng khiến cô bối rối chẳng dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông này.

“Tôi không sao, xin cảm ơn tổng giám đốc Mộ đã cứu mạng.” Cô lễ phép nói.

Nhiếp Hạo nhặt chiếc điện thoại Diệp Phi đánh rơi trên nền đất lên, thao tác thành thực, sau đó đưa chiếc điện thoại cho Mộ Thương Nam: “Tổng giám đốc, đây là điện thoại của cô gái này.”

Mộ Thương Nam cầm chiếc điện thoại đặt vào giữa lòng bàn tay Diệp Phi: “Cẩn thận chút.”

Rồi anh xoay người quay trở lại chiếc xe hơi sang trọng của mình, trên khuôn mặt vẫn luôn là sự bình tĩnh đến mức người ta chẳng thể nhìn ra bất cứ cơn sóng tình cảm nào.

Trong trí não Diệp Phi cứ mãi vang vọng thanh âm dễ nghe của người đàn ông ấy, âm thanh hay đến mức khiến người ta muốn rụng trứng.

He he! Cô âm thầm cười nhạo chính bản thân mình vậy mà lại mắc bệnh đại trai.

Cô nhắc chân quay trở lại ký túc. Vừa bước một bước, cơn đau từ vết thương bị rách lại khiến cô ngã nhào xuống đất.

Mộ Thương Nam ngồi trong xe, vô thức quay đầu lại liếc nhìn cửa sổ phía sau. Thực ra, bản thân anh cũng chẳng biết tại sao mình lại cứ phải quay lại nhìn cô như thế.

“Quay xe lại! Nhanh lên!” Anh lập tức ra lệnh, trong đáy mắt chỉ còn bóng dáng cô gái ngã quỵ vì đau đớn.

Nhiếp Hạo nhanh chóng quay xe trở lại.

“Có chuyện gì vậy?” Bàn tay to lớn của Mộ Thương Nam đỡ lấy cô đang ngã nằm trên mặt đất.

Diệp Phi cắn môi chịu đựng cơn đau: “Tôi, tôi... đau bụng quá.”

Cô bối rối đến mức không còn biết phải nói gì nữa, chuyện vết thương đau đớn làm sao có thể nói cho một người đàn ông lạ mặt nghe được.

Lông mày Mộ Thương Nam nhíu chặt, ngồi xổm xuống, trong mắt dường như sáng tỏ điều gì đó, giống như anh đã biết rõ chuyện gì rồi vậy.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện khám.”

“Không cần, tôi không sao, chỉ là đau bụng thôi, không cần đi bệnh viện đâu!” Diệp Phi âm thầm mắng tên đàn ông đêm kia, nguyên rửa hần ba đời ba kiếp đều không ‘lên’ được.

Nhưng là bệnh viện, cô không thể đi khám được. Loại chuyện này, cô không muốn để cho người khác biết, hơn nữa cô cũng không có tiền.

Cô rút bàn tay bị người đàn ông kia nắm về, muốn rời đi nhanh một chút. Nhưng vết thương đau đớn kia khiến cô đi một bước cũng run rẩy.

“Đứng lại! Trên váy cô là cái gì?” Mộ Thương nam nhìn thấy trên chiếc váy xanh của cô có một mảng tối thẫm. Anh dùng tay sờ vào, đầu ngón tay dính màu đỏ.

Diệp Phi lúng túng đỏ mặt: “Tôi, tôi tới tháng rồi. A, tôi đi trước.”

Mộ Thương Nam đưa tay đem cô ôm vào trong ngực, nhét cô vào xe hơi.

“Lái xe về công ty! Gọi Sở Nhiệm tới.” Anh ra lệnh cho Nhiếp Hạo.

“A? Anh dẫn tôi đi đến công ty anh làm gì?” Diệp Phi kinh ngạc nhìn người đàn ông xa lạ.

“Yên tâm, tôi không muốn thương tổn cô. Cô không muốn đi bệnh viện, tôi đành để bạn tôi giúp cô chữa trị vết thương.” Mộ Thương Nam nói.

Trong nháy mắt, anh phát hiện dường như mình nói hớ cái gì, chỉ chỉ cánh tay cô, còn có vết thương trên đùi do bị té: “Trên người cô thật nhiều vết thương.”

Diệp Phi khổ sở nhếch môi, cô thiếu chút nữa thì bị anh hù chết. Còn tưởng rằng anh đoán được nơi đó của cô có vết thương chứ.

“Cảm ơn anh.” Cô trung thành cúi đầu ở bên người đàn ông, âm thầm tính toán bạn của anh hẳn sẽ không lấy của cô phí khám bệnh quá nhiều chứ?

Nhưng là, cô luôn cảm thấy rợn tóc gáy, thật giống như là người đàn ông này vẫn luôn nhìn cô chằm chằm?

7. Chương 7: Trách Nhiệm

Một chiếc khăn ướt được chìa đến trước mặt Diệp Phi.

Đôi mắt to tròn của Diệp Phi chớp chớp, không hiểu ý của người đàn ông này.

Mộ Thương Nam cầm lấy chiếc điện thoại trong tay cô, chọn chức năng “Gương” rồi lại đưa đến trước mặt cô.

Diệp Phi giật mình. Cô nhìn chính mình trong màn hình điện thoại, khuôn mặt bần thủ, nước mắt và đất cát quện hóa thành bùn, mái tóc rối bù như một đồng rơm và trên đó còn vương vãn một vài chiếc lá rơi.

Ồi giàng ơi! Cô nhanh chóng xoay người lại, lau mặt bằng khăn ướt và chải chuốt lại mái tóc.

Cô sắp khóc vì sự ngu ngốc của bản thân mình mất, vậy mà cứ nghĩ là người ta nhìn mình cơ đấy.

Choáng, chắc chắn là nhìn cô rồi, cái dáng vẻ nhếch nhác của cô như thế này chỉ khiến người ta nhìn cô như nhìn thấy quái vật thôi.

“À đúng rồi, tổng giám đốc Mộ, anh đến trường học để làm gì vậy?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Tôi đến tìm bạn gái của tôi, nhưng quên mất là cô ấy đã nghỉ hè rồi.” Mộ Thương Nam trả lời.

Đáy lòng Diệp Phi chợt chết lặng. Cô âm thầm khinh thường bản thân mình. Nghĩ cái gì vậy, Diệp Phi, mày đâu còn là trinh nữ, với cái xuất thân như thế này mà còn đòi trồng cây si với tổng giám đốc lớn nữa cơ à? Nằm mơ đi!

Chiếc xe hơi đỗ trực tiếp vào trong gara dưới tầng hầm của Tập đoàn Mộ thị. Cô đi theo người đàn ông đến thang máy đi thẳng lên văn phòng Tổng giám đốc.

“Trong phòng nghỉ có phòng tắm, đi tắm đi. Hai mươi phút nữa bác sĩ sẽ tới.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Diệp Phi gật đầu, bước vào gian phòng nghỉ, bộ dạng này mà không tắm một phát thì đúng là chẳng dám gặp ai.

Khổ nỗi cơn đau từ vết thương khiến cô sờ một chút thôi cũng thấy đau run rẩy.

Khó khăn lắm mới tắm rửa sạch sẽ xong, cô phát hiện ra một vấn đề, cô mặc đồ gì bây giờ?

Quần áo của cô đều bị bẩn hết rồi, trên váy còn có vết máu nữa.

Cô nhìn chiếc áo choàng tắm trên mắc treo quần áo, có lẽ đành phải mượn tạm chiếc áo choàng tắm của anh mà mặc đỡ thôi.

Áo choàng tắm dành cho nam nên kích cỡ rất to, cô mặc xong chiếc áo dài quét đất.

Khi cô bước ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy một nữ bác sĩ mặc áo choàng trắng, khuôn mặt thanh tú của cô ấy có đôi mắt màu vàng kim, đúng là khuôn mặt trái xoan điển hình, tóc cô ấy được buộc gọn gàng phía sau đầu, toát ra sự giỏi giang không thể miêu tả được thành lời.

“Xin chào bác sĩ Sở. Tôi là Diệp Phi.” Diệp Phi hâm mộ nhìn vị nữ bác sĩ kia, đây cũng là nghề nghiệp mà cô mơ ước đấy.

“Hãy cởi áo choàng tắm ra, nằm trên giường để tôi khám.” Sở Nhiễm nói.

Khuôn mặt Diệp Phi trắng bệch đầy bối rối, quần áo choàng tắm nằm lên giường. Dù cho có là nữ bác sĩ khám đi chăng nữa thì cô cũng cảm thấy rất xấu hổ.

Sở Nhiễm đeo gang tay y tế, nháy mắt: “Em mặc quần áo thì tôi khám kiểu gì được đây? Em không phải bị chảy máu sao?”

Cô vừa nói vừa vén váy áo choàng tắm của Diệp Phi, nhìn thấy vết thương của cô bé, liền hít một hơi lạnh: “A?”

Trong phòng làm việc của Mộ Thương Nam, một đồng văn kiện cần ký ở trên bàn. Thế nhưng hôm nay anh không có tâm trạng, xem qua mấy phần văn kiện liền dừng lại, thân thể tựa lưng vào ghế ngồi.

Ánh mắt thâm thúy của anh nhìn về phía bầu trời ngoài cửa sổ. Thật ra thì những hình ảnh cần xóa đều đã xóa rồi, đêm qua là cô nhóc kia tự tìm chết, anh không có bất kỳ trách nhiệm gì.

Hơn nữa, Nhiếp Hạo đã điều tra ra toàn bộ thông tin liên quan đến cô. Cô là con gái nhà họ Diệp, em họ của Thiên Tịnh. Việc anh không nên làm nhất là mang cô trở về.

Hồi lâu, cửa phòng nghỉ mở ra, Sở Nhiễm đi ra.

“Cô gái này là chuyện gì xảy ra? Phụ nữ của anh à?”

Môi mỏng của Mộ Thương Nam phát ra tiếng: “Nhặt trên đường, có kẻ muốn bán cô ấy cho hộp đêm.”

“Tôi còn thấy kỳ quái đây. Ông cụ nhà anh không phải để cho anh kết hôn với Thiên Tịnh sao, làm sao anh lại phát thú tính mà muốn một người phụ nữ khác!” Sở Nhiễm nói.

“Cô ấy thế nào?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Ngày hôm qua cô ấy bị cưỡng bạo, trên người có nhiều vết thương bị ngược đãi. Hôm nay lại vận động kịch liệt khiến miệng vết thương càng trở nên nghiêm trọng hơn. Bây giờ đã sưng đến mức không thể nhìn nổi, không biết làm sao cô ấy còn có thể đi lại vững vàng được nữa. Tôi hỏi cô ấy người đàn ông tối qua là ai, cô ấy nói không biết. Có cần tôi báo cảnh sát giúp không? Người đàn ông kia thật không phải người!” Sở Nhiễm mắng to.

8. Chương 8: Vết Thương Không Hề Nhẹ

Khuôn mặt Mộ Thương Nam căng như dây đàn: “Có cần báo cảnh sát hay không thì phải xem ý định của cô ấy.”

“Tôi nói cho anh biết, phần lớn các cô gái bị xâm phạm thường hay im lặng nên mới để tội phạm cường hiếp trốn thoát khỏi vòng pháp luật đấy! Dù sao tôi cũng làm chứng cho cô ấy rồi. Chỉ cần cô ấy muốn, tôi có thể cung cấp báo cáo thẩm định y khoa!” Sở Nhiễm phản nộ.

Trán Mộ Thương Nam nhăn lại đầy khó hiểu, sao lại thành cường hiếp rồi? Chỉ là đêm qua anh có uống rượu nên mới không thể khống chế bản thân, mạnh mẽ tí thôi mà.

“Cô xử lý vết thương cho cô ấy rồi?” Anh thay đổi chủ đề.

“Xử lý xong rồi, đã khâu miệng vết thương. Đây là thuốc mỡ chống viêm giảm đau, anh đưa cho cô ấy đi. Anh nói với người nhà cô ấy rằng tốt nhất nên để cô ấy nằm nghỉ trên giường một tuần. À đúng rồi, cô ấy đang mặc áo choàng tắm, anh bảo Nhiếp Hạo đổi đồ cho cô ấy đi.” Sở Nhiễm đặt thuốc lên bàn Mộ Thương Nam.

“Mang bộ quần áo này vào cho cô ấy rồi cô có thể đi.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Sở Nhiễm vô cùng kinh ngạc, người đàn ông mắc bệnh ám ảnh cưỡng chế về sự sạch sẽ này thấy người khác mặc áo choàng tắm của mình mà không sốt ruột sao?

Sở Nhiễm nhớ lại một lần cô tham gia tiệc sinh nhật của Mộ Thương Nam tại nhà họ Mộ, Thiên Tịnh mặc chiếc váy dạ hội lộ vai hơi lạnh nên mới khoác áo vest của anh ta một lúc mà anh ta còn vứt bỏ cả chiếc áo, Thiên Tịnh còn gào khóc rất to nữa đấy.

Sở Nhiễm nhìn xuống bộ quần áo: “Phối bộ đầy đủ từ trong ra ngoài, anh cũng cẩn thận gớm. Làm sao anh biết được số đo của cô ấy?”

“Tôi bảo Nhiếp Hạo đi mua, cô muốn biết thì đi hỏi anh ta đi.” Khuôn mặt Mộ Thương Nam hơi ngại ngùng, mất tự nhiên.

“Anh ta á? Không thể ngờ một tên ngơ ngác như thế mà cũng có mắt ra phết đấy!” Sở Nhiễm nói xong liền mang quần áo vào phòng nghỉ.

“Quần áo của cô này. Tôi về đây. Nếu cô muốn báo cảnh sát thì lúc nào cũng có thể gọi cho tôi.” Sở Nhiễm lại dặn dò Diệp Phi một lần nữa.

“Được. Cảm ơn cô.” Suýt chút nữa thì Diệp Phi đã phải nằm liệt giường. Không thể ngờ rằng cái giá phải trả cho việc hủy bỏ hôn ước lại lớn đến vậy.

Diệp Phi lấy quần áo và ngay lập tức bị choáng váng bởi nhãn hiệu trang phục.

Trang phục của thương hiệu này toàn có giá bán lên đến năm con số. Nếu Mộ Thương Nam đòi tiền cô thì sao, cô lấy đâu ra tiền mà trả?

Cô không hề muốn mặc bộ quần áo này, nhưng cô cũng không thể trần truồng nằm trên giường nhà người ta được.

Cô cắn răng mặc vào, từng bước lết đến phòng làm việc bên ngoài phòng nghỉ.

“Tổng giám đốc Mộ, cảm ơn anh giúp tôi tìm bác sĩ. Cái đó, phí khám bệnh là bao nhiêu? Tôi sẽ trả lại cho anh sau.” Cô nhỏ giọng hỏi.

Cô dậy làm gì? Không biết vết thương của mình cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi một tuần lễ sao?” Mộ Thương Nam trách cứ cô gái.

“A?” Khuôn mặt Diệp Phi ảm đạm, cô bảo Sở Nhiễm giữ bí mật giúp cô mà.

“Sở Nhiễm nói cô té bị thương không nhẹ, phải để cô nằm trên giường một tuần lễ. Phí khám bệnh thì không cần, cô ấy là bạn tôi.” Mộ Thương Nam giải thích.

Cả người trên dưới chỉ có một trăm tệ, đến cả gọi điện cho Sở Nhiễm còn không đủ, cô lấy gì mà trả cho anh?

“Ồ, quần áo tôi sẽ trả lại cho anh sau. Cảm ơn tổng giám đốc Mộ, con người anh thật tốt tính.” Diệp Phi cúi đầu cảm ơn anh.

Cô thật lòng cảm ơn anh. Mộ Thương Nam chẳng những cứu cô mà còn tìm bác sĩ khám bệnh cho cô, còn đưa quần áo cho cô nữa.

Không biết liệu có phải mình dối vận rồi mới gặp được một người tốt như thế.

Mộ Thương Nam cho tới bây giờ chưa từng lúng túng: “Quần áo tôi cho cô. Người nhà cô đâu? Để tôi gọi người nhà cô tới đón.”

“Tôi, tôi không có người nhà. Tôi chỉ có một mình thôi.” Diệp Phi khó khăn nói.

Lông mày Mộ Thương Nam trầm xuống, hiển nhiên rằng cô đang nói dối.

“Anh Mộ ơi, em tới rồi nè.” Thanh âm mềm mại của người phụ nữ vọng vào phòng làm việc.

Diệp Phi nhìn thấy người quen phía sau, kinh ngạc tròn to hai mắt: “Thiên Tịnh?”

“Diệp Phi? Sao em lại ở đây?” Thiên Tịnh giống như bị sét đánh, ngây ngơ run sợ tại chỗ.

9. Chương 9: Anh Rể Tương Lai

“Có kẻ xấu muốn bán tôi cho hộp đêm, cũng may gặp được Tổng giám đốc Mộ, là Tổng giám đốc Mộ cứu em đó!” Diệp Phi nói lớn.

Ánh mắt của cô phát ra tia nhìn lạnh lùng, Thiên Tịnh còn dám hỏi cô tại sao, chính là do mẹ của cô Thiên Huệ vì mua cho Thiên Tịnh túi xách và quần áo hàng hiệu, cho chị ta học đại học nên mới bán cô cho ông chủ Vương!

Thiên Tịnh nhú mắt lại, có nghĩ cũng ko nghĩ ra, Mộ Thương Nam lại tình cờ cứu Diệp Phi!

Khóe môi của chị ta nở nụ cười ngọt sớt, tiến vài bước tới chỗ Mộ Thương Nam, “Anh Mộ, cảm ơn anh đã cứu em họ của em, cả nhà đều sốt sắng tìm em ấy đấy! Không ngờ em ấy lại gặp phải người xấu. Anh thật là tốt!”

Diệp Phi chỉ cảm thấy lời nói của Thiên Tịnh chói tai, giống như Mộ Thương Nam cứu cô là vì Thiên Tịnh vậy! Còn nói là cô bỏ nhà ra đi ư? Rõ ràng là bọn họ muốn bán cô!

“Sao chị lại tới đây?” Cô hỏi ngược lại Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh nhìn Diệp Phi, nâng gương mặt cao ngạo của mình lên, “Quên giới thiệu với em, anh Mộ là bạn trai của chị. Chú Mộ bảo chị đến công ty, đợi anh Mộ tan ca thì cùng về ăn cơm. Phi Phi, em phải cảm ơn anh ấy đấy.”

Dĩ nhiên nếu không nhờ ba của Mộ Thương Nam, anh vốn không hề để mắt tới cô. Nhưng như vậy thì có làm sao. Trước khi cô ra đời thì nhà họ Mộ và nhà họ Thiên đã định sẵn chuyện hôn sự, cho dù Mộ Thương Nam không đồng ý, người mà anh lấy cũng chỉ có thể là con gái nhà họ Thiên.

Chỉ là nghĩ tới con gái nhà họ Thiên, cô liền chột dạ.

Trong đầu Diệp Phi trống rỗng, Mộ Thương Nam lại là bạn trai của Thiên Tịnh, nhưng trước giờ cô chưa từng nghe mẹ Thiên Huệ nhắc tới, đương nhiên, chuyện trong nhà bọn họ sẽ không nói cho cô biết.

Trong lòng cô đau thắt, Thiên Tịnh được sống cuộc sống tiểu thư, sắp gả cho ông chủ một tay che trời của Trung Quốc, còn cô thì thảm thương hơn cả một trai bao đồng tính, còn bị lão già bắt đem bán vào hộp đêm.

“Vậy thì phải cảm ơn tổng giám đốc Mộ rồi.” Cô lạnh nhạt nói, sự cảm kích ban đầu dành cho người đàn ông này đều bị Thiên Tịnh dập tắt rồi.

“Không cần cảm ơn, ai thấy tình hình lúc đó cũng sẽ ra tay giúp thôi.” Mộ Thương Nam nói.

“Phải đó, dù gì sau này cũng là người một nhà rồi, cũng không cần khách sáo. Phi Phi, em bỏ nhà đi cô và dương sốt ruột lắm, để chị bảo họ đón em về.” Thiên Tịnh nói xong cầm điện thoại của mình lên.

“Ha ha, mẹ của tôi nói rồi, bảo tôi dứt khỏi Diệp gia, tôi và Diệp gia và cả chị nữa, đều không còn quan hệ gì rồi, không cần chị giả tốt bụng đâu!” Diệp Phi lên tiếng đập lại, cô không thể để Thiên Tịnh bắt cô trở về được, bắt về thì chỉ có một kết quả thôi, chính là bị bọn họ bán cho Vương Kim Tài.

Trong chớp mắt, mắt của Thiên Tịnh đỏ lên, “Sao lại nói cô như vậy chứ? Cô chỉ là nhất thời nổi giận, mới nói ra những lời tức giận đó. Em gái ngoan à, em đừng giận cô nữa mà, em muốn túi xách và quần áo hàng hiệu, chị mua cho em hết! Em nghe lời về nhà đi!”

Lòng của Diệp Phi thất lại, rất muốn xé nát gương mặt giả ngây thơ của Thiên Tịnh ra!

Rõ ràng là Thiên Tịnh muốn những thứ này, lại vu khống nói cô muốn chứ!

“Tôi không cần những thứ đó! Tự bản thân tôi sẽ tìm việc làm, tự nuôi bản thân mình.”

“Em vừa mới tốt nghiệp phổ thông thì có thể tìm được việc gì? Nghe lời chị họ đi, về nhà thôi! Chị sẽ xin với cô, không để cô nói em nữa.” Giọng điệu của Thiên Tịnh dịu dàng như nước.

Trong lòng của cô ta sốt ruột, hận không thể thông báo cho cô của Thiên Tịnh bắt Diệp Phi đi. Tuy là biết rằng Diệp Phi và Mộ Thương Nam chỉ là trùng hợp gặp nhau thôi, nhưng mà Diệp Phi ở bên cạnh Mộ Thương Nam, cô ta liền không cảm thấy an tâm chút nào.

Không lẽ thật sự là do trời định sẵn? Bất luận như thế nào đi nữa cũng cho họ gặp được nhau?

Chân mày của Diệp Phi nhướn lên, nhìn người đàn ông, “Anh rể họ tương lai à, nếu mọi người sớm muộn cũng thành người nhà, công ty của anh lớn như vậy, chắc sẽ không phiền có thêm một người làm em chứ? Nhờ anh rể họ tương lai sắp xếp cho em một vị trí làm việc đi!”

10. Chương 10: Ở Lại Bên Cạnh Anh Ấy

“Trước giờ tôi không lẫn lộn giữa việc công và việc riêng, những người bước vào công ty của tôi đều phải dựa vào năng lực của chính mình.” Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Thiên Tịnh mém tí nữa không kiềm được mà cười, “Em nghe rồi chứ? Người tốt nghiệp phổ thông như em thì có năng lực gì? Chị đưa em về.”

Cô soái bước về phía Mộ Phi, nếu như không phải có đàn ông ở đây thì cô sớm đã nhào về phía Mộ Phi, bắt cô đem tới cho lão già Vương Kim Tài kia rồi.

Mộ Phi tránh đôi tay của Thiên Tịnh, “Chị đừng đụng vào tôi!”

Tim cô thất lại, anh ta rõ ràng từ chối, cô thậm tự cười bản thân ngu xuẩn, lại mong đợi Mộ Thương Nam giúp cô lần nữa, anh ta là chồng chưa cưới của Thiên Tịnh, mà Thiên Tịnh lại hận cô thấu xương, làm sao anh ta giúp cô được?

Cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ, Nhiếp Hạo bước vào.

“Tổng giám đốc, đến giờ họp hội đồng quản trị đa quốc gia rồi.”

“Người tốc ký mà giám đốc văn phòng tuyển đã tới chưa?” Mộ Thương Nam hỏi.

“Mới vừa hỏi rồi, giám đốc văn phòng nói, thời gian ít quá, cho cô ấy thời gian 2 tiếng cô ấy tìm không được. Cô ấy đề nghị ghi lại bằng video.” Nhiếp Hạo nói.

Chỉ trách người trợ lý đặc biệt kiêm phụ trách ghi chép tốc ký đã phản bội Mộ Thương Nam, sáng sớm sau khi Mộ Thương Nam ra chỉ thị thì người đó đã bị xử lý rồi, nếu không cũng không phát sinh phiền phức như bây giờ.

“Mọi người tính để các thành viên hội đồng quản trị ký tên đóng dấu trên video à?” Mộ Thương Nam lạnh lùng hỏi.

Nhiếp Phong bị hỏi tới mức không nói nên lời.

Diệp Phi gơ tay một cách mừng rỡ, “Tôi có thể tốc ký, 1 phút có thể ghi trên 300 chữ, ghi song song được, có thể để tôi thử không?”

Thiên Tịnh sống chết ép cô đi, cô càng phải ở lại bên cạnh Mộ Thương Nam cho Thiên Tịnh tức chết!

“Không được, cuộc họp lớn như vậy, thân phận của em là gì, làm sao có thể tham gia được?” Thiên Tịnh vội vã ngăn cản.

“Chị họ làm gì kích động như vậy? Không dám cho em thử sao?” Diệp Phi nói, chị ta chắc chắn sẽ giả vờ là đóa hoa sen trắng, không dám thừa nhận.

“Em là em họ của chị, chị đương nhiên thương em rồi. Chỉ là cuộc họp đa quốc gia của anh Mộ quá quan trọng, không phải chỗ để em đùa giỡn.” Thiên Tịnh xoay đầu lại nhìn anh, “Anh Mộ, Phi Phi không biết tốc ký đâu, em ấy đùa đấy!”

“Tôi không có đùa, nếu như tôi không thể tốc ký song song được thì bản thân tôi sẽ tự rút ra khỏi tập đoàn Mộ thị, Tổng giám đốc Mộ dám để tôi thử không?” Diệp Phi đồng dục nhìn người đàn ông đối diện mình.”

“Chuẩn bị lát nữa vào họp, đừng khiến tôi phải thất vọng.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Tôi đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Diệp Phi vui vẻ nói.

Không ai biết cô thật sự có thể tốc ký, mà còn có giấy chứng nhận tốc ký nữa kia, mẹ của cô lấy tiền mà cô vừa làm vừa học đều là tiền kiếm từ công việc tốc ký, đương nhiên tiền của cô hầu như đều bị Thiên Tịnh lấy hết rồi, chỉ vì để duy trì cuộc sống đại tiểu thư của Thiên Tịnh mà thôi.

Cô đi theo thân hình cao lớn của anh vào phòng họp, dường như anh lo lắng cho vết thương của cô, cố tình đi thật chậm. Lúc họ tiến vào phòng họp thì những viên chức lớn của công ty đều đã tới cả rồi.

Phòng họp rộng cực kỳ, bàn họp dài hình tròn, từng màn hình được treo phía trên chỗ ngồi. Những viên chức lớn của các nước khác có thể không cần đến hiện trường, trực tiếp xuất hiện trên màn hình tham gia cuộc họp.

Cô thành thực tìm thấy vị trí ngồi tốc ký của mình, thông thường thì vị trí này sẽ ngồi bên phải của Tổng giám đốc.

Tay của cô đặt lên chiếc bàn phím 24 phím một cách thành thạo, muốn đi học đại học, muốn nuôi bản thân mình, cuối cùng cũng thoát khỏi cái nhà đó rồi, cuộc đời của cô sẽ tự cô gánh vác. Cô là con gái đạp hoài không chết, sẽ không để Thiên Tịnh được như ý đâu!

Thiên Tịnh căng thẳng đi theo vào trong phòng họp, chỉ sợ Diệp Phi thật sự biết tốc ký, trong đầu cô ta quanh quẩn dốc ra ý nghĩ làm sao để đuổi Diệp Phi đi!

11. Chương 11: Vết Tích Màu Đỏ

“Xin lỗi! Người không phận sự không được vào phòng họp.” Nhiếp Hạo đưa tay ngăn Thiên Tịnh lại.

Sắc mặt của Thiên Tịnh ngưng ngừng cứng ngắt, bản thân rõ ràng là bạn gái của Mộ Thương Nam, lại không có chút địa vị nào trước mặt nhân viên của anh, những người này hoàn toàn xem cô là người lạ.

Cô muốn nói với Mộ Thương Nam cho cô vào, lời đã tới cửa miệng thì lại bị chính mình nuốt vào trong, Mộ Thương Nam sẽ cho cô vào sao?

Cô hoàn toàn không chắc chắn, người đàn ông này trước giờ quyết đoán lạnh lùng vô tình, nên nói rằng cô ở bên cạnh anh nhiều năm, trước giờ không cảm nhận được sự ấm áp của anh, mãi mãi vẫn là đáng về lạnh như băng đó.

Cô cắn răng bước ra phòng họp, nếu như bị Mộ Thương Nam từ chối thì ở trước mặt của Diệp Phi cô càng khó xử hơn!

Cửa phòng họp đóng lại, cô vội vã báo tin cho người cô Thiên Huệ biết, “Diệp Phi đang ở chỗ Mộ Thương Nam, cô tìm cách đưa nó đi đi!”

“Cái gì? Sao nó lại ở đó?” Thiên Huệ hỏi.

“Còn hỏi cái gì? Mau tìm cách đem nó đi! Đúng rồi, tuyệt đối đừng để Mộ Thương Nam biết là con nói với cô, phải làm thật tự nhiên, giống như vô tình đụng phải vậy. Còn có tấm hình phóng đại của nó với anh ấy tải lên mạng nữa!” Thiên Tịnh dặn dò.

“Cô biết rồi, cháu xem cô là ngốc à? Bây giờ cô sẽ up tấm đó lên ngay!” Thiên Huệ nói.

“Như vậy là tốt nhất.” Thiên Tịnh cúp máy, khóe miệng hé nụ cười lạnh lẽo.

Trong phòng họp, ngón tay của Diệp Phi lướt trên bàn phím như trên phím đàn theo thanh âm của Mộ Thương Nam, chữ chạy trên màn hình máy tính như mây bay nước chảy, hoàn toàn là ghi chép song song.

Nhưng tại sao cô lại cảm thấy rộn rộn, chẳng lẽ Mộ Thương Nam đang nhìn cô?

Sau đó, cô lại thấy mình quá ngốc, Mộ Thương Nam là bạn trai của Thiên Tịnh, làm sao mà nhìn cô được?

Được rồi, cô thừa nhận mình thuộc tuýp chú trọng ngoại hình, nhìn thấy đàn ông đẹp thì sẽ ngây ra, đương nhiên dạng cực phẩm như Mộ Thương Nam...lòng cô lại cuống cuống lên.

Trời đất! Diệp Phi, mày bị điên à! Chẳng lẽ mày muốn xài hàng đã qua sử dụng của Thiên Tịnh?

Cô quả quyết chặn suy nghĩ của chính mình lại, tất cả những suy nghĩ lung tung đều bị cô ném vào việc tốc ký rồi.

Khóe mắt của Mộ Thương Nam nhìn cô như có như không, cổ áo của chiếc đầm liền hơi lộ ra xương quai xanh của cô, phía trên có một dấu hôn màu đỏ mà anh rất quen thuộc...

“Tổng giám đốc, tôi báo cáo xong rồi.” Một người giám đốc nói.

Mộ Thương Nam ngậy ra, đây là lần đầu tiên mà anh mất tập trung trong lúc họp, “Ừm, bộ phận tiếp theo.”

Anh ra hiệu cho vị giám đốc tiếp theo bắt đầu báo cáo, may mà có tốc ký ghi chép lại song song với lời nói, sau khi tan họp anh có thể gỡ ghi chép ra để xem lại.

Anh dập tắt suy nghĩ của mình lại, tiến vào trạng thái cuồng công việc thường ngày của anh.

Diệp Phi ban đầu cảm thấy bản thân đã làm qua công việc tốc ký, hoàn toàn có thể đảm nhận công việc này, nhưng mà bây giờ có chút khó khăn rồi. Trong cả một phòng họp, tiếng Anh tiếng Trung đan xen lẫn nhau, thỉnh thoảng còn có giám đốc người Pháp phát biểu thêm vài câu nữa.

Tiếng Anh của cô đã vượt qua bài kiểm tra rồi, nhưng mà tiếng Pháp là cô tự học, nhìn thì có thể hiểu, nhưng mà để tốc ký cùng lúc với lời nói thì còn có chút thua kém, hơn nữa nội dung mà họ đang họp còn có dự án thi công đa quốc gia nữa, rất nhiều danh từ chuyên ngành về kiến trúc mà cô không thành thực lắm.

Ba tiếng đồng hồ trong phòng họp, cô chỉ cảm thấy tay của mình đánh máy tới sắp chuột rút rồi, còn bộ não thì trong tình trạng căng thẳng cao độ, có cảm giác tê dại như não bị thiếu máu vậy.

Mộ Thương Nam tuyên bố tan họp xong, Diệp Phi đánh xong con chữ cuối cùng, ghi chép trong cuộc họp được in ra, cô thở mạnh một cái, suýt chút nữa là ngao nhào xuống ghế rồi.

Mộ Thương Nam cầm lấy ghi chép đọc lướt qua nhanh như gió, cầm bút ký tên của anh, sau đó sải bước bước ra khỏi phòng họp.

Những viên chức cấp cao khác đều ký tên xong, lần lượt bước ra khỏi phòng họp.

Diệp Phi động đậy hai vai một chút, đi theo anh ra khỏi phòng họp.

12. Chương 12

Thiên Tịnh mở lời, “Anh Mộ, có phải Diệp Phi không biết tốc ký không? Anh nể mặt em, đừng giận nó.”

Diệp Phi nhướn mày một cái, cười nhìn Thiên Tịnh, “Tổng giám đốc Mộ, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, anh phải thực hiện lời hứa đi!”

Ngũ quan xinh xắn của Thiên Tịnh chớp mắt đều nhú lại, quả thực là tự vả mặt mình, cô chết cũng không ngờ Diệp Phi thật sự biết tốc ký.

“Vậy, vậy à? Vậy thì chúc mừng em họ rồi.” Cô nói cho có lệ, “Nhưng mà, đi làm cực lắm, Phi Phi, chị họ sao nỡ để em đi làm được? Cứ như là chị không ưa em, đuổi em ra khỏi nhà vậy.”

Diệp Phi nhếch môi, “Em tìm được việc thì có liên quan gì với chị họ đâu? Tổng giám đốc Mộ, anh từng nói anh sẽ không lẫn lộn giữa việc công và việc riêng.”

Mộ Thương Nam gật đầu, “Theo tôi vào đây.”

Diệp Phi vội vàng đi theo anh, bước vào phòng Tổng giám đốc.

Thiên Tịnh gấp đến mức giậm chân, nhưng mà không có câu nói của Mộ Thương Nam, cô không dám tùy tiện bước vào phòng làm việc.

Mộ Thương Nam ngồi xuống ghế của mình, nhìn cô như bậc vua chúa, “Nói về năng lực, cô đánh sai năm từ tiếng Pháp, chúng tôi là công ty tập đoàn đa quốc gia, phần lớn các dự án là ngành xây dựng, vốn từ

chuyên ngành của cô không đủ. Tuy là cô đã dùng từ cận nghĩa để thay thế, có thể ứng phó với các cuộc họp bình thường, độ chính xác trong buổi đàm phán thương mại như thế này thì không được.”

Anh nói một phát trúng tim đen.

Diệp Phi hít một hơi lạnh, bàn tay nhỏ bé nắm thành nắm đấm, người đàn ông này đọc nhanh vậy à? Lúc này anh ta chỉ mới đọc bản ghi chép cuộc họp một tí thôi mà.

“Tôi, vốn từ chuyên ngành của tôi không đủ, nhưng tôi sẽ học, hy vọng Tổng giám đốc Mộ cho tôi một cơ hội, tôi cần công việc này.”

“Cơ hội là tự mình giành lấy, 1 tuần thử việc, làm trợ lý đặc biệt và tốc ký cho tôi. Có giữ được công việc hay không thì phải coi bản lĩnh của cô. Sau khi tan ca tôi về nhà cũ của Mộ gia, cô đi cùng.” Mộ Thương Nam không hề lãng phí một chữ nào.

“Anh về nhà, tôi cũng đi cùng? Diệp Phi vô cùng kinh ngạc.

“Trợ lý đặc biệt chính là cô phải giúp tôi xử lý tất cả công việc, nghe hiểu không? Bây giờ đi pha cho tôi một ly cà phê đi.” Mộ Thương Nam nói.

“Nghe hiểu rồi! Tôi đi pha cà phê đây!” Diệp Phi vui vẻ nói.

Người đàn ông vung tay một cái, cô bước lùi ra ngoài phòng làm việc.

Mộ Thương Nam tựa lưng vào chiếc ghế làm việc của mình, ánh mắt nhìn chăm chú vào cánh cửa gỗ chạm khắc hoa trong căn phòng, ánh mắt của anh âm trầm sâu lắng.

Thiên Tịnh bước về phía Diệp Phi, hồi hộp hỏi, “Anh Mộ nói gì với em vậy? Có phải anh ấy bảo em rút không?”

Ánh mắt của Diệp Phi chăm chú nhìn người phụ nữ trước mặt mình, “Thiên Tịnh, tại sao chị lại sợ tôi làm việc bên cạnh Tổng giám đốc Mộ như vậy?”

Thiên Tịnh bị hỏi đến lòng ngực ngạt thở, “Chị sợ lúc nào chứ? Là do trình độ đó của em, chị sợ em bị mất mặt xấu hổ ở ngoài thôi!”

“Ha ha, không cần chị lo lắng, Tổng giám đốc Mộ đã tuyển tôi vào làm rồi, anh ấy còn nói năng lực làm việc của tôi xuất sắc! Bảo tôi làm trợ lý đặc biệt của anh ấy nữa!” Diệp Phi cố ý chọc tức cô ta, trước giờ chưa thấy sáng khoái như vậy bao giờ!

Ánh mắt của Thiên Tịnh tức giận, đi theo Diệp Phi vào phòng pha trà, “Anh ấy giữ em lại rồi? Em dùng trò gì để mê hoặc anh ấy? Thật không biết xấu hổ, dụ dỗ cả anh rể của mình!”

Diệp Phi hừ lạnh một cái, đây mới là Thiên Tịnh, trước mặt người khác thì là bạch liên hoa, sau lưng người khác thì chửi rủa cô một cách cay nghiệt!

“Tôi chính là dụ dỗ anh ta đấy, thì làm sao? Tôi còn dụ dỗ anh ta lên, giường, nữa kia!”

Cô chọc tức Thiên Tịnh, ngón tay ấn vào máy pha cà phê, pha cà phê cho anh.

Cà phê nóng đã được rót vào ly xong, cô cầm tách cà phê muốn đi thì lại bị Thiên Tịnh một tay giật lấy, tự đổ lên người mình...

13. Chương 13

Diệp

“Á...đau quá. Em, sao em lại đổ cốc nước vào chị? Chị chỉ muốn khuyên em đừng ra ngoài làm gì xằng bậy, chị cũng chỉ vì nghĩ tốt cho em mà” Cô bắt đầu khóc to.

Những người ở hành lang nghe thấy giọng Thiên Tịnh liền xúm lại hỏi:

“ Có việc gì vậy? Sao lại đổ cốc cà phê vào tay”

“Tôi chỉ khuyên em gái không được ra ngoài làm điều xằng bậy, kết quả lại bị em ấy hất cốc cà phê vào tay”

“Sao lại có cô em gái như này cơ chứ”

“ Mau đi báo với tổng giám đốc. Thiên Tịnh là bạn gái của Tổng giám đốc!”

Rất nhiều người vây quanh lên tiếng, có người biết được thân phận của Thiên Tịnh, đã vội vàng đi báo với tổng giám đốc.

Diệp Phi kìm lòng lại, không ngờ Thiên Tịnh độc ác hơn cô tưởng, lại có thể dùng cách này để hại cô. Cho dù cô có giải thích thế nào đi chăng nữa sẽ không ai tin Thiên Tịnh tự đổ cà phê vào tay mình.

“Chị, tôi làm gì xằng bậy ở bên ngoài?” Diệp Phi quay sang chất vấn Thiên Tịnh, hình như việc xảy ra tới qua không ai biết.

Thiên Tịnh mắt ngẩn lệ nói: “Không phải là cái tin tức trong điện thoại sao? Chị nhìn thấy hỏi em chuyện gì xảy ra, em liền nổi cáu”.

“Tin tức trong điện thoại? Tin gì?” Diệp Phi liền lôi điện thoại ra xem.

Hàng hốt nhìn thấy tin mới trên trang tin nóng hàng ngày, học sinh trung học phổ thông hám của hện hò kiếm tiền. Những bức ảnh trên đó là ảnh mà sáng sớm nay Thiên Tịnh gửi cho Thiên Huệ.

“Các người, các người đăng những tấm ảnh này lên mạng rồi” Cô chất vấn Thiên Tịnh.

“Em, em nói gì vậy? Em bị người ta chụp chộm đăng lên mạng, sao em lại hỏi chị” Thiên Tịnh nhìn bằng ánh mắt nham hiểm, phải nói hành động của Thiên Tịnh quá nhanh.

“Trời ạ! Vì tiền mà làm ra những việc như này”

”Nhìn thì rõ thuần khiết không ngờ lại là loại con gái như vậy”

Diệp Phi nghe thấy tiếng chỉ trỏ, tay nắm chặt, cô có thể nói mình vì huỷ hôn mà bị ép làm như thế không?”

Cô ngược mắt lên thì thấy dáng người đàn ông cao lớn đang đi tới.

“Bị bóng à?” Mộ Thương Nam nhìn tay và cánh tay Thiên Tịnh đang đỏ lên.

“Anh Mộ, anh đừng trách em gái em, em biết là em ấy không cẩn thận! Là do trên tin tức có người viết bừa bãi tin của em ấy, em ấy mới không khống chế được cảm xúc của bản thân” Thiên Tịnh dụi dằm nói.

“Chị tốt thật, đến bây giờ còn bảo vệ em!”

“Chính là nhân phẩm của cô em gái này quá tồi!”

“Chênh lệch của chị em nhà này sao lại lớn thế này?”

Diệp Phi cắn chặt môi mình, thủ đoạn của Thiên Tịnh đến hôm nay cô mới thật sự được lĩnh giáo. Bộ mặt giả tạo khiến tất cả mọi người nghĩ rằng cô ta đang bảo vệ cô, âm thầm nhắc nhở anh chuyện tin tức về cô.

Một lúc sau, cô ngẩng đầu, nhìn Mộ Thương Nam “Tôi không tìm bạn trai, chỉ là đi tìm trai bao! Pháp luật có quy định không được tìm trai bao không?” Một câu nói của cô, kinh động đến tất cả mọi người.

Giám đốc phòng hành chính lập tức đi đến, cầm điện thoại đưa cho tổng giám đốc xem tin tức, cô ôm người đàn ông đeo mặt nạ, cười rất rạng rỡ, nhìn bờ vai trần trụi có thể thấy, bên dưới họ không hề mặc quần áo.

“Tổng giám đốc, tôi cảm thấy tác phong cô gái này có vấn đề, không phù hợp làm nhân viên tóc ký, Mộ Thị của chúng ta không nên có loại nhân viên tổ chức như này!”

Diệp Phi căng thẳng, trù tính của Thiên Tịnh có tác dụng rồi, bất luận là vì cô làm bóng Thiên Tịnh, hay vì cô tìm bạn trai, Mộ Thương Nam đều sẽ không nhận cô vào làm.”

“Anh từng nói việc công sẽ không xen lẫn với tình cảm cá nhân! Bất luận là tôi tìm bạn trai hay tìm trai bao, đều là việc riêng của tôi!” Cô nhìn anh, hoàn toàn không biết anh sẽ xử lý cô như nào!

14. Chương 14

Ánh mắt Mộ Thương Nam nhìn qua những bức ảnh, những bức ảnh Nhiếp Hạo đã xoá đột nhiên lại được đăng lên mạng, chắc chỉ có thể là, trước khi Nhiếp Hạo xoá những bức ảnh đó, cô đã gửi nó đi rồi. Anh bực đến mức muốn bóp chết con nha đầu thối này, không ai biết được rằng một bức ảnh có thể gây cho anh bao nhiêu chuyện lớn, không những là anh mà còn có cả cô.

Một thân phận khác của anh không thể để lộ ra, không biết sẽ có bao nhiêu kẻ thù ngoài kia tìm đến anh, anh thấy con nha đầu thối này đang tự tìm đến cái chết..

“Việc riêng của cô và việc của công ty không có liên quan gì. Nhưng tại sao cô lại đổ cả phê vào Thiên Tịnh?”

“Tôi nói tôi không đổ anh có tin không?” Diệp Phi lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, không phải em ấy đổ, anh đừng trách em ấy, là em không tốt, em không nên nhắc đến cái tin đấy” Thiên Tịnh nói một cách thâm thiết, cái bộ dạng làm người ta thương xót bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ kiên định.

Diệp Phi cảm thấy ghê tởm đến buồn nôn, bây giờ cô mới hiểu tại sao Thiên Tịnh lại tự đổ cả phê vào cánh tay mình, có như vậy mới không hủy hoại nét đẹp của cô, mà vết thương lộ ra ngoài, người ta chỉ cần nhìn là thấy.

”Chị nói do tôi đổ vào chị phải không? Nói như vậy thì chiếc cốc đang ở trên tay tôi là chiếc cốc tôi hất cả phê vào chị phải không?” Diệp Phi hỏi lại Thiên Tịnh.

“Đương nhiên cốc ở trong tay em, lẽ nào lại trong tay chị? Thôi được rồi, hai chị em mình không cần nói những lời khách sáo như thế, mà chị cũng đâu có trách em” Thiên Tịnh nói một cách rộng lượng, nhận được lời khen ngợi của tất cả mọi người.

”Vẫn là Mộ Thương Nam có mắt, biết chọn người yêu, Thiên Tịnh thật là một cô gái hiền lành”

”Đúng vậy. Chưa từng gặp một cô gái nào hiền lành như này”.

Mọi người thi nhau bàn luận.

“Nếu đã như vậy, trên cốc của tôi chắc là không có dấu vân tay của chị. Làm phiền tổng giám đốc Mộ tìm người kiểm tra trên cốc có dấu vân tay của chị tôi hay không?”

Cô đưa chiếc cốc lên, muốn hăm hại cô? haha. Cô sẽ cùng Thiên Tịnh chơi đến cùng.

Nét mặt Thiên Tịnh bỗng trắng bệch, ”Em, chị đâu có nói em, chúng ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh Mộ rất bận, mình đừng gây rắc rối thêm cho anh ấy nữa. Cô vừa nói vừa muốn giơ tay ra lấy cốc cả phê.

Diệp Phi tránh tay Thiên Tịnh “Chị họ, sao chị không dám để xét nghiệm? Lẽ nào sợ trên cốc thực sự có dấu vân tay của chị?” Lời cô nói ra, đám người đang tranh luận kia, đột nhiên yên lặng, nếu như trên cốc thật sự có vân tay của Thiên Tịnh, người hất cả phê không phải Diệp Phi, mà là Thiên Tịnh tự hất vào mình!

Trong nháy mắt, tình thế được đảo ngược, Thiên Tịnh chỉ cảm thấy đến thở cũng không thở nổi rồi.

“Không cần xét nghiệm, tôi thừa nhận, trên cốc có dấu vân tay của tôi! Là vì, tôi sợ bóng em họ, nên đành cốc cả phê với em ấy để đưa cho tổng giám đốc Mộ. Tôi nghĩ như vậy, mới không may bóng tôi? Tôi sớm đã nói không phải em họ hất cả phê vào tôi, các người đều không tin! May mà em họ tôi thông minh, nếu không bị các người ghi oan rồi!” Thiên Tịnh cắn răng nói.

Diệp Phi đặt cốc lên bàn nước, lấy một cốc cà phê, chậm rãi bước về phía anh “Tổng giám đốc Mộ, cà phê đen của anh. Việc trong công việc, tôi sẽ cố gắng làm tốt nhất, sẽ không để anh thất vọng!”

Mộ Thương Nam hài lòng gật đầu, cầm cốc cà phê về phòng làm việc của mình, giọng nói lạnh lùng của anh phát ra sau lưng anh “Tất cả quay lại làm việc”.

Người trong hành lang tản ra về văn phòng làm việc của mình.

Diệp Phi cong môi nhìn Thiên Tịnh “Chị họ, lần sau phải cẩn thận một chút nhé, thời tiết nóng bức như này, vết thương không dễ khỏi đâu”.

“Cảm ơn sự quan tâm của em họ, chị sẽ cẩn thận.” Thiên Tịnh suýt nữa tức hộc máu mồm, cô quay người đuổi theo Mộ Thương Nam, cô phải đi giải thích, tuyệt đối không để anh hiểu lầm cô!”

15. Chương 15

Thiên Tịnh đuổi theo vào văn phòng của Mộ Thương Nam “Anh, không phải em, em không tự hắt cà phê vào mình”.

Mắt cô hoen đỏ, những giọt nước mắt còn nằm trong khóe mắt. bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy đều không nở.

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Thương Nam hiện lên trên khuôn mặt cô: “Em làm gì có liên quan tới tôi à, em không cần giải thích với tôi”.

Thiên Tịnh cố hít vào một luồng khí lạnh, cho dù cô cố gắng bên anh hơn mười năm qua, anh vẫn giữ cái thái độ đó với cô.

“Anh, mình sắp kết hôn rồi, em không muốn anh hiểu lầm em” Cô nói nhỏ.

“Mình kết hôn là ý của bố mẹ, tôi chưa từng đồng ý chuyện này. Tôi nói em có hiểu không?” Mộ Thương Nam vẫn lạnh lùng đáp lại.

“Em biết, nhưng anh à, em thật sự rất yêu anh, bao nhiêu năm nay, anh không cảm nhận được sao?” Thiên Tịnh đau khổ. Cô biết đó đều là ý của bố mẹ, anh thậm chí còn chưa từng công nhận cô là bạn gái anh.

“Nói xong rồi thì ra ngoài” Mộ Thương Nam vẫn lạnh lùng.

“Hôm nay là chú Mộ muốn anh và em cùng về nhà ăn cơm”

Thiên Tịnh vội vàng nói tiếp, chỉ sợ anh không cho cô về nhà anh.

“Tôi biết rồi. Bây giờ tôi cần làm việc”. Mộ Thương Nam nói.

Thiên Tịnh mím chặt răng, rời khỏi phòng làm việc, điều vui mừng duy nhất là tin Diệp Phi và người đàn ông khác làm càn đã bại lộ, Diệp Phi cả đời này đừng có mơ gả vào nhà họ Mộ.

Thiên Tịnh bước về phía Diệp Phi, cố nói nhỏ “Cô đừng mơ mà phá hoại được tôi và anh Mộ, hôn ước đã được định trước khi chúng tôi sinh ra. Cô đừng hòng phá hỏng”.

“Mộ Thương Nam đẹp trai thật, một người đẹp trai như vậy sao tôi nỡ để cho một mình chị” Diệp Phi nhìn người phụ nữ đối diện cười.

“Cô muốn làm gì. Cô đến cái trình tiết còn chả giữ được, Mộ Thương Nam có cần cô không” Thiên Tịnh nói.

“Thế thì chờ xem? Xem tôi quyến rũ anh ta như nào!” Diệp Phi cố ý chọc tức Thiên Tịnh. Việc bức ảnh, cô chắc chắn là do Thiên Tịnh và Thiên Huệ làm, Thiên Tịnh vì để đuổi cô đi, làm ra việc như này, cô không quyến rũ Mộ Thương Nam, thật là có lỗi với thủ đoạn của Thiên Tịnh!”

“Mày!” Thiên Tịnh tức đến tái mặt “Vô liêm sỉ, anh Mộ là người ưu sạch sẽ, cho dù mày có quyền rũ cũng không ích gì, đồ người khác đã động vào, anh ấy sẽ không bao giờ động vào!” May mà Mộ Thương Nam ưa sạch sẽ đến rùa cũng có lông, theo phân tích tính cách của Mộ Thương Nam, anh có chết cũng không động đến Diệp Phi.”

“Xem ra chị thực sự rất quan tâm đến vị trí thiếu phu nhân nhà họ Mộ! Thiên Tịnh, chúng ta chờ mà xem, xem ai có được vị trí này!” Diệp Phi nói giọng thách thức. Nói thật, cô chưa từng nghĩ đến vị trí này, cho dù cô cái gì cũng không tốt, ít nhất cô cũng tự biết bản thân mình. Cô chỉ đơn thuần muốn chọc tức Thiên Tịnh, không thể trừng trị Thiên Tịnh, cũng phải chọc cho Thiên Tịnh tức chết.

Thiên Tịnh suýt chút nữa tức nổ phổi “Chờ mà xem!”. Cô gần giọng lên nói, cô không để Diệp Phi mất tích khỏi nước ZH, thì là có lỗi với bản thân mình.

Thời gian cứ như thế trôi đi trong tiếng hai người cãi nhau. Đến giờ tan làm, Mộ Thương Nam ra khỏi phòng làm việc, vì tin tức của cô, anh bận cả buổi chiều. Bây giờ nhìn thấy cô, anh vẫn còn giận, nếu như đối thủ và kẻ thù của anh nhận định cô là người phụ nữ của anh, sẽ nguy hiểm đến tính mạng cô.

Diệp Phi nhìn mà không hiểu được bộ mặt trầm tư của anh, không biết đang giận anh, cô theo anh lên xe. Đây là lần đầu tiên cô đến nhà họ Mộ.

16. Chương 16

Chỗ ở của gia đình họ Mộ là cái biệt thự hạng trung, mang hơi hướng cổ điển và tao nhã, một ngọn núi làm từ đá, một con cá chép lỏng lảnh, mang đặc hơi hướng gia tộc.

Cùng Mộ Thương Nam bước vào biệt thự, mẹ anh bà Liễu Họa ra đón “Thương Nam về rồi, Thiên Tịnh cũng đến rồi, ai ya, tay con làm sao thế này?”

“Dì, không có gì đâu ạ, chỉ là con muốn bưng cho anh Mộ cốc cà phê, kết quả lại bị bỏng tay, con vụng về quá”. Thiên Tịnh cúi đầu trả lời.

“Con bé này, con chăm sóc Thương Nam mà bị bỏng làm sao có thể trách con được? Chị Ngọc, chị mau lấy thuốc chữa bỏng cho cô Thiên đây”. Liễu Họa căn dặn người giúp việc.

Diệp Phi nhìn quanh, Thiên Tịnh như đóa sen trắng, thật tình đi đến đâu cũng có thể tỏa sáng, chắc Thiên Tịnh đã lấy được lòng mẹ Mộ Thương Nam rồi.

“Con chào dì” Cô lễ phép chào hỏi Liễu Họa cho dù bà không hề nhìn cô lấy một cái.

Dường như giọng nói cô đã nhắc Liễu Họa. Liễu Họa lúc này mới ngẩng đầu nhìn cô “Ai đây con?”

“Trợ lý của con”

“Là em họ con”

Thanh Tịnh và Mộ Thương Nam đồng thanh trả lời.

“Hóa ra là em họ của Thiên Tịnh, hai chị em đều xinh đẹp, mau vào đây, ngồi đi cháu” Liễu Họa nói.

“Không cần quan tâm đến cô ấy, cô ấy là trợ lý của con, phụ trách công việc thường ngày của con” Mộ Thương Nam nói với mẹ.

“Ồ, em họ là trợ lý cho Thương Nam, như thế cũng tốt, đều là người nhà mình. không giống cô trợ lý trước, trợ lý trước nữa...”

Không chờ Liễu Họa nói xong, Mộ Thương Nam ngắt lời mẹ “Mẹ, mẹ nói gì vậy? Cơm tối đã xong chưa?”

“Sắp xong rồi. Chỉ chờ các con về ăn. Mẹ xuống bếp xem, các con ra phòng khách ngồi”. Liễu Họa nói và đi về phía nhà bếp.

Mộ Thương Nam không ra phòng khách mà đi vào thư phòng của bố.

Lời của Liễu Hoà làm Thiên Tịnh tự nhiên nhớ đến chuyện trợ lý của Mộ Thương Nam, cô vừa thổi cánh tay vừa đắp thuốc, vừa bước đến chỗ Diệp Phi “Biết tại sao anh Mộ không cho đi Sở nhắc đến chuyện trợ lý của anh không?”

Diệp Phi nhìn Thiên Tịnh “Chị muốn nói gì thì nói luôn đi”

“Haha. Chắc em chưa biết, trợ lý của Mộ Thương Nam trước giờ không ai làm quá hai tháng, không bị điên thì cũng mất tích một cách kỳ lạ. Sống không thấy người, chết không thấy xác. Trợ lý trước của anh sáng sớm nay vừa mới nhảy xuống sông chết đuối, em nói xem em sẽ phát điên hay là sẽ chết?” Thiên Tịnh nói rõ ràng từng câu từng chữ.

“Chị cho rằng tôi là sẽ sợ?” Diệp Phi còn lâu mới tin lời của Thiên Tịnh, cô biết rất rõ mục đích của Thiên Tịnh chỉ có một, chính là bắt cô rời khỏi Mộ Thương Nam, cô sẽ không ngu ngốc để Thiên Tịnh dọa chạy mất.

“Không tin cô tìm trên baidu! Tất cả tin tức đều được đưa lên. Còn nữa thầy phong thủy nói, chữ bát của Mộ Thương Nam quá cứng, không phải chữ bát tuyệt phối, đều bị anh khắc! Biết tại sao nhà họ Mộ nhất định phải cưới đứa con dâu là chị không? Vì chữ bát của chị và anh Mộ là sự kết hợp tuyệt vời, không nhưng vượng phu vượng tử, còn yêu thương nhau cả đời!” Thiên Tịnh đắc ý nói.

Diệp Phi không có phản ứng gì với những lời Thủy Tinh nói phía sau, dù sao cô cũng không có ý gì với Mộ Thương Nam, nhưng việc của trợ lý Mộ Thương Nam, cô phải làm cho rõ. Cô lấy điện thoại ra tìm kiếm tin liên quan đến trợ lý Mộ Thương Nam, không ngờ lại tìm được tin mới về trợ lý của Mộ Thương Nam, trong tin mới nói tám trợ lý trước sau của Mộ Thương Nam thật sự giống như Thiên Tịnh nói. Cô chỉ cảm thấy lạnh toát sau lưng, cô chắc không phải người thứ chín chứ?

Thủy Tinh sát đến “Thế nào, chị không lừa em chứ? Nói thật, chị chỉ muốn em rời khỏi Mộ Thương Nam, không muốn lấy mạng em. Em tự xem mà giải quyết đi, muốn ở lại, hay muốn đi? Chị khuyên em nghĩ cho kỹ, việc đi đâu cũng có thể làm, nhưng mạng thì chỉ có một mà thôi.”

17. Chương 17

Quyết định chỉ có một, liên quan đến việc này Diệp Phi rất rõ.

Thế nhưng cô sẽ không thể tìm được công việc nào giống như làm trợ lý của Mộ Thương Nam lương cao như vậy, lương ở đây 1 tháng 1 vạn tệ.

Trên người cô chỉ có 100 tệ, học phí đại học vẫn chưa nộp, còn có công việc gì trong vòng 2 tháng có thể giúp cô tiết kiệm được 2 vạn tệ.

Nếu không sống qua được 2 tháng, cô làm 2 tháng không phải là được rồi sao?

Khóe miệng cô cong cong “Công việc lương cao thế này, tôi không tìm được ở đâu, tôi sẽ không đi”

Khóe miệng Thiên Tịnh co rút: “Cô thật là yêu tiền, cần tiền không cần mạng!”

“Tôi chơi cũng là chơi mạng mình, không giống ai đó, vì bản thân mình mà muốn mạng người khác! Muốn tôi gả cho Vương Kim Tài, cô nằm mơ” Diệp Phi quát nói.

“Hừ, cô muốn gả cho ai không liên quan đến tôi, đó là bố mẹ cô sắp đặt! Muốn tìm người tính sổ thì đi tìm bọn họ. Không phải tôi bảo bọn họ bán cô đi.” Thiên Tịnh lạnh nhạt nói.

Môi của Diệp Phi mím thành đường thẳng, đích thực không phải Thiên Tịnh bảo bán cô, lúc nào cũng không cần Thiên Tịnh nói, mẹ cô đều ép cô đòi tiền, sau đó cho Thiên Tịnh, nếu không phải cô nhìn qua vết sẹo mổ ở bụng của Thiên Huệ, cô thật sự cho rằng mình được nhặt về nuôi.

“Tôi ở bên cạnh tổng giám đốc Mộ, ông chủ Vương không dám tìm tổng giám đốc Mộ đòi người.”

“Mộ Thương Nam cứu cô được 1 lần, có thể cứu cô được cả đời?” Thiên Tịnh nói.

“Không nhọc công chị họ bận tâm, mạng của tôi tôi sẽ tự....” Diệp Phi mở miệng to lạ lùng, 1 chữ cũng không nói ra được nữa.

Thiên Tịnh liếc Diệp Phi 1 cái “Làm sao vậy? Bị dọa thành thế này, là nhìn thấy tình trạng thê thảm của trợ lý đặc biệt trước rồi?”

“Mới không phải! Tôi là phát hiện tin tức của tôi đều không thấy nữa rồi.” Diệp Phi cầm điện thoại huơ huơ trước Thiên Tịnh.

Thật là thần kỳ, tin tức nóng hổi như vậy mà không còn nữa rồi, sạch sẽ đến mức toàn bộ hệ thống mạng như chưa từng đưa tin tức đó lên vậy.

“Không thể nào!” Thiên Tịnh vội vàng cầm điện thoại mình tìm, thật sự là không có.

Sao lại như vậy? Cô ta không tin Diệp Phi có năng lực xóa tin tức toàn mạng, chẳng lẽ là người đàn ông đeo mặt nạ kia.

Tâm mảy cô ta nhú lại, có vẻ như người đàn ông kia là nhân vật lớn!

Nhưng anh ta là ai?

Trong phòng sách, Mộ Thương Nam đang ngồi trên ghế sofa đối diện Mộ Thâm.

“Ba tìm con có việc?” Anh ta hỏi.

Mộ Thâm đặt xì gà trong tay xuống, “Ta nghe nói còn cho em họ của Thiên Tịnh làm trợ lý của con rồi?”

“Tin tức của ba thật linh thông, nhanh như vậy ba liền biết rồi?” Mộ Thương Nam nói.

“Đừng quên, công ty con là tập đoàn Mộ Thị, ta là chủ tịch! Nghe nói 2 cô gái lúc chiều còn vì con mà cãi nhau. Nói đi, con rốt cuộc muốn là gì?” Mộ Thâm lạnh lùng hỏi.

“Diệp Phi cần công việc, đúng lúc con cần trợ lý.” Mộ Thương Nam nói.

“Hừ!” Mộ Thâm hừ lạnh 1 tiếng, “Đừng tưởng rằng ta không biết con có chủ ý gì, con muốn mượn tay Diệp Phi, làm cho 2 chị em nó tranh nhau, để Thiên Tịnh tự mình giải trừ hôn ước.”

Đối với con trai, ông vẫn hiểu, ông không tin Mộ THương Nam thuê Diệp Phi chỉ đơn thuần làm trợ lý, xét cho cùng tuổi tác và kinh nghiệm của cô gái đều không thể đảm nhiệm.

Mà con trai ông lại không gần nữ sắc. Ông cũng không cảm thấy tiểu bạch thảo nước canh nhạt kèm mì có thể thu hút con trai ông.

Nguyên nhân ông có thể nghĩ đến chỉ có thể là, Mộ Thương Nam có ý để chị em họ tranh giành nhau, dễ cho Thiên Tịnh tự ý thoái hôn!

“Ba lúc nào thì bộ não to vậy rồi? Kế sách thâm nho như này cũng bị người nhìn ra rồi?” Mộ Thương Nam nói tà mị.

18. Chương 18

“Bớt làm trò cho ba! Ba nói con biết, đính hôn giữa Mộ gia và Thiên Tịnh là ông nội con định sẵn! Chuyện này không thể hủy. Ngày đó, ông nội con và lão gia của Thiên gia là chiến hữu từ đồng người chết bước ra. Ông nội Thiên Tịnh còn cứu mạng ông nội con! Làm người phải có lương tâm, bố mẹ Thiên Tịnh đều chết, chúng ta có trách nhiệm chăm sóc đứa con duy nhất của Thiên gia. Cho dù con lấy nó về làm cống phẩm cung phụng, cũng phải lấy nó về cho ba!” Mộ Thâm phát lời nói chắc chắn.

“Con có thể chăm sóc Thiên Tịnh, nhưng bảo con lấy cô ta, con không làm được.” Mộ Thương Nam nói.

“Thiên Tịnh ôn nhu đức hạnh, duy trì huyết thống tuyệt vời của Thiên gia, ba không hiểu, tại sao con không nhìn thấy cái tốt của nó?” Mộ Thâm bất lực nói.

“Con biết, cô ta rất tốt, gì cũng tốt, nhưng con vẫn luôn coi cô ta như em gái. Con có thể giống như em gái mà yêu thương cô ta, chăm sóc cô ta, nhưng chỉ như vậy thôi, như vậy đã coi như con giúp ông nội hoàn trả ân tình của Thiên gia.” Mộ Thương Nam nói.

Mộ Thâm thở nhẹ 1 tiếng “Cứ cho là em gái, vị trí con dâu nhà Mộ gia cũng chỉ có thể là nó. Con tránh xa Diệp Phi 1 chút cho ba, tin tức hôm nay của cô gái đó ba nhìn thấy rồi.”

“Đó là cá nhân cô ấy, không liên quan tới việc công ty. Con cảm thấy, tìm trai bao so với tìm người bao nuôi tốt hơn mà?” Mộ Thương Nam nói.

“Con! Cho con ra nước ngoài học, con diễn giải việc này như vậy? Dù sao, loại con gái không biết cư xử đừng mong bước vào gia đình ta! Đi ăn cơm, để ta xem cô gái này còn vô liêm sỉ đến mức nào!” Mộ Thâm đứng dậy, hướng cửa thư phòng đi ra.

Mộ Thương Nam cùng đi theo, điện thoại anh ta phát ra tiếng nhạc “Ba, ba tới phòng ăn trước, con nghe cuộc điện thoại.” Anh ta vừa nói vừa quay lại phòng sách, không quên khóa cửa.

Điện thoại được kết nối, truyền ra giọng nói của người đàn ông “Tiểu tử cậu lợi hại rồi, thời gian thực hiện nhiệm vụ còn dám chơi phụ nữ!”

“Ai cho cậu cái gan gọi tiểu tử?” Giọng nói lạnh dạt của Mộ Thương Nam.

“Được, lão đại coi như tôi sai còn không được sao? Cậu là lão đại liên minh ngang dọc của chúng tôi. Việc lần này, sẽ không phải là đêm tối những tôn tử đó cố tình chơi cậu chứ?” Người đàn ông nói.

“Không phải, là tôi động vào rượu trắng.”

“Hả? Sao cậu lại động vào rượu trắng, cậu không biết cậu không thể chạm sao?”

“Tôi không nghĩ tới nha đầu thối uống 1 chai lão bạch cán, cô ấy cưỡng hôn tôi.” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi đi, lão đại Ngân Mị của Liên minh ngang dọc của chúng ta bị 1 người phụ nữ cưỡng bức, bộ mặt của chúng ta ở trước mặt Âm dạ đều bị vứt hết rồi! Không đúng, vậy mà còn có phụ nữ có thể cưỡng hôn cậu. Không phải cậu thích cô ta rồi chứ?” Người đàn ông theo đuổi hỏi.

“Hoắc Đông, cậu lúc nào nhìn thấy tôi có hứng thú với phụ nữ, phụ nữ đối với tôi mà nói chỉ là vật trang trí mà thôi.” Mộ Thương Nam nói.

“Vậy thì tốt, chúng ta đánh úp Âm dạ phải dựa vào cậu rồi!” Hoắc Đông nói.

“Bá Tước chỉ sợ không thật sự muốn dựa vào chúng ta, truyền ra ngoài anh ta và ông chủ đứng đằng sau Âm Dạ lật mặt có lẽ là dụ chúng ta mắc bẫy. Tôi hẹn lại ông ta thời gian, xem ông ta có thể chơi ra trò gì?” Mộ Thương Nam nói, ngắt điện thoại, đi ra ngoài phòng sách.

1 người làm vội vàng chạy đến, “Thiếu gia, Diệp phu nhân đến rồi, phu nhân mời người qua đó.”

Mộ Thương Nam gật đầu, bước nhanh tới phòng khách.

Trong phòng khách, Thiên Huệ ôm Diệp Phi khóc to, “Con gái mẹ à, con dọa chết mẹ rồi. Sau này con muốn gì, mẹ liền mua con cái đó, con đừng bỏ nhà đi nữa! Mau cùng mẹ về nhà đi!”

Bà ta nói xong kéo Diệp Phi đi.

Diệp Phi lạnh lùng cong môi, màn kịch này của Thiên Huệ diễn thật hay, như vậy ai cũng sẽ nghĩ rằng cô bướng bỉnh bỏ nhà ra đi!

Cô dùng lực thu tay mình về nhưng không thoát được,” Tôi không đi.”

“Con bé này, sao lại bướng bỉnh như vậy, mẹ con đến đón con về nhà, mau đi về đi, đừng để người nhà lo lắng!” Liễu Họa chán ghét nhìn Diệp Phi.

19. Chương 19

“Bà thông gia nói rất đúng, con bé này là do tôi chiều hư rồi, không giống như Thiên Tịnh vừa chu đáo vừa hiểu chuyện.” Thiên Huệ liên tục nói, giống như sợ ai không biết Thiên Tịnh tốt.

“Đúng vậy, Thiên Tịnh thật sự rất hiền đức, là đứa con dâu tôi ưng ý nhất!” Liễu Họa nói Thiên Tịnh liên cười không ngậm được mồm.

Thiên Tịnh cười duyên dáng, dịu dàng như 1 bức tranh “Dì à, xem dì nói kìa, con dâu có tốt như vậy? Mẹ ca vẫn chưa nói lấy con, nếu để Mẹ ca nghe thấy, thì không tốt thế nào?”

“Nó đồng ý hay không có liên quan gì, dù sao ta với ba nó đặt định rồi. Con yên tâm, vị trí thiếu phu nhân nhà Mẹ gia nhất định là của con!” Liễu Họa nói.

Mặt của Diệp Phi co rút 1 cái, Liễu Họa thật sự bị Thiên Tịnh điều khiển trong lòng bàn tay rồi, chỉ là nói 1 câu sợ Mẹ Thương Nam nghe thấy không tốt, Liễu Họa lập tức biểu đạt!

Thiên Tịnh khuê các thành thực, cô bướng bỉnh không hiểu chuyện. Đáng tiếc cô xé không được bộ mặt của bạch liên hoa.

“Bỏ tôi ra! Tôi bây giờ là trợ lý đặc biệt của Mẹ tổng, tôi còn làm việc, sẽ không cùng bà đi về!” Cô hướng Thiên Huệ nói.

“Phi Phi, em đừng bướng bỉnh nữa, cô chú còn đang ở nhà đợi em về kìa! Nghe lời chị.” Thiên Tịnh tiến qua kéo cánh tay của Diệp Phi.

Bất kì ai cũng đều thấy cô ta kéo nhẹ cánh tay Diệp Phi, không ai biết tay cô ta đang dùng lực giúp Thiên Huệ đẩy Diệp Phi ra ngoài.

Cánh tay Diệp Phi bị cô ta nắm đau rồi, “Tôi không đi, tôi muốn gặp Mẹ Tổng.” Cô vội vàng hét, cô biết mình thật nực cười, lại đi kỳ vọng đàn ông cứu cô, nhưng đây là người duy nhất có thể giúp cô.

“Anh Mẹ bạn đến nhường nào! Phi Phi chúng ta đừng làm phiền anh ấy.” Thiên Tịnh hiểu chuyện nói.

“Việc gì vậy?” Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông nhẹ nhàng lướt vào phòng.

“Không có gì không có gì, cô chỉ là nghe Thiên Tịnh bị bóng, không yên tâm qua đây xem sao, không ngờ Diệp Phi cũng đang ở đây. Con bé Thiên Tịnh này quá chiều em gái rồi, không nói với cô, Phi Phi đang ở đây.” Thiên Huệ vội nói.

“Cô, là con không tốt, cô đừng trách em, đều do con không chăm sóc tốt cho em!” Thiên Tịnh nói theo.

2 người phụ nữ 1 người hát 1 người hòa theo, biểu diễn hoàn hảo!

“Mẹ tổng giám đốc, anh đồng ý cho em thử việc 1 tuần mà!” Cô đáng thương nhìn người đàn ông, anh ta sẽ giữ cô lại hay sẽ giúp Thiên Tịnh đuổi cô đi?

“Thương Nam, làm mẹ không nhìn thấy con mình đều sẽ lo lắng, cho Diệp Phi về đi.” Liễu Họa khuyên.

Sắc mặt Mẹ Thương Nam trầm xuống, “Lời của con trước nay không nói 2 lần, Diệp Phi, làm công việc của em, trợ lý của tôi phải 1 ngày 24 tiếng nghe lệnh tôi bất kì lúc nào.”

Thần kinh Diệp Phi dùng 10 giây mới phản ứng lại, cô sắp cảm động khóc rồi, anh ta vậy mà bảo cô làm việc.

“Được, tôi lập tức làm việc!” Cô đẩy Thiên Huệ ra, chạy ra đằng sau người đàn ông, giống như con thỏ sợ hãi cuối cùng được chui về tổ của mình.

Tất cả mọi người choáng váng, hoàn toàn không nghĩ tới Mẹ Thương Nam sẽ quyết định như này.

“Mẹ tổng giám đốc, tôi rất yêu thương con gái mình, tôi không nỡ để nó ở bên ngoài làm việc!” Thiên Huệ vội vàng nói.

“Cô ấy nếu đã ứng tuyển vào công ty tôi thì bắt buộc phải theo quy định của công ty tôi, cho dù là chết cũng phải làm việc tử tế cho tôi.” Mộ Thương Nam lạnh giọng nói.

“Đúng vậy, cô, quy chế của tập đoàn Mộ Thị là nhân viên của công ty trừ khi bị sa thải, nếu không không được phản bội tập đoàn. Nếu Diệp Phi đã muốn đi làm chơi thì cho cô ấy chơi mấy ngày đi.” Thiên Huệ cố kéo ra nụ cười cứng đơ trên mặt.

Cô quá hiểu tính khí của Mộ Thương Nam, lời của anh ta tuyệt đối không được làm trái, cô ta chỉ có thể dừng Thiên Huệ lại, không cho bà ta nói tiếp nữa.

20. Chương 20

“Được, vậy theo ý nhà đầu này chơi vài ngày.” Thiên Huệ thu lại lời nói của mình.

“Bà thông gia, hiếm khi đến đây, cùng nhau ăn bữa cơm tối rồi đi.” Liễu Họa mời.

“Vậy làm phiền rồi.” Thiên Huệ kèm theo mặt cười, bà ta đương nhiên muốn ở lại, bà ta sao có thể cho Diệp Phi làm vật ngáng đường của Thiên Tịnh được.

Diệp Phi không để ý 2 người phụ nữ đằng sau, cô theo chặt bóng người đàn ông mà đi, dù sao anh ta đi đến đâu, cô theo đến đó, cô sâu sắc cảm nhận được rằng, chỉ có anh ta mới có thể bảo vệ cô.

Đột nhiên người đàn ông dừng bước, cô đi theo quá sát, dừng không kịp liền đâm vào sau lưng người đàn ông.

“A” Cô bị đau che đỉnh đầu mình.

Mộ Thương Nam quay người nhìn cô, liền nhìn thấy nước mắt cô giống như viên ngọc bị đứt rơi xuống, tim anh ta liền run.

“Thật ngốc, bám sát vậy làm gì chứ? Đập đầu rồi? Anh xem xem.” Hình bóng người đàn ông trước mắt Diệp Phi, bị nước mắt làm cho mờ hồ không rõ, anh ta sẽ không biết, 1 câu nói tùy tiện của anh ta, đang cứu cô 1 mạng!

“Em không sao, cảm ơn anh giữ em lại. Anh là người tốt nhất em từng gặp.” Nét mặt Mộ Thương Nam cứng đơ, anh ta là người tốt nhất? Mà vết thương trên người cô đều do anh ta gây nên, và còn nguy hiểm rình rập xung quanh cô.

Anh không thể để cô đi, chỉ cần cô bước chân ra khỏi biệt thự này, đối thủ của thân phận khác của anh ta nhất định sẽ tìm cô.

Nếu như, hôm qua anh không đẩy cô ra, hoặc không cười nhạo cô, có lẽ bọn họ sẽ không có giao kết như này.

1 chiếc khăn tay truyền vào tay cô gái nhỏ “Đừng khóc nữa, khóc nữa sẽ không xinh đâu. Anh là ông chủ của em, đừng trách nhiệm bảo vệ em.”

Diệp Phi nỗ lực gạt đầu, nhận khăn tay lau khuôn mặt đầy nước mắt của mình,

“Cảm ơn ông chủ.”

Tay Mộ Thương Nam vén sợi tóc hỗn loạn trên trán cô, nhìn cô lê hoa đơi vũ, làm anh ta giây phút này nhớ tới hình dáng đêm qua cô ở dưới thân anh, khóc lóc mà cầu xin anh dừng lại.

1 cổ lửa nóng chói sáng bùng phát thân dưới của anh, có vẻ như từ sau khi ăn mặn, anh ta có chút không khống chế được cảm giác của bản thân.

“Vết thương còn đau không?” Giọng anh thì thầm từ sâu trong cổ họng.

Mặt của Diệp Phi đột nhiên đỏ bừng lên “Không, không đau nữa rồi.”

Tim cô đập thình thịch, tại sao cô luôn cảm thấy, người đàn ông hỏi là vết thương của cô? Cô xấu hổ muốn tìm miếng đậu phụ mà đập đầu vào!

Góc rẽ hành lang, Thiên Tịnh và Thiên Huệ đang nhìn trộm.

Mồm Thiên Tịnh há mức to nhất, Mộ Thương Nam mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, đồ của anh ta trước nay không cho người khác động vào! Vậy àm anh ta đưa khăn tay của anh ta cho Diệp Phi dùng.

“Bắt buộc nhanh chóng đưa Diệp Phi đi! Cô xem, cô ta không biết xấu hổ khóc cho đàn ông nhìn, câu dẫn đàn ông!” Cô ta hung hăng nói.

“Cô đang nghĩ cách! Nhưng mà ở đây là Mộ gia, cô không thể dùng phương pháp cứng, nếu không sẽ bị Mộ gia hoài nghi. Cô sẽ tìm cách làm cho Mộ tổng giám đốc tự mình đuổi Diệp Phi đi!” Đuôi mắt Thiên Huệ lóe lên ánh mắt âm hiểm.

“Ừ, đừng để người khác nhìn ra. Con và Mộ Thương Nam còn chưa kết hôn!” Thiên Tịnh nói.

“Cô không ngốc! Chúng ta đi ăn cơm, để tiên sinh và phu nhân Mộ gia đợi không tốt.” Thiên Huệ kéo kéo tay Thiên Tịnh.

2 người phụ nữ đi vào phòng ăn, nói chuyện cùng Mộ Thâm và Liễu Họa, Thiên Tịnh chu đáo kể tin tức bát nháo cho Liễu Họa, giỡn cho Liễu Họa càng ngày càng thích cô ta.

Mộ Thương Nam và Diệp Phi đi vào phòng ăn, ngồi lên vị trí của mình, anh ta chỉ ý Diệp Phi ngồi bên cạnh anh ta.

Diệp Phi rất biết điều bày thức ăn cho người đàn ông, làm công việc của trợ lý đặc biệt của cô, chăm sóc đại Boss mình mọi phương diện.

Nhìn thấy người làm bưng 1 bát canh cho Mộ Thương Nam, cô đứng dậy đón canh, quay người muốn đặt trước mặt người đàn ông, đột nhiên, trên cánh tay cô đau nhói giống như bị kim đâm, tay cô phản xạ có điều kiện run run, bát canh đổ vào giữa chân người đàn ông.

21. Chương 21

“Ôi! Trời ơi!” Liễu Họa bị dọa đến hồn bay phách lạc: “Con trai, con không sao chứ?”

Đây là cả một bát canh nóng đấy!

“Diệp Phi! Sao con lại làm bỏng tổng giám đốc Mộ chứ! Con bé ngốc nghếch này, đã sớm bảo con không làm được đâu mà con cứ ương bướng không nghe lời! Mau về nhà với mẹ!” Thiên Huệ vươn tay kéo Diệp Phi.

“Cô à, cô đừng trách Phi Phi nữa. Con bé vẫn còn quá trẻ, không biết chăm sóc người khác.” Thiên Tịnh nói.

“Tôi không sao. Diệp Phi, em hãy gọi điện thoại cho Sở Nhiễm, bảo cô ấy mang thuốc mỡ trị bỏng đến.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Vâng! Để tôi gọi điện thoại cho cô ấy!” Diệp Phi nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Sở Nhiễm.

Mộ Thương Nam đứng dậy rời khỏi phòng ăn, về phòng ngủ của mình. Vết bỏng ở chân anh khá nghiêm trọng, cần phải được làm dịu vết bỏng gấp.

“Anh Mộ, anh sao rồi? Để em xem vết thương giúp anh nhé!” Thiên Tịnh đuổi theo anh.

“Diệp Phi, Sở Nhiễm mang thuốc đến, em cầm vào đây!” Mộ Thương Nam làm lơ Thiên Tịnh, ra lệnh cho Diệp Phi xong liền quay trở về phòng mình.

Đáy lòng Thiên Tình ghen lại, Mộ Thương Nam hoàn toàn không có ý trách cứ Diệp Phi. Bàn tay cô ta nắm chặt thành nắm đấm. Đến cả chuyện đưa thuốc Mộ Thương Nam cũng đều để cho Diệp Phi làm!

“Bà Mộ à, tôi thấy Diệp Phi thực sự không thích hợp làm trợ lý của tổng giám đốc Mộ, hay là cứ để Thiên Tình ở lại chăm sóc tổng giám đốc Mộ đi thôi!” Thiên Huệ nói.

“Tôi cũng định như vậy” Liễu Họa nói. Đây cũng là một cơ hội tốt để Thiên Tình tiếp xúc và xây đắp tình cảm với Mộ Thương Nam.

Thiên Huệ kéo tay Diệp Phi lại, lôi ra ngoài biệt thự. Bà ta muốn lập tức ném cô cho Vương Kim Tài.

“Con không đi!” Diệp Phi vùng vẫy.

Thế nhưng bà ta chẳng quan tâm cô nói gì, vẫn cưỡng ép cô ra khỏi cổng biệt thự, nhét cô vào trong xe.

Cô liên tục đập cửa xe, nhưng cửa xe đều đã bị khóa, có làm cách nào cũng không thể mở được.

Lái xe đường như sợ cô bỏ trốn liền lái nhanh như bay vậy.

“Con sẽ không lấy Vương Kim Tài! Mẹ đừng hòng bán con lấy tiền!”

“Ha ha, mày còn nghĩ đến việc gả cho Vương Kim Tài cơ á. Nhưng mày không phải gái trinh nữa rồi, Vương Kim Tài cũng chẳng muốn mày đâu! Mày cứ đợi bị bán cho hộp đêm để người ta cười đi!” Thiên Huệ độc ác nói.

Diệp Phi nghi ngờ nhìn người được gọi là mẹ ruột bên cạnh mình: “Rốt cục con có phải là con gái ruột của mẹ không vậy? Tại sao mẹ có thể hận con đến thế?”

Có thể nhẫn tâm bán con gái mình đứt ruột để ra cho hộp đêm, Diệp Phi không thể nghĩ ra được Thiên Huệ rốt cục hận mình bao nhiêu.

Sắc mặt Thiên Huệ chợt thay đổi, như là đã bị Diệp Phi phát hiện ra bí mật: “Tao, tao đương nhiên là mẹ mày rồi. Nhưng cho dù có là mẹ, tao cũng không thể bao che cho mày được. Năm ấy nhà ta nợ tiền cậu mày, tao không trả nổi, nghiễm nhiên mày phải trả rồi! Đừng quên, cậu mợ mày chết vì tai nạn xe, tao mới phải trở thành người giám hộ cho Thiên Tình, cả cái nhà này sống dựa vào tài sản thừa kế của Thiên Tình. Làm người thì phải có lương tâm chứ!”

Diệp Phi cười lạnh ra tiếng: “Công ty của cậu vốn dĩ chẳng làm được ra tiền, Thiên Tình do mẹ nuôi lớn. Cho dù năm đó mẹ có nợ tiền cậu đi chẳng nữa thì sớm cũng đã trả lại hết rồi!”

Từ nhỏ cô đã bị Thiên Huệ bắt vừa học vừa làm, tiền kiếm được đều dùng để phục vụ cho cuộc sống của tiểu thư Thiên Tình, thế mà Thiên Huệ vẫn muốn bán cô để trả nợ Thiên Tình cơ đấy.

“Chuyện đó, là do tao nợ quá nhiều tiền, nợ những mấy triệu nhân dân tệ!” Thiên Huệ viện cớ. Bà ta có chết cũng chẳng ngờ rằng Diệp Phi được Mộ Thương Nam cứu. Định mệnh thật là đáng sợ, nhưng thế thì đã sao, bà ta sẽ không để Diệp Phi có cơ hội ở bên Mộ Thương Nam nữa.

Bên trong biệt thự, Sở Nhiễm nhanh chóng phi xe như bay đến: “Tôi mang thuốc mỡ đến rồi.”

Liễu Họa ra lệnh: “Thiên Tình, con mang thuốc vào cho Thương Nam đi.”

Sở Nhiễm đưa thuốc cho Thiên Tình: “Đây là thuốc mỡ trị bỏng tốt nhất. Cũng may là tôi đi thăm bạn ở gần đây, nếu không thì bạn trai cô sẽ bị tàn phế rồi.”

Nhưng Mộ Thương Nam sẽ để Thiên Tình mang thuốc vào phòng mình sao?

Sở Nhiễm quyết định ở lại xem trò vui. Căn phòng của Mộ Thương Nam từ trước đến nay chưa từng để cho ai bước vào.

Thiên Tình không thể kiềm chế nổi sự vui mừng, cô ta còn chưa từng bước vào phòng của đàn ông. Đồng ý lời Sở Nhiễm, vội vàng chạy đi.

Mắt nhìn thấy Mộ Thương Nam bước ra từ phòng tắm, trên eo quần một chiếc khăn tắm, để lộ ra thân hình rắn rỏi, cơ bụng từng múi săn chắc, đẹp đến mức không thể dời mắt!

“Cút ra! Gọi Diệp Phi vào đây!” Khuôn mặt Mộ Thương Nam đầy kích động và tức giận, thanh âm lạnh lẽo đến tổn thương người khác.

“Cô... Cô ấy biết mình gây họa nên đã chạy trốn theo cô của em rồi.” Thiên Tình vội nói.

“Khiến tôi bị bỏng mà vẫn còn muốn chạy trốn sao?” Mộ Thương Nam lấy điện thoại gọi cho Nhiếp Hạo “Bắt Diệp Phi lại cho tôi!”

Khuôn mặt Thiên Tình trắng bệch, chỉ mong Thiên Huệ hành động đủ nhanh, xử lý xong Diệp Phi rồi!

“Anh Mộ, Diệp Phi chưa từng phục vụ ai, không biết săn sóc, hay là cứ để em chăm sóc anh nhé!” Cô ta nhẹ nhàng nói, cầm thuốc mỡ bước đến bên Mộ Thương Nam, không tin sắc đẹp của mình không bằng Diệp Phi!

Mộ Thương Nam đoạt lấy lọ thuốc trong tay Thiên Tình, thanh âm lạnh lẽo “Cút ra ngoài! Đừng để tôi phải nói đến lần thứ ba!”

Thiên Tình bị lời nói lạnh lùng của Mộ Thương Nam dọa sợ run rẩy. Cô ta có thể cảm nhận được sự tức giận của anh, chẳng dám chọc giận anh hơn nữa, đành phải đi ra khỏi căn phòng của anh.

Sở Nhiễm nhìn Thiên Tình đi ra khỏi căn phòng, xem chút nữa là cười to thành tiếng, cái tên kia vẫn là tên quỷ mắc bệnh ám ảnh sạch sẽ!

“Thuốc mỡ bôi mỗi ngày ba lần, thay thuốc đúng giờ. Dù sao thì anh ấy cũng đã từng học ngành y, chắc là cũng phải biết điều này.”

“Cảm ơn cháu đã tới.” Liễu Hạo nói.

“Cô đừng khách khí, cháu với tổng giám đốc Mộ là bạn học. Chút chuyện vặt này có gì đâu.” Sở Nhiễm nói đoạn liền rời khỏi nhà họ Mộ.

Sở Nhiễm và Mộ Thương Nam đã từng là bạn học cùng học ngành y. Sau này, Mộ Thương Nam kế thừa sản nghiệp gia đình thì không theo ngành y nữa.

Hơi kỳ lạ là không thấy Diệp Phi ở đây, Sở Nhiễm vẫn còn có việc cần phải nhắc nhở cô ấy, chỉ là vừa nãy quên mất. Cô gọi điện thoại lại cho Diệp Phi, thế nhưng trong điện thoại chỉ là tiếng tút kéo dài, điện thoại của Diệp Phi từ đầu đến cuối vẫn chẳng có ai nhắc máy.

-

Chiếc xe chở Diệp Phi dừng lại trước cổng một tòa biệt thự nhỏ, Vương Kim Tài bước ra đón.

“Người đưa tới rồi!” Thiên Huệ nắm cánh tay Diệp Phi, kéo cô xuống xe.

“Con nhóc thối tha này, làm hại ta thiếu chút nữa đắc tội tổng giám đốc Mộ!” Ánh mắt Vương Kim Tài xoáy vào cô bé trước mắt, đừng nói con bé này thay đổi một bộ quần áo, xinh đẹp lên bao nhiêu, khiến cho hần dấy lên một trận tà hỏa.

“Chúng ta đã nói trước rồi, còn để mất nữa, cũng không phải là trách nhiệm của ta, người không thể tìm ta đòi tiền!” Thiên Huệ nắm tay Diệp Phi không buông.

Vương Kim Tài phỉ miệng: “Đó là đương nhiên! Người trong tay ta còn muốn chạy được ư?”

“Ha ha, ta khuyên người nhanh bán con bé cho hộp đêm để đỡ đem dài lăm mòng đi!” Thiên Huệ nhắc nhở.

“Ta coi như muốn bán thì cũng phải hưởng thụ trước đã! Đem người cho ta!” Vương Kim Tài cướp lấy Diệp Phi.

“Người tự xem làm đi, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến ta nữa.” Thiên Huệ quay trở về xe, để cho tài xế lái xe đưa mình về nhà.

Vương Kim Tài lôi cô gái vào biệt thự: “Con nhóc thối tha này, tao xem mày còn chạy đẳng nào!”

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Diệp Phi hô to.

Vương Kim Tài không kịp đợi mà đem Diệp Phi ném lên ghế sofa, cởi dây thắt lưng ra: “Giỏi thì kêu đi, để xem ở trong nhà tao, ai có thể cứu mày!”

“Ba, đây chính là con bé ba mua về đây hả?”

Hai thằng con trai của Vương Kim Tài nghe tiếng liền chạy ra.

“Chính là con nhóc thối tha này! Đừng nói ba không thương các con, chờ ta hưởng thụ xong rồi sẽ cho hai đứa các con!” Vương Kim Tài nói.

“Thế thì có gì vui đâu? Bằng không cha con chúng ta ba người chơi threesome?” Thằng con trai thứ hai của Vương Kim Tài nói.

22. Chương 22

“Ha ha ha, ý kiến hay, vẫn là tụi bây biết chơi!” Vương Kim Tài nghe con trai mình hiến kế xong càng trở nên vui vẻ, đã không thể chờ đợi được nữa.

“Đương nhiên rồi! Anh em tụi con sẽ giữ chặt cô ả, cha lên trước đi!” Đứa con trai cả nói đoạn liền giữ chặt vai Diệp Phi, xé rách quần áo cô.

Diệp Phi duỗi chân đá thẳng vào người đàn ông đối diện, không cho hắn ta lại gần mình “Các người dám động vào tôi, Mộ Thương Nam sẽ không tha cho các người đâu!”

“Ha ha, mày tưởng Mộ Thương Nam là người đàn ông của mày rồi thì ngày nào cũng sẽ bảo vệ mày chắc?” Vương Kim Tài tuyệt đối không tin Mộ Thương Nam sẽ để ý tới một cô gái đã từng ăn nằm với một người đàn ông khác.

Lão ta vươn tay xé váy Diệp Phi.

“Cha nhanh lên, con bé này thật là mềm mại, dường như có thể vắt ra nước được ấy!” Đứa con út trách cứ hành động của cha mình quá chậm chạp, không thể chờ đợi để trông thấy thân hình của Diệp Phi.

“Vèo” một tiếng, một con dao găm bay qua, đâm thẳng vào cổ tay Vương Kim Tài, mạnh đến nỗi xuyên qua cả cổ tay lão.

“A!” Vương Kim Tài đau đớn hét lên.

Hai thằng con trai của lão cũng bị dọa sợ ra rồi, ngơ ngác nhìn người đàn ông bước vào từ ngoài cửa.

“Nhiếp Hạo xử lý đi, có người muốn làm ngược lại lời tôi nói.” Bóng dáng cao lớn của người đàn ông bước lại gần, lạnh lùng như Tu La dưới địa ngục.

Diệp Phi dỗi mắt nhìn về phía anh. Ánh nắng chiếu rọi trên vai, xung quanh người anh tỏa ra một vầng sáng, xuất hiện như một vị thần.

“Tổng giám đốc Mộ!” Diệp Phi bò dậy từ sofa, chạy về phía anh, lao vào vòng tay anh.

Bàn tay Mộ Thương Nam nhẹ vỗ về sau lưng cô: “Ngốc nghếch, sao không nói tên tôi ra?”

“Tôi nói rồi, bọn họ nói anh sẽ không đến cứu tôi đâu!” Diệp Phi vừa khóc vừa nói.

Đúng là sợ vỡ mật, cô còn tưởng rằng bản thân mình sẽ bị ba tên đàn ông kia cưỡng hiếp rồi chứ.

Mộ Thương Nam mím chặt môi: “Nhiếp Hạo, người chống đối lời tôi, không giữ thể diện cho tôi, thì bị trừng phạt như thế nào?”

“Phế tay, thiên, thuận tiện khiến cha con ba người họ nổi tiếng một lần!” Nhiếp Hạo đáp.

“Được. Đừng để bọn chúng chết. Tôi muốn bọn chúng sống không bằng chết! Ngày mai tin tức công ty bọn chúng phá sản sẽ được lên báo!” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Rõ! Bản tin sáng sớm mai chắc chắn sẽ có!” Nhiếp Hạo lập tức nhận lệnh.

“Tổng giám đốc Mộ, tha cho tôi, tha cho tôi!”

Ba cha con Vương Kim tài gào khóc.

Mộ Thương Nam vươn tay bế ngang người Diệp Phi, đưa cô ra khỏi biệt thự.

“Anh để tôi xuống đi, trên người anh vẫn còn có vết thương. Tự tôi có thể đi được.” Hai tay Diệp Phi vòng qua cổ anh, nhẹ nhàng nói.

Trên người anh vẫn còn có vết bỏng mà còn bế cô, anh không đau sao?

“Chẳng nhẽ vết thương trên người em không đau? Sở Nhiễm bảo em cần phải nghỉ ngơi trên giường một tuần. Giờ lại hoạt động mạnh, cẩn thận...” Lời nói của Mộ Thương Nam dừng bất chợt, suýt chút nữa nói ra, cẩn thận để lắng câu nói.

Khuôn mặt Diệp Phi đỏ bừng, cảm giác giống như bản thân mình bị người đàn ông này xem thấu: “Vết thương của tôi không sao cả. Chuyện đó... Tôi không cố ý khiến anh bị bỏng. Lúc tôi bưng canh cho anh, cánh tay tôi bị đâm.”

Diệp Phi cố giải thích, bị kẹp giữa hai bên, một bên là Mộ Thương Nam, một bên là Thiên Huệ. Cô chắc chắn là Thiên Huệ cố ý đâm vào tay cô, chỉ là dù cho cô có nói ra do Thiên Huệ làm thì cô cũng chẳng có chứng cứ.

Mộ Thương Nam bế cô vào trong xe: “Tôi biết. Em làm gì có bản lĩnh làm bỏng tôi. Lại để người khác bắt nạt mình rồi?”

Trái tim Diệp Phi đập mạnh, không ngờ rằng người đàn ông này sẽ tin cô vô điều kiện như vậy.

“Tổng giám đốc Mộ, anh đúng là người tốt!” Cô cảm kích nói. Chẳng biết bản thân mình may mắn nỗi gì mà từ lúc gặp Mộ Thương Nam, anh vẫn luôn giúp đỡ cô.

“Khụ khụ!” Mộ Thương Nam mất tự nhiên ho khan “Tại sao đêm qua lại muốn đi tìm trai bao?”

Diệp Phi cúi đầu. Chuyện này đã trở thành vết nhơ trong cuộc đời cô. Cô chỉ cảm thấy bản thân mình thật bẩn thỉu, nhất là trước mặt anh.

“Bởi vì, mẹ tôi muốn gả tôi cho Vương Kim Tài, bà đã nhận năm trăm nghìn tệ tiền sính lễ. Vương Kim Tài yêu cầu tôi bắt buộc phải là gái trinh. Vì thế nên...”

Lông mày Mộ Thương Nam nhíu chặt. Không ngờ Thiên Huệ lại đem bán con gái mình cho một lão già, chỉ để đổi lấy năm trăm nghìn tệ tiền sính lễ?!

Trong ấn tượng của anh, Thiên Huệ là một người luôn yêu thương hết lòng với Thiên Tình. Tuy anh chưa từng gặp Diệp Phi, nhưng đã từng nghe Thiên Tình nói rằng Diệp Phi là một cô gái gian xảo ngang ngược bị nuông chiều thành hư.

Thế nhưng anh không hề cảm thấy Diệp Phi được nuông chiều. Anh biết bản tin là giả. Cô gái này không phải là người tôn thờ tiền bạc, lời kéo quan hệ. Chẳng ai rõ ràng hơn anh, chuyện cô sẵn sàng bỏ ra một trăm tệ để tìm trai bao không phải là để cô kiếm tiền.

Nhưng tại sao Thiên Huệ lại phải bán con gái vì năm trăm nghìn tệ? Chẳng nhẽ nhà họ Thiên đã thiếu tiền đến bản cùng như thế này rồi sao?

Ngón tay Mộ Thương Nam nhấn lên màn hình điện thoại mà ra lệnh cho Nhiếp Hạo thăm vấn Vương Kim Tài để hỏi rõ chuyện này.

Bỗng điện thoại có một cuộc gọi đến, trên màn hình hiện rõ tên Sở Nhiễm.

Mộ Thương Nam nhận điện vâng tay, tiếp điện thoại: “Có chuyện gì?”

“Tôi gọi điện thoại cho Diệp Phi nhưng mãi không có ai nghe. Tôi lo cô ấy xảy ra chuyện gì rồi.” Sở Nhiễm nói.

“Điện thoại của tôi đã bị mẹ tôi lấy rồi.” Diệp Phi vội giải thích.

Trong xe vô cùng yên tĩnh nên cô có thể nghe thấy tiếng nói trong điện thoại của anh, mới biết được Sở Nhiễm đã gọi điện thoại cho cô.

“Cô ấy đang ở bên cạnh tôi. Điện thoại bị mất rồi.” Mộ Thương Nam nói.

“Thế thì được. Anh mau chóng đưa điện thoại cho cô ấy đi, tôi có việc muốn nói với cô ấy, chuyện quan trọng lắm đấy!” Sở Nhiễm nói.

Mộ Thương Nam liền đưa điện thoại cho Diệp Phi: “Sở Nhiễm tìm em.”

“Cảm ơn.” Diệp Phi nói rồi nhận điện thoại. “Bác sĩ Sở vẫn khỏe chứ?”

“Tôi khỏe. Nhưng cô thì phải nhanh lên, nếu không sẽ có án mạng đó!” Sở Nhiễm nói.

“A? Có chuyện gì vậy?” Diệp Phi sợ hết hồn.

“Đêm qua cô bị người ta cưỡng bạo, có tránh thai chưa?” Sở Nhiễm hỏi.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Diệp Phi đỏ rực: “Tôi, tôi không biết.”

Cô chỉ muốn độn thổ. Trong xe quá yên tĩnh, người đàn ông kia hoàn toàn có thể nghe thấy thanh âm của Sở Nhiễm.

“Cô sao lại không biết? Người đàn ông kia có mang áo mưa không?” Sở Nhiễm truy hỏi.

“Tôi, tôi thật không biết.” Diệp Phi muốn khóc. Cuồng loạn điên đảo một đêm, cô lại là lần đầu tiên, lại còn uống say, mặc dù không biết làm bao nhiêu lần với người đàn ông kia, nhưng cô đều không nhìn thấy nơi đó của hắn ta, làm sao mà biết được hắn có đeo bao hay không đây?

“Vậy cô nhanh mua thuốc tránh thai đi! Mua nhanh trong 24 giờ đầu, vì thuốc 72 giờ tác dụng phụ quá lớn, 24 giờ ít tổn thương hơn một chút. Nếu cô không muốn sinh con cho người đàn ông kia, mau đi mua đi. Nhớ lúc mua, nói muốn mua thuốc tránh thai.” Sở Nhiễm dặn dò cô gái.

Diệp Phi lúc này mới ý thức được còn có vấn đề tránh thai: “Tôi không muốn sinh. Tôi đi mua.”

Cô liền vội vàng nói. Đến người đàn ông kia là ai cô còn chẳng biết, làm sao có thể sinh con. Hơn nữa, cô làm chuyện ấy cùng người đàn ông kia cũng chỉ vì thoát hôn mà thôi.

“Ừ, cô đi đi, tôi cúp điện thoại. Có cái gì không hiểu, có thể thoải mái gọi điện hỏi ý kiến tôi. Còn có chuyện tôi nói cô tố cáo người đàn ông cưỡng hiếp cô ấy, cô nên suy nghĩ thêm một chút nhé.”

Sở Nhiễm nói xong rồi cúp điện thoại.

Diệp Phi cúi đầu đến độ thấp nhất, không dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh. Cô xoắn vặn ống quần: “Phiền anh, có thể cho tôi tìm một tiệm thuốc không? Tôi muốn mua thuốc.”

23. Chương 23

Mộ Thương Nam trầm mặt, sau đó ra lệnh cho tài xế tìm một hiệu thuốc rồi dừng xe lại.

Trong thời gian thân phận khác của anh không thể để lộ ra được, dù cho là vì sự an toàn của Diệp Phi cũng như người thân của anh, thì chuyện này vẫn là bí mật anh không thể nói ra.

Hơn nữa, cô gái này vẫn còn quá nhỏ, mới có mười tám tuổi, anh không thể để đứa bé trở thành gánh nặng của cô.

Nghĩ đến chuyện hai người có thể có một đứa con, bỗng nhiên đáy lòng anh dường như bị ai nấn nhem lại.

Khi chiếc xe dừng lại, Diệp Phi liền xuống xe chạy thẳng đến hiệu thuốc.

Mộ Thương Nam đuổi theo cô, cũng bước vào hiệu thuốc.

“Xin hỏi quý khách muốn mua thuốc gì ạ?” Người bán hàng đứng trong quầy thuốc hỏi.

“Tôi muốn mua... thuốc... muốn mua...” Diệp Phi gần như nghiền nát câu chữ rồi vẫn không thể ép buộc bản thân mình nói ra chuyện muốn mua thuốc tránh thai.

Mộ Thương Nam nhìn cô gái sắp bứt rứt đến hồng người, đè thấp thanh âm: “Nếu em không muốn mua thì chúng ta đi thôi.”

Chẳng biết rung động đến từ đâu, trong giây phút ngắn ngủi ấy, anh bỗng chẳng muốn cô uống thuốc tránh thai nữa.

“Không được, tôi phải mua. Tôi không thể sinh con cho hấn ta được.” Diệp Phi vội vàng, quay đầu nói với người bán thuốc: “Tôi muốn mua thuốc tránh thai 24 giờ sau khi quan hệ.”

Trái tim Mộ Thương Nam đập mạnh. Cô ấy nói thật rõ ràng, rằng cô chẳng hề muốn sinh con cho anh.

Sự lạnh lẽo nhạt nhòa bỗng tràn về trái tim anh.

Người bán thuốc chẳng màng đến sự bối rối đến mức muốn đập đầu vào gối của Diệp Phi, thành thực lấy mấy loại thuốc từ trong quầy ra.

“Những loại này đều là thuốc tránh thai 24 giờ, có thuốc nội và thuốc ngoại. Thuốc ngoại thì ít tác dụng phụ hơn chút, nhưng giá hơi đắt, dù sao thì tiền nào của nấy mà.” Người bán thuốc chào hàng, chỉ cần nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia là biết ngay lần đầu tiên đi mua thuốc tránh thai rồi, cơ hội tốt để kiếm lời đây!

Thực ra thì thuốc nào mà chẳng giống nhau, cứ là thuốc tránh thai thì đều tổn thương đến sức khỏe của người phụ nữ cả!

“Bao nhiêu tiền?” Diệp Phi hỏi.

“Thuốc nội 24 tệ, thuốc ngoại 40 tệ. Cô muốn mua loại nào?” Người bán thuốc tiếp tục hỏi.

“Thuốc nội.” Diệp Phi đáp. Cô chỉ còn 100 tệ, vẫn còn phải chờ đến lúc Mộ Thương Nam phát lương cho cô nữa.

Cô thọc tay vào túi, khuôn mặt nhỏ bối rối trắng bệch.

Diệp Phi quay sang phía người đàn ông bên cạnh: “Tôi rơi mất ví tiền rồi, anh có thể cho tôi vay 24 tệ được không? Đợi khi có lương tôi sẽ trả lại anh.”

Có lẽ lúc này đánh rơi tại nhà của Vương Kim Tài rồi.

Gương mặt Mộ Thương Nam xoắn xuýt lại, vay tiền anh, tránh mang thai con của anh.

“Em không muốn sinh con thật à? Thực ra thì tôi có thể chăm sóc em. Lấy điều kiện gia đình tôi mà nuôi dưỡng một đứa trẻ cũng không thành vấn đề.”

Đừng nói là một đứa, nuôi đến cả trăm đứa thì tài sản của anh vẫn không hao hết được.

Diệp Phi khổ sở cắn môi. Cô lấy tư cách gì mà đòi anh nuôi dưỡng đứa con của cô chứ?

Cô đã nợ anh quá nhiều rồi: “Tôi không thể sinh nó ra, tôi còn muốn học đại học, còn muốn trở thành bác sĩ.”

Cô nhẹ giọng nói. Đây chính là ước mơ của cô. Cô thi đỗ Học viện Y học, sắp được lên học đại học rồi, sau này còn trở thành bác sĩ. Làm sao cô có thể có con vào lúc này được?

Mộ Thương Nam đặt một trăm tệ lên quầy thuốc: “Lấy thuốc ngoại tốt nhất.”

“Quý khách muốn loại thuốc tốt nhất sao? Loại này tốt nhất đây, nhập khẩu từ Pháp về, năm mươi tệ.” Người bán thuốc nói.

Mộ Thương Nam cầm lấy hộp thuốc trong tay, cảm thấy nó thật nặng nề: “Lấy cái này đi.”

“Quý khách có muốn mua thêm nước uống không? Chúng tôi có nước khoáng nhập khẩu giá đặc biệt hôm nay chỉ năm mươi tệ một chai thôi.” Người bán thuốc tiếp tục chào hàng.

“Lấy một chai đi.” Mộ Thương Nam không do dự lấy tất.

Diệp Phi choáng váng nhìn chai nước khoáng, một chai nước bé tẹo mà đắt kinh khủng. Cuộc sống nhà giàu cô đúng là không thể hiểu nổi. Không phải đều là nước thôi sao?

Thật ra thì cô về nhà uống cũng được mà!

Mộ Thương Nam đem thuốc đặt vào tay cô, mở nắp chai nước khoáng: “Không muốn sinh con thì uống đi.”

Diệp Phi gạt đầu, xé bao thuốc, lấy viên thuốc màu hồng nhỏ bé, cầm chai nước khoáng uống thuốc.

Bàn tay ấm áp của anh nắm lấy tay cô, sự ấm áp ấy khiến cô cứ muốn nắm lấy tay anh mãi như thế.

“Đói chưa? Chúng ta đi ăn chút gì đó.” Mộ Thương Nam nắm tay cô dắt ra khỏi hiệu thuốc.

Diệp Phi thực sự chẳng có khẩu vị ăn uống gì lúc này: “Thôi đi, tôi về nhà xem còn chút cơm nguội ăn một chút là được rồi.”

“Em vừa uống thuốc, cần phải bồi bổ tử tế.” Mộ Thương Nam kéo cô ngồi lên xe hơi, dặn dò tài xế đến một nhà hàng Hào Đình.

Hào Đình là nhà hàng nổi tiếng nhất nước. Nơi này cao cấp đến mức kể cả bạn có tiền cũng chưa chắc đã có thể tới đây ăn được.

Hoàn toàn là kiểu hệ thống hội viên, chỉ có những người mỗi năm đóng mấy triệu tệ tiền phí thì mới có đủ tư cách bước chân vào nhà hàng này. Tuy nhiên, mỗi hội viên đều có một phòng sang trọng dành cho riêng mình, vĩnh viễn có thể sử dụng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Phi được bước chân vào một nơi sang trọng phồn hoa như thế này. Mỗi một chiếc bàn ăn đều được phân cách riêng biệt thành từng khu vực khác nhau. Nơi dành cho hai người họ là một nơi có hoa cỏ cây cối thấp thoáng, đẹp như trong vườn hoa vậy.

Mộ Thương Nam gọi một vài món ăn, lại gọi thêm một món canh giúp bồi bổ thân thể phụ nữ.

“Canh này rất bổ cho phụ nữ, em nên uống nhiều một chút.”

Diệp Phi mím đôi môi cứng nhắc. Cô chỉ uống thuốc thôi mà, có phải là sảy thai đâu mà cần bồi bổ?

“Tôi vẫn khỏe, không cần bồi bổ đâu. Cùng nhau uống đi.”

“Không phải đã nói là loại thuốc này có tác dụng phụ đối với thân thể sao? Đương nhiên là cần phải bồi bổ rồi!” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi câm nín nhìn anh, người đàn ông này tốt thật, chẳng trách Thiên Tình cứ một mực nói muốn gả cho Mộ Thương Nam!

Nghĩ đến Thiên Tình, cô liền bật cười. Thiên Tình ngây thơ giả tạo như bông sen trắng kia thì làm sao xứng với Mộ Thương Nam?

Hay là, cưa đổ Mộ Thương Nam đi?

Trong não cô bất chợt có một ác quỷ nhỏ nhảy ra liền bị thiên thần nhỏ đánh gục trở về địa ngục.

Diệp Phi à! Thiên Tình không xứng với Mộ Thương Nam, mà xứng sao? Đến đêm đầu tiên của mà mà còn chẳng biết trao thân cho ai rồi.

Cô thu lại hết tâm tình của mình, nghiêm túc ăn uống. Dù sao thì cô cũng sẽ ghi nhớ công ơn của người đàn ông này, tương lai cô sẽ báo đáp anh!

Mộ Thương Nam cắt bỏ bớt bớt giúp cô, chăm sóc cô trong tất cả mọi việc, bảo vệ cô như bảo vệ bảo bối vậy.

“Diệp Phi!” Một thanh âm của nam sinh truyền tới từ cách đó không xa.

Diệp Phi ngẩng đầu nhìn lại, kinh ngạc vui mừng tròn to hai mắt: “Học trưởng Cung! Tại sao anh lại ở đây? Anh không phải đi du học nước ngoài rồi sao?”

Cô đứng dậy đi về phía học trưởng Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ đưa tay vuốt đỉnh đầu cô: “Hai năm không gặp, em vẫn lùn như vậy nhỉ?”

Diệp Phi đẩy cánh tay anh ra: “Ai lùn, em cao hơn nhiều đấy! Chẳng qua là anh cũng cao lên rồi! Mà sao anh lại trở về rồi?”

“Cha anh sức khỏe không tốt, để cho anh chuyển trường trở về. Không có biện pháp, anh chỉ có thể trở lại. Tim của cha không tốt, mấy ngày trước thiếu chút nữa thì...” Cung Trạch Vũ giải thích.

“Ừ, không có gì quan trọng bằng người nhà cả. Trở lại cũng tốt. Vậy anh học ở đâu?” Diệp Phi hỏi.

“Đại học Y khoa đó! Giống em vậy, lại tiếp tục là học trưởng của em. Ngày hôm qua anh đến nhà em tìm em, bọn họ nói em đi du lịch. Tại sao em lại ở đây?” Cung Trạch Vũ hỏi.

Khuôn mặt Diệp Phi trắng nhợt. Lúc học trung học, Cung Trạch Vũ tỏ tình với cô, nói cô chờ anh du học trở về sẽ cưới cô.

Nhưng mà ngày hôm sau đó, mẹ của anh tìm được cô, ném một tờ chi phiếu cho cô và nói rằng con trai bà sẽ kết hôn cùng với một đứa con nhà danh giá chứ không cưới cô, để cho cô dẹp ý niệm này, không muốn cô quần lầy con trai bà.

Cô xé tờ chi phiếu, ném lại cho mẹ của Cung Trạch Vũ.

Chẳng qua là, nếu như ngày hôm qua cô biết Cung Trạch Vũ trở lại, cô sẽ còn đi tìm đàn ông sao?

Trong lòng chợt đau đớn, trách số mệnh hay là trách Thiên Tính đây...

24. Chương 24

“Em, em mới trở về hôm nay.” Diệp Phi bối rối nói.

Bàn tay Cung Trạch Vũ giữ chặt tay Diệp Phi: “Thật may được gặp em ở đây, chúng ta ăn cơm với nhau nhé!”

“Phi Phi, sao không giới thiệu người bạn này của em cho tôi biết?”

Thanh âm một người đàn ông truyền đến từ phía sau lưng Diệp Phi.

Diệp Phi quay đầu nhìn Mộ Thương Nam: “Đây là Cung Trạch Vũ học trưởng. Còn đây là Mộ Thương Nam, ông chủ của em.”

Cung Trạch Vũ buông bàn tay đang giữ chặt Diệp Phi, vươn tay tới phía trước Mộ Thương Nam: “Bọn anh quen nhau mà. Đã lâu không gặp rồi tổng giám đốc Mộ!”

Bàn tay của Mộ Thương Nam vẫn trong túi quần âu, không hề có ý định sẽ bắt tay Cung Trạch Vũ.

“Đúng là đã lâu không gặp. Cha cậu bị bệnh cũng không nhẹ, Hiệp hội Doanh nghiệp chúng tôi cũng đang chuẩn bị đi thăm hỏi viện trưởng Cung.”

Cung Trạch Vũ bối rối thu tay về: “Không cần phiền đến tổng giám đốc Mộ. Cha tôi cũng đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi.”

“Tôi thấy có lẽ sức khỏe của viện trưởng Cung cũng chẳng còn gì đáng ngại nữa, thế nên con trai ông mới có thời gian chơi bởi thế này? Bệnh viện nhà cậu làm ăn cũng tốt đấy. Trở về hỗ trợ cha cậu quản lý bệnh viện đi.” Mộ Thương Nam nói.

“Được thôi, tôi sẽ không để cha phải mệt nhọc nữa. Hôm nay tôi đưa người của Hiệp hội Y Dược đi ăn cơm.” Cung Trạch Vũ nói.

“Nếu đã như vậy thì tôi và Phi Phi sẽ không làm phiền cậu nữa. Cậu cứ tự nhiên.” Mộ Thương Nam vươn tay kéo tay Diệp Phi, đưa cô về chỗ ngồi.

“Phi Phi làm việc bên cạnh tổng giám đốc Mộ, làm phiền tổng giám đốc Mộ quan tâm nhiều hơn. Cô bé này cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội ngốc nghếch quá, lại thẳng thắn, nên thường bị người ta bắt nạt.” Cung Trạch Vũ nói.

Đáy lòng Mộ Thương Nam xoắn xuýt, Cung Trạch Vũ nhờ anh quan tâm đến Diệp Phi?

What the f*ck, Cung Trạch Vũ có biết anh và Diệp Phi đã từng làm gì không?

“Diệp Phi rất chịu khó, hiện cô ấy đang là trợ lý đặc biệt của tôi, mỗi ngày đều ở bên tôi, chẳng có ai dám bắt nạt cô ấy cả.” Mộ Thương Nam nói.

“Tổng giám đốc Mộ rất tốt, anh yên tâm đi học trường.” Diệp Phi nói.

“Anh làm sao mà yên tâm em được? Sau này ngày nào chúng mình cũng có thể gặp nhau rồi. Ngày mai em tan làm, anh qua đón em.” Cung Trạch Vũ nói.

“Được thôi. Mai gặp anh nhé!” Diệp Phi vội vàng đồng ý. Điều quan trọng không phải là ăn cơm mà là cô muốn mượn sách của Cung Trạch Vũ, tự học trước một chút.

Cung Trạch Vũ xoa đầu cô: “Được, mai gặp lại!”

Anh mỉm cười và quay trở lại bàn ăn của mình, ánh mắt sắc bén lướt qua khuôn mặt lạnh như băng của Mộ Thương Nam.

“Đau! Anh nắm tay tôi đau quá!” Diệp Phi chỉ cảm thấy cổ tay mình sắp bị người đàn ông này nắm đến vỡ vụn luôn rồi.

Mộ Thương Nam cúi đầu nhìn cô: “Cậu ta về nước liền muốn gặp em, hẹn em đi ăn, các người có quan hệ gì?”

“Anh ấy là học trưởng của tôi.” Diệp Phi không hiểu lời nói của Mộ Thương Nam.

“Chỉ là học trưởng thôi sao?” Mộ Thương Nam tiếp tục hỏi.

“Chỉ là học trưởng thôi. Anh ấy tốt nghiệp xong liền đi du học, từ ấy bọn em chưa từng gặp mặt.” Diệp Phi thành thật đáp.

Ngoại trừ học trưởng, cô chẳng nghĩ ra họ còn có quan hệ gì khác.

Cung Trạch Vũ chưa từng phát triển tình cảm với cô một ngày nào cả, cô cũng không cho rằng bọn họ có thể được coi là quan hệ bạn trai – bạn gái.

Hiển nhiên, câu trả lời này vẫn không khiến cho người đàn ông kia hài lòng. Khuôn mặt của Mộ Thương Nam vẫn cứ lạnh như băng: “Ăn đi!”

Anh nhả ra hai chữ. Anh còn lâu mới tin rằng Cung Trạch Vũ với Diệp Phi chỉ là quan hệ học trưởng – đàn em đâu.

Nhớ lại lúc này Cung Trạch Vũ còn xoa đầu cô, anh chỉ muốn chặt cái bàn tay kia ra ngay lập tức.

Anh đưa cô gái nhỏ về bàn ăn của họ, tiếp tục ăn bữa ăn của hai người.

Diệp Phi chẳng biết tại sao tự dưng Mộ Thương Nam lại không còn vui vẻ nữa. Lúc này còn chăm sóc cô đủ kiểu mà bây giờ lại chẳng đoái hoài gì đến cô.

Nhưng mà, cô thật sự rất đói, chẳng cần anh chăm sóc cô cũng có thể tự ăn no.

Vừa ăn vừa cảm thán, đồ ăn ở đây ngon thiệt, đúng là tiền nào của đấy.

Ăn xong bữa tối, Mộ Thương Nam không đưa Diệp Phi về nhà đi ngủ mà lại đưa cô đến phòng nghỉ riêng của anh ở nhà hàng.

Trong căn phòng sang trọng có chiếc giường hình tròn to tướng, trên mái vòm còn có hoa văn hình ngôi sao, đẹp đến mức khiến Diệp Phi tròn mắt. Nhưng tại sao lại ở đây? Bọn họ ngủ như thế nào được?

Hình như chỉ có mỗi một chiếc giường thôi...

“Chúng ta không về nhà sao?” Diệp Phi hỏi.

“Tôi mệt rồi, hôm nay nghỉ ngơi ở đây thôi.” Mộ Thương Nam nói, bắt đầu cởi cúc áo: “Tôi đi tắm trước.”

Diệp Phi đứng sững mắt tự nhiên: “Chỉ có mỗi một phòng thôi sao? Vậy tôi ở đâu?”

Anh cũng đâu có phải lái xe đâu, ngồi trên xe thôi mà cũng mệt thế cơ à?

“Đây là phòng của tôi, mỗi năm phải bỏ ra mấy triệu tệ mới được sử dụng đấy. Nếu thuê gấp một phòng thì phải mất hai mươi nghìn tệ một đêm.” Mộ Thương Nam nói ra giá phòng.

Diệp Phi cắn đầu lưỡi: “Đắt quá. Vậy thôi không cần thuê thêm phòng cho tôi nữa, tôi ngủ trên sofa là được rồi.”

“Đi tắm trước, tôi không thích bên cạnh mình có cái gì bẩn.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

“Ồ.” Diệp Phi buồn chán bước vào phòng tắm. Cô trở thành “cái gì” rồi? Lại còn bẩn nữa?

Phù! Cô bước vào phòng tắm, nhìn chiếc bồn tắm vừa tròn vừa to như cái hồ bơi kia. Đáng tiếc là trên người cô còn có vết thương, không thể tắm bồn được, nếu không thì có thể hưởng thụ một phen rồi.

Cô đành thành thật đi vào gian tắm vòi hoa sen đứng, nhưng cũng không thể ngờ được lại thoải mái như vậy. Nước được thiết kế phun theo vị trí ba chiều, các tia nước phun trên người như mát xa khiến cô rất dễ chịu.

Thoải mái tắm rửa xong, cô mặc chiếc áo choàng tắm màu hồng được treo bên trong, bước ra khỏi phòng tắm.

Cô gái mặc chiếc áo hồng vừa thơm vừa mềm hấp dẫn sự chú ý của người đàn ông, chiếm cứ lấy đầy mắt Mộ Thương Nam.

“Qua đây đi. Tôi cần phải bôi thuốc mỡ rồi. Cô khiến tôi bị bỏng, cô phải có trách nhiệm chữa trị.” Anh ra lệnh.

Diệp Phi sững sờ: “Anh bảo tôi bôi thuốc cho anh?”

“Là ai khiến tôi bị bỏng? Lại đây!” Thanh âm của Mộ Thương Nam lại lạnh đi vài phần.

Diệp Phi không dám “kháng chỉ” nên đành đi qua, cũng hơi hiểu tính khí của anh rồi. Anh càng tức giận thì giọng nói của anh càng trầm thấp.

“Tôi giải thích với anh rồi mà, đâu phải do tôi cố ý đâu.” Cô vội nói.

Nếu hai người họ đang ở chỗ khác thì cô cũng chẳng để ý đến vậy mà bôi thuốc cho anh, nhưng mà ở trong căn phòng này, cô làm sao có thể bôi thuốc cho anh được đây?

Mộ Thương Nam túm lấy cô gái đang cách anh xa cả mét, anh là quái thú sao?

“Nói cho tôi, cô muốn học đại học khoa gì?”

“Khoa Lâm sàng.” Diệp Phi đáp.

“Học Khoa Lâm sàng chính là muốn làm bác sĩ. Cô cảm thấy bác sĩ có thể chọn bệnh nhân để khám, mà bác sĩ có thể phân nam nữ khám bệnh sao?” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi hoàn toàn bị câu hỏi của anh làm cho sững sờ. Điều này dĩ nhiên là không thể nào, bác sĩ đều không phân biệt giới tính mà khám cho bệnh nhân.

“Không thể. Nhưng mà...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng. Lý thuyết thì không sai, nhưng mà đây là khám bệnh cho người lạ, hoàn toàn là trạng thái không quen biết. Khám cho người quen, vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

“Bây giờ tôi chính là bệnh nhân đầu tiên của em, hy sinh cơ thể tôi để làm vật thí nghiệm cho cô. Cô còn không cảm ơn tôi?” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi suýt thì tức chết. Anh để cho cô bôi thuốc, cô còn phải cảm ơn anh à?

Rõ ràng cảm giác bị chiếm tiện nghi là cô mà!

Chân mày của cô xoắn xuýt lại: “Anh không thể tự bôi thuốc sao?”

“Tôi không thích tự mình sờ mình.” Mộ Thương Nam nói.

“Vậy tôi gọi người hầu nam đến bôi cho anh?” Diệp Phi liền vội vàng nói.

“Cô để cho đàn ông sờ tôi? Tính hướng của tôi bình thường nhé. Cô sợ à? Cô đi học không được học tiết cấu tạo sinh lý nam hả?” Con người Mộ Thương Nam nhú thành một đường hẹp dài, vặn hỏi cô.

“Ai sợ? Tôi bôi cho anh.” Diệp Phi sáng giọng. Dù sao cô nhìn anh, thua thiệt là anh!

25. Chương 25

“Đứng nhìn cái gì? Cởi quần ra hộ tôi.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Không hiểu bản thân đang làm trò gì, anh chỉ muốn khoảng cách giữa mình và cô gần thêm một chút, ít nhất thì cô và Cung Trạch Vũ vẫn chưa làm điều này nhỉ?

Diệp Phi bất chấp giúp anh cởi chiếc quần ngủ xuống, còn chiếc quần nhỏ bên trong nữa, cô thật sự không dám nhìn, mặc dù đã tự nhủ người thiệt thòi là anh, nhưng cô vẫn không dám nhìn.

“Ừm...thuốc mỡ của anh đâu?” Cô xoay lưng chỗ khác và chìa tay ra.

Mộ Thương Nam nắm lấy tay và kéo cô về phía mình, “Cô tính vừa quay lưng vừa thoa thuốc cho tôi à? Quay qua đây, mở mắt ra!”

Diệp Phi bị anh kéo xoay người, mắt vẫn nhắm không dám mở ra, “Anh đưa thuốc cho tôi, tôi thoa cho anh là được rồi mà?”

“Cô nhắm mắt thì tính giúp tôi thoa chỗ nào? Sợ thì nói sợ đi, tôi khuyên cô đừng học y nữa, thật là làm mất mặt bác sĩ chúng tôi!” Mộ Thương Nam mắng.

“Tôi không thèm sợ!” Diệp Phi mở to mắt đáp lại.

Cô sợ quá gì chứ, nhìn cho anh xem!

Cô mở mắt nhìn anh, trong chớp mắt bị dọa đến mức lùi về sau, không ngờ anh lại bị bóng nặng như vậy.

Đỏ tấy lên giống như củ cà rốt lớn, có chỗ còn nổi bong bóng nước và bị lột da nữa.

“Nặng như vậy sao?” Trong đầu cô nghĩ, cuộc đời anh sau này còn tốt được không?

“Qua đây, tôi chỉ cô. Có bong bóng nước, bị lột da còn có chỗ nhạy cảm, như vậy gọi là bong cấp độ 2. Có biết bị bong cấp độ 2 thì xử lý như thế nào không?” Mộ Thương Nam hỏi.

Diệp Phi lắc đầu, cô đã đậu vào trường Y rồi, nhưng mà vẫn chưa học qua lớp nào!

“Chỗ bị bong bóng thì phải dùng kim chọc vào, dùng bông gòn thấm nước sạch, sau đó thoa thuốc mỡ tiêu viêm trị đau lên, rồi dùng gạc băng lại.” Mộ Thương Nam chỉ dạy cận kề từng chút một.

“Tôi đi lấy hộp cứu thương.” Sắc mặt Diệp Phi nghiêm nghị, vết bỏng của anh không nhẹ, lúc này còn bé cô chạy, cô thật sự không biết lúc này đau tới mức nào, mấy cái bong bóng đã bể rồi, cô nghĩ là do vì anh bé cô nên mới đề trúng.

Cô cảm thấy người đàn ông này thật ngốc, bản thân bị thương còn bé cô, cô không thể không cảm động được!

Cô lấy hộp cứu thương từ trong ngăn kéo ra, tìm được kim phẫu thuật, nhưng mà, lúc hướng tay về phía anh lại do dự, cô thật sự chưa hề thử qua...

“Cô ngược đầu nhìn anh, “Nếu đau thì anh nói cho tôi biết, tôi sẽ cố nhẹ tay hết sức có thể.”

“Ừ, bắt đầu đi.” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi hít sâu, ngồi xổm trước mặt anh, giúp anh xử lý đơn giản vết thương.

Mộ Thương Nam ngồi cạnh giường, trong ánh mắt là hình ảnh thiếu nữ nghiêm nghị, nói thật lòng, anh cảm thấy cô gái nhỏ này cũng có tố chất làm bác sĩ, đáng vẻ nghiêm túc bình tĩnh của cô như bản thân đã là bác sĩ vậy.

Nhưng mà, anh lại không có sự bình tĩnh như lúc này, vốn dĩ muốn mối quan hệ với cô xích lại một chút, kết quả lại phát hiện tự mình chuốc khổ.

Vì khi gần cô một chút, anh lại nhớ tới chuyện tối hôm qua của họ, cái cảm giác và hình ảnh như thực đó lại quay về trong đầu anh.

Đôi chân mày của anh nhíu lại, phản ứng cơ thể động tới vết thương khiến anh đau đớn.

Hoàn toàn nhờ vào ý chí mạnh mẽ của mình mới không để anh có biểu hiện khó chịu nào.

Diệp Phi đỏ mặt, “Anh, anh giữ thói lưu manh!”

Cô xấu hổ xoay người đi, không dám nhìn anh.

Mộ Thương Nam nắm lấy cổ tay cô, “Tôi không có, bị sờ thì có phản ứng này là bình thường, như vậy cũng không dám nhìn thì sau này cô làm sao phẫu thuật mở ngực mổ bụng cho bệnh nhân được? Thoa thuốc băng bó cho tôi nhanh lên đi.”

Có vẻ như anh nói cũng có lý, Diệp Phi chỉ còn cách bất chấp quay người lại, nhanh nhẹn giúp anh thoa thuốc, dùng gạc băng lại.

“Xong rồi, tôi đi vệ sinh một lát.” Cô làm xong liền chạy vào nhà vệ sinh, gương mặt đỏ lựng, cô phải đi rửa mặt mới được.

Mộ Thương Nam cúi đầu nhìn vết thương của mình, nín thở, cô gái này lại băng vết thương hình chiếc nơ cho anh...

Lúc Diệp Phi quay lại phòng ngủ, cô nhìn thấy Mộ Thương Nam nằm trên sofa.

Anh cho cô ngủ trên giường à?

“Tổng giám đốc Mộ, tôi ngủ trên sofa được rồi. Anh ngủ giường đi!” Cô vội nói, cô làm sao dám để ông chủ cứu mạng cô nhiều lần ngủ ở sofa được chứ?

“Tôi thích độ êm của sofa, cô ngủ giường đi, ngày mai phải đi làm, không được ngủ nướng. Thuốc mỡ của cô để trên bàn, Nhiếp Hạo mang đến cho cô rồi.” Mộ Thương Nam nói xong thì nhắm mắt lại.

Vốn là định ngủ cùng giường với cô, nhưng mà anh quyết định không để vết thương của mình chịu khổ nữa.

Diệp Phi nhìn anh, anh thích ngủ sofa sao?

Cô cúi người đắp chăn cho anh rồi mới leo lên chiếc giường lớn.

Mệt thật, hôm qua không ngủ, hôm nay lại mệt mỏi cả ngày, cô tưởng mình có thể ngủ được, nhưng lại nghe thấy tiếng thở của anh trong phòng, vừa nhắm mắt lại nhớ tới chuyện tối qua.

Không biết có phải bị chứng ngại tâm lý không, trong phòng có người, cô liền thấy bất an đủ điều, căn bản là không ngủ được.

“Không ngủ được à?” Mộ Thương Nam nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.” Diệp Phi nói khẽ.

Cô nghe thấy tiếng anh ngồi dậy, tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn.

Cô căng thẳng quay đầu nhìn anh, “Anh, anh làm gì vậy?”

Mộ Thương Nam ngồi xuống cạnh giường, “Nghĩ gì mà ngủ không được? Nhớ Cung Trạch Vũ sao?”

“Không phải, tôi không có nhớ anh ấy.” Diệp Phi nhỏ tiếng.

“Nghĩ tới người đàn ông tối qua?” Mộ Thương Nam truy hỏi.

Diệp Phi thót tim, không ngờ bị anh đoán trúng, “Ừm...không, không có.”

Cô vội vàng phủ nhận.

Ngón tay của Mộ Thương Nam bóp lấy cằm của cô, “Vừa nãy cô đang nghĩ tới anh ta, nói tôi nghe, cô nghĩ gì?”

Diệp Phi thở gấp, “Tôi, tôi chỉ nghĩ, anh ấy là ai.”

Mộ Thương Nam cúi đầu, từ từ tiến sát lại, thanh âm trầm thấp kề sát trán của cô, “Chỉ nghĩ anh ta là ai, không nghĩ tối hôm qua làm sao anh ta muốn cô à?”

May mà là đêm tối, mới che đi gương mặt đỏ bừng của Diệp Phi, “Tôi...không có nghĩ.”

“Cô đang run lên kìa, tim đập nhanh quá, chứng tỏ cô đang nói dối.” Ngón tay của Mộ Thương Nam vẽ lên ngực của cô gái, “Nhịp tim ổn định của con gái trưởng thành khỏe mạnh sẽ từ 70 – 80 lần, còn nhịp tim của cô đã vượt qua 120 lần rồi.” Một câu nói của Mộ Thương Nam đã bóc trần lời nói dối của cô gái nhỏ.

“Tôi là đang nghĩ đến chuyện hôm qua, hôm qua là lần đầu tiên của tôi, nhưng đến cả người đàn ông đó là ai tôi cũng không biết.” Diệp Phi nói.

“Chuyện hôm qua, cô hối hận không?” Mộ Thương Nam hỏi xa xăm.

Diệp Phi lắc lắc đầu, có những chuyện vốn dĩ không có cách nào hối hận, bởi vì vốn dĩ không có sự lựa chọn.

Không tìm người đàn ông đó, cô sẽ phải lấy Vương Kim Tài, bây giờ cô chỉ là mất đi lần đầu tiên của mình mà thôi.

“Không hối hận, nhưng mà, tôi bị ô uế rồi.”

“Cô là người con gái sạch sẽ nhất.” Mộ Thương Nam đột nhiên áp sát đầu vào môi cô, hôn lên môi cô thật sâu.

Diệp Phi ngạc nhiên tròn tròn mắt, nhìn người đàn ông trên người mình, anh thực sự hôn cô?

Mùi thơm bạc hà dễ chịu xông vào mũi của cô, đôi mắt của cô từ từ khép lại, tiến sâu vào trong giấc mộng.

Sau đó, Mộ Thương Nam ngẩng đầu chăm chú nhìn cô gái đã ngủ say, “Ngủ ngoan nhé tôi sẽ không để cô thất vọng đâu.”

Anh đứng dậy đi về phía phòng thay đồ, lấy từ trong ngăn phòng thay đồ ra một chiếc mặt nạ màu bạc đeo lên mặt, mở lối đi bí mật ra, hình bóng của anh biến mất trong lối đi bí mật đó...

26. Chương 26

Trong đêm tối, trong con hẻm tĩnh lặng, chỉ có ánh đèn đường mờ mờ, Mộ Thương Nam đeo chiếc mặt nạ bạc đi trong con hẻm đến nơi hẹn.

“Anh là Bá tước?” Mộ Thương Nam đi tới cái bóng người đứng trong con hẻm sâu.

“Phải. Tôi chính là Bá Tước.” Bóng người đó cũng mặc bộ đồ đen, chỉ là trên gương mặt đeo chiếc mặt nạ đen, để lộ ra đôi mắt.

Mộ Thương Nam cười lạnh, đột nhiên nhảy vọt lên, đá nhanh một cái về phía đối phương

Người đối diện không kịp tránh, bị Mộ Thương Nam đá văng về sau mấy bước, “Anh làm gì vậy? Đừng quên, trong tay tôi có thứ mà anh muốn, danh sách của liên minh.”

Mộ Thương Nam dừng tay, “Đưa tôi danh sách của liên minh? Nhưng anh vốn không phải là Bá Tước!”

Người mặc đồ đen chột dạ, “Tôi chính là Bá Tước.”

“Bá tước có đai đen Taekwondo, tôi chỉ dùng có ba phần công lực thì anh đã không đỡ được rồi!” Mộ Thương Nam nắm hai tay đeo găng đen lại, mười ngón tay ôm lấy nhau, âm thanh khớp ngón tay kêu rắc rắc vang lên trong đêm tĩnh mịch, làm người khác khiếp sợ!

“Tôi...tôi chính là Bá Tước! Nghe đồn cũng chưa chắc là...Á!” Thật đó.

Câu nói của người đó còn chưa dứt thì đã bị Mộ Thương Nam đá bay rồi!

Hắn bò dậy từ dưới đất rồi bỏ chạy, không dám quay đầu lại!

Nhiều người từ phía sau anh chạy lại, “Chủ nhân, cần đuổi theo không?”

“Không cần, hắn muốn lừa ta, Bá Tước là người thận trọng, cho dù có tìm người giả mạo mình thì cũng sẽ không tìm một tên giả mạo dễ bị phát hiện như vậy. Chúng ta về khách sạn! Có người sẽ giúp ta giết hắn.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Anh dẫn theo thuộc hạ lái xe trở về khách sạn.

Người đàn ông ở phía cuối đường sợ đến mức cả người run rẩy, lấy điện thoại ra gọi video call, “Bá Tước, tôi bị phát hiện không phải ngài, hơn nữa hắn không đuổi theo, tôi thấy hình như hắn lái xe về khách sạn rồi.”

“Vậy à? Ngân Mị quả nhiên sáng suốt, ta thừa nhận, hắn là đối thủ mạnh nhất của ta! Có điều người vô dụng rồi, có thể chết được rồi.” Trên màn hình điện thoại là chiếc ghế đã quay lưng lại, chỉ có thể nhìn thấy phía sau đầu của người đàn ông đang ngồi trên ghế.

“Hả? Bá Tước, ngài nói gì vậy?” Người đàn ông kinh ngạc hỏi, nhưng hắn còn chưa kịp khép miệng lại thì một thứ chất lỏng từ loa điện thoại trực tiếp bắn vào trong miệng của hắn.

Sau đó, thân thể của người đàn ông ngã xuống mặt đất.

Trong khách sạn Hào Đình vang lên tiếng chuông báo cháy tai, vang rất lớn, cho dù là Diệp Phi đang ngủ say cũng bị đánh thức.

Ồn quá! Cô vò đầu, hơi chóng mặt, trong nhất thời vẫn chưa tỉnh hẳn.

Chuyện gì vậy, toàn thân mềm nhũn, hơn nữa cô còn không điều khiển được cơ thể mình.

Cô cố gắng tỉnh táo, nhưng làm thế nào vẫn cảm thấy như sắp ngất đi.

Cô thấy trên đầu giường có một ly nước, liền với tay hắt cả ly nước lên mặt.

Nước lạnh khiến cô bừng tỉnh, lúc này đầu óc cô đã bình thường trở lại!

“Là chuông báo cháy, khách sạn cháy rồi, Mộ Thương Nam!” Cô gọi người đàn ông nằm trên sofa, nhưng mà trên sofa căn bản không có ai!

Mộ Thương Nam đâu? Chết tiệt! Anh ta tự mình chạy rồi à?

Đồ đáng chết! Cô nguyên rửa anh, leo xuống đất chạy về phía cửa phòng.

“Phi Phi! Mở cửa! Khách sạn cháy rồi! Anh dẫn em đi!” Ngoài cửa vang lên tiếng của Cung Trạch Vũ.

“Cung...Ồi...”

Có người đàn ông từ trong tủ quần áo chạy ra ôm lấy cô, bịt miệng cô lại.

Cô bị hất quăng lên giường, cô dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông đang hôn mình, Mộ Thương Nam!

Còn chưa đợi cô hết kinh ngạc, tay của anh đã kéo quần áo cô xuống, cởi đồ của mình trong hai giây, làn da trơn mịn của cả hai kề sát nhau, lập tức tạo nên một cảm xúc lạ lùng.

Môi cô bị anh mút lấy, lấy hết cả không khí của cô, không cho cô phát ra âm thanh nào.

Ánh mắt của Mộ Thương Nam dừng lại trên người con gái nằm dưới mình.

Đau, cho dù anh là người mạnh mẽ nhưng bị thương ở chỗ không thể nói bằng lời như vậy thì cũng khế động tới dây thần kinh yếu đuối nhất của anh.

Chết tiệt! Anh lại có phản ứng rồi, vết thương còn chưa lành.

Anh không còn lời nào để nói với cơ thể mình nữa, trong lúc hoảng loạn như thế này, anh vẫn có phản ứng khi đụng vào cô.

Diệp Phi cảm nhận được phản ứng của anh, dây thần kinh của cô căng ra hết, bởi vì cô bị ám ảnh đối với việc này, sự tiếp xúc của anh như vang lên tiếng chuông cảnh báo, khiến cô sợ tới mức không dám động đậy.

“Phi Phi, mau mở cửa, bằng không thì không kịp chạy đâu! Sao em không lên tiếng? Xảy ra chuyện rồi phải không? Anh vào cứu em đây!” Cung Trạch Vũ không hề đợi cô trả lời, đập cửa một cái rồi xông vào trong.

Giường tròn, đôi nam nữ nhấp nhô, hành động của đàn ông đã cho anh biết hai người họ đang làm gì!

Diệp Phi kinh ngạc đến mức muốn vùng khỏi Mộ Thương Nam, tay cô bóp lấy đầu vai anh một cách hung bạo, nức nở chống cự, muốn thoát ra khỏi đôi môi của người này.

Cho dù họ thật sự không làm gì, nhưng bị Cung Trạch Vũ nhìn như vậy, cô cũng xấu hổ tới mức muốn tìm cái lỗ để chui xuống.

Nhưng mà miệng của anh lại không chịu hé ra một tí nào, tất cả âm thanh của cô đều phát ra từ mũi, nghe không giống như đang chống cự mà giống như đang hưởng thụ hơn.

Bàn tay Cung Trạch Vũ nắm thành nắm đấm, anh đang kiềm chế bản thân để không vung tay đánh người.

Một lát, Mộ Thương Nam mới buông cô ra, anh không quay đầu lại mà ngẩng nhìn gương mặt đỏ ửng của người con gái đang nằm bên dưới mình một cách thích thú, “Cung Trạch Vũ, anh còn không đi? Anh chưa có tư cách xem chương trình thực tế của tôi đâu.”

Cung Trạch Vũ rút lên từng chữ, “Bên ngoài bị cháy, nếu Tổng giám đốc Mộ cảm thấy mạng sống quan trọng hơn thì nên mặc đồ rồi chạy đi, bằng không thì vui lòng buông Diệp Phi ra, tôi đến cứu cô ấy!”

Đáy mắt của Diệp Phi lóe lên sự kinh ngạc, nếu như bộ đồ thay lúc thức dậy bị giấu vào trong chăn đã lộ ra ngoài rồi, hơn nữa còn là quần áo màu đen của đàn ông.

Tay của Mộ Thương Nam xoa xoa gương mặt nhỏ của cô trấn an, “Tôi sẽ bảo vệ người phụ nữ của mình, không cần người ngoài phải nhọc lòng. Nhíp Hạo!”

Anh gọi thuộc hạ của mình.

Nhíp Hạo lập tức chạy qua, “Tổng giám đốc, lửa đã được dập tắt rồi, là do mạch điện bốc cháy, còn về nguyên nhân thì phải cần điều tra mới biết được.”

“Lửa đã được dập tắt rồi thì đuổi người không nên xuất hiện ở đây ra ngoài cho tôi.” Mộ Thương Nam nói.

Nhiếp Hạo giơ tay tấn công Cung Trạch Vũ, Cung Trạch Vũ lùi về sau tránh, Nhiếp Hạo tiếp tục ép sát, dường như võ công của Cung Trạch Vũ chẳng ra làm sao cả, chỉ cần vài chiêu thì Nhiếp Hạo đánh Cung Trạch Vũ ra khỏi phòng rồi, còn chu đáo đóng cửa lại nữa.

Diệp Phi chọc chọc tay vào lồng ngực của người đàn ông, “Bây giờ anh có thể ngồi dậy rồi chứ?”

Mộ Thương Nam xoay người nằm bên cạnh cô gái, cũng không thèm tránh ra, anh thật sự sắp không kiềm chế được bản thân lại muốn cô nữa rồi.

“Xin lỗi, lúc này tình thế cấp bách, nếu như cô để bụng thì tôi có thể bồi thường cho cô.”

“Vậy anh tính bồi thường cho tôi như thế nào? Là anh chuốc thuốc mê cho tôi. Thực ra, không cần phiền phức như vậy, còn phải hôn tôi mới khiến tôi ngủ được, một tay của anh đập xuống thì tôi cũng sẽ ngất rồi, hoặc là bỏ một ít đồ vào trong nước của tôi.” Diệp Phi lạnh lùng nói với anh.

Lúc biết được cô bị anh lợi dụng, sự kinh ngạc và ngọt ngào trong khoảnh khắc đó đều thành sự ghê tởm, rõ ràng vô cùng là anh chỉ đang lợi dụng cô mà thôi, trái tim của cô đã lạnh đi phần nào rồi.

27. Chương 27

Sắc mặt Mộ Thương Nam hơi ngầy ra, vươn tay vuốt ve gương mặt nhỏ của Diệp Phi, lại bị cô hất ra.

“Đừng động vào tôi!” Diệp Phi ôm chặt ngồi dậy, tay kia tìm quần áo của mình.

Dáng vẻ như mèo hoang phát điên khiến khóe miệng Mộ Thương Nam nở ý cười thích thú, ngón tay anh nắm lấy cằm của cô, “Giận rồi à? Giận là do tôi hôn em hay do chuốc thuốc ngủ em lúc hôn nên giận?”

Bàn tay nhỏ nhắn của Diệp Phi kéo tay anh ra, “Là do anh chuốc thuốc tôi!”

Mộ Thương Nam cười khê, đầu chậm rãi áp sát vào đôi môi cô, hơi thở ấm nóng của anh phả lên gương mặt nhỏ của cô, “Cho nên, em không giận vì tôi hôn em?”

Diệp Phi một phen kinh ngạc, ý của cô là vậy à?

“Tôi không...”

Chỉ là cô còn chưa kịp nói xong thì đôi mắt lại mở to, anh lại hôn cô nữa?

Lần này không có mùi bạc hà, chỉ có hơi lạnh từ đôi môi mỏng của anh dính chặt lên môi cô, mút nhẹ môi cô lâu một chút rồi mới chậm chậm ngẩng lên.

Trong đầu của Diệp Phi giống như bị sét đánh ngang qua, lần trước hôn cô là vì muốn chuốc cô ngủ, lần này thì sao?

Mặt cô đỏ cả lên, “Anh, sao lại hôn tôi?”

“Không phải em nói, em không giận tôi hôn em sao?” Mộ Thương Nam nói với ánh mắt chế giễu.

Khỉ gió! Diệp Phi chỉ xém tí là chửi thành tiếng, cô không giận nên anh ta mới lợi dụng cô.

Cô đập anh một cái, “Cút! Anh lợi dụng tôi!”

Mộ Thương Nam nhìn cô quần chân bước xuống đất, dùng cánh tay dài ôm lấy cô, “Không phải muốn lợi dụng em, nếu em giận thì anh cho em hôn lại, tôi hôn em một lần, em có thể trả thù, hôn tôi hai lần, mười lần.”

Diệp Phi xém chút tức tới thở dốc, đây mà là trả thù anh à?

“Tôi không cần! Tổng giám đốc Mộ, anh nghĩ ức hiếp con gái như tôi là vui lắm phải không? Tôi không phải kiểu tùy tiện để người ta bắt nạt đâu!”

Đêm đó tìm trai bao, chỉ là bị ép làm vậy, cô vốn không phải là đứa con gái tùy tiện, chưa yêu chính thức, càng không biết chơi đùa với tình cảm.

Mộ Thương Nam thu tay lại, ý thức được đã bị cô hiểu lầm, đêm đó anh biết người phụ nữ của mình là ai, còn cô thì không hề biết anh chính là người đàn ông của cô. Chỉ vì để bảo vệ cô tốt hơn nên anh mới tạm thời che giấu.

“Xin lỗi, tôi không có bắt nạt em. Em biết ban này tôi có ra ngoài, không muốn nhắc đến với người nào cả. Không phải tôi muốn giấu em điều gì, chỉ là có những việc chưa tới lúc em có thể biết thôi.”

“Tôi đến làm việc chỉ để kiếm tiền học đại học, không có hứng thú với đời tư của anh, sẽ không ra ngoài nói lung tung. Anh có thể buông tay được chưa? Tôi muốn thay đồ.” Diệp Phi nói.

Mộ Thương Nam buông cánh tay, đứng dậy bước xuống giường, “Tôi sẽ cho em tiền học đại học. Em thay đi, tôi vào phòng thay thay đồ.”

Diệp Phi nhìn người đàn ông đứng đưng bước vào phòng thay đồ, cái nơ trên người anh và hình ảnh cao to lạnh lùng của anh hoàn toàn trái ngược, nhìn có chút thú vị.

Xì, cô cười thành tiếng trong lòng.

Thực ra bị anh hôn, cô không chán ghét chút nào.

Hâm! Cô dùng tay tự đánh đầu mình, cô đang làm gì vậy. Làm sao lại thích cảm giác được anh hôn chứ.

Tuy là anh cứu cô, nhưng mà người đàn ông có quá nhiều chuyện mờ ám, cô vốn không muốn bị cuốn vào thế giới phức tạp của anh.

Cô lục ra bộ đồ ngủ của mình từ trong ngăn.

Mộ Thương Nam thay quần áo xong, nằm trên sofa tiếp tục ngủ, anh nhấn điện thoại gửi cho Nhiếp Hạo một mệnh lệnh.

-

Trong hẻm, một người mặc đồ đen chạy về phía trước, hẩn lấy di động ra gọi.

Trong màn hình vẫn là cái ghế đã quay lưng đi, chỉ có thể nhìn thấy phía sau đầu của người đàn ông ngồi trên ghế.

“Mộ Thương Nam có lẽ không phải là Ngân Mị, khách sạn nhiều người đều nhìn thấy hẩn ta ở cùng một cô gái.” Người mặc đồ đen báo cáo tình hình.

“Những gì mắt người nhìn thấy chưa chắc là thật, có lúc mắt cũng sẽ gạt người ta. Theo dõi kĩ Diệp Phi cho ta, cô ta và Ngân Mị từng qua đêm với nhau, chỉ cần theo dõi nó thì sẽ tìm được Ngân Mị.” Người đàn ông trong điện thoại ra lệnh.

“Chỉ có một đêm, nhân vật như Ngân Mị sẽ để ý tới một người phụ nữ sao? Hơn nữa hôm nay người phụ nữ này lại qua đêm cùng với Tổng giám đốc Mộ.” Người mặc đồ đen nói.

“Bao nhiêu năm nay Ngân Mị có bao giờ xuất hiện cùng nữ nhân? Bây giờ có cách để tìm được Ngân Mị, chính là từ người phụ nữ này. Có thể điều tra ra được hẩn hay không, chỉ có thể xem vị trí của cô ta trong lòng Ngân Mị rồi. Người đừng trở về Âm Dạ, người đã đốt sổ hội, người của Mộ Thương Nam sẽ tra xét. Ấn khôi phục cài đặt trong điện thoại, sau đó đi du lịch, đến khắp nơi trên thế giới dặt mũi đám người của Mộ Thương Nam.” Người đàn ông cười lạnh.

“Dạ! Tôi lập tức khôi phục cài đặt.” Người mặc đồ đen cúp điện thoại, ấn mục khôi phục cài đặt.

Theo động tác tay, điện thoại trong tay hẩn đã phát nổ.

Nếu như không phải hẩn phản ứng nhanh thì tay đã không còn nữa rồi!

Hẩn tự mắng một câu rồi nhanh chân biến mất trong con hẻm âm u.

Nhiếp Hạo dẫn người đuổi sát, mắt nhìn thấy một vật đang cháy dưới mặt đất, sớm đã không nhìn ra hình dáng của điện thoại nữa, chỉ có thể đoán ra từ vỏ bên cạnh và màn hình đã bị vỡ nát.

“Dem những thứ này về, xem xem bộ nhớ trong của bo mạch chủ còn khôi phục lại được không?” Anh ra lệnh cho thuộc hạ, lại phái thêm vài người bám theo tên kia.

-

Ánh mặt trời len qua rèm cửa sổ rọi vào người Diệp Phi, cô mở bừng mắt, giật mình ngồi dậy!

Chết, cô trễ giờ rồi!

“Tổng giám đốc Mộ!” Cô muốn nói tại sao anh không kêu cô dậy, nhưng mà phòng trống không, lại không có bóng dáng anh, chỉ có bữa sáng phong phú bày trên bàn.

Cô đứng dậy đi rửa mặt, không dám làm càn mà thưởng thức bữa sáng, chọn một cái bánh nhìn như sandwich thịt xông khói, cầm lên vừa ăn vừa đi ra ngoài.

Điều khiến cô không nghĩ tới là, thuộc hạ của Mộ Thương Nam đã đứng ngoài hành lang đợi cô, nói với cô rằng Mộ Thương Nam đi họp sớm rồi, bọn họ sẽ đưa cô tới công ty.

Diệp Phi nhìn thời gian trên di động của mình, căn dặn họ lúc lái xe chạy nhanh một chút, cô không muốn trễ giờ.

Lúc cô đến văn phòng Tổng giám đốc thì nhìn thấy bóng dáng của Thiên Tịnh.

“Ha ha, em đi làm kiểu này đấy hả? Ngay cả anh Thương Nam của chị cũng không hề đi trễ. Đừng quên là, em có thời hạn một tuần thử việc, làm không tốt thì cút đi!” Ánh mắt của Thiên Tịnh như lưỡi dao nhìn lấy Diệp Phi.

Hôm qua, Mộ Thương Nam chạy ra ngoài, nhà của bọn họ bị ông chủ Vương và hai người con trai của ông ta đập phá, cô ta mới biết là Mộ Thương Nam đã cứu Diệp Phi.

Không những cứu, mà hai người còn một đêm không về nữa, cục tức này cô ta làm sao mà nuốt xuống được chứ? Cô là bạn gái chính thức của Mộ Thương Nam, Mộ Thương Nam không thèm nhìn lấy cô ta một cái nữa!

Diệp Phi cười nhẹ đi vào phòng, “Lúc tôi quẹt thẻ ở dưới lầu còn sớm một phút, không tính là đi trễ. Còn nữa, tôi làm có tốt hay không không phải do chị quyết định, là do Tổng giám đốc Mộ quyết định. Cảm phiền chị xích qua một chút, đừng có ảnh hưởng tôi làm việc.”

Cô một tay đẩy Thiên Tịnh ra, bắt đầu sắp xếp bàn làm việc của Mộ Thương Nam.

Gương mặt của Thiên Tịnh tức đến co giật, “Anh ấy là vị hôn phu của chị, em cảm thấy anh ấy sẽ không nghe chị sao? Chỉ cần một câu của chị thì anh ấy sẽ đuổi em ra khỏi công ty!”

28. Chương 28

Đôi mắt của Diệp Phi nhíu lại thành một đường dài, đáng ghét nhất là gương mặt giả vờ ngây thơ của Thiên Tịnh!

Đặc biệt là dáng vẻ chỉ tay năm ngón đó, làm như cô là nô tỳ của Thiên Tịnh vậy!

Đồ hiệu trên người Thiên Tịnh đều là dùng tiền do cô vừa học vừa làm mua. Thiên Tịnh có tư cách gì mà rêu rao?

“Chị nói đuổi tôi đi là đuổi đi à? Thiên Tịnh, chị có bản lĩnh đó sao?” Cô nói không khách khí, trong đầu là hình ảnh Mộ Thương Nam cứu cô từ tay lão già chết tiệt đó.

Anh sẽ không tùy tiện đuổi cô đi chứ? Cô tự phỏng đoán.

“Sao tôi lại không có bản lĩnh được? Tôi là phu nhân tổng giám đốc tương lai ở đây, tất cả mọi thứ của Mộ gia đều là của tôi! Chỉ là sa thải một nhân viên thôi, tại sao tôi không làm được? Bây giờ tôi đuổi cô đấy!” Thiên Tịnh lớn tiếng nói.

Đối mặt với sự chất vấn của Diệp Phi, cô ta không nhìn được nữa, cầm điện thoại trên bàn sắp lên gọi vào số nội bộ.

“Giám đốc Kiều Na ở Nhân sự phải không? Tôi là Thiên Tịnh, tôi không vừa ý với một nhân viên, cô giúp cô ta làm thủ tục sa thải, cô ta tên Diệp Phi.”

Kiều Na đương nhiên biết tên của Thiên Tịnh, đây là bà chủ tương lai mà!

“Vâng, Thiên tiểu thư. Tôi lập tức làm thủ tục sa thải cô ta ngay.”

Diệp Phi thu lại ánh mắt, cô quên mất việc này, Mộ Thương Nam đang họp cuộc họp sáng, lúc này, Thiên Tịnh sa thải cô, Mộ Thương Nam không biết, ngay cả người để cô cầu cứu cũng không có!

“Thiên Tịnh, chị không sợ Tổng giám đốc Mộ biết sao?”

Thiên Tịnh cười lạnh nhạt, “Anh Thương Nam biết thì đã sao? Dù gì tôi cũng là con dâu được Mộ gia chọn, anh ấy có thể làm gì được tôi? Không cần tới 2 phút, tôi đã có thể đuổi cô đi rồi! Cô nghĩ là anh ấy sẽ vì hàng giẻ rách như cô mà không cần tôi sao? Cô đánh giá cao bản thân quá rồi. Chỉ cần dì Liễu Họa và chú Mộ bắt Mộ Thương Nam lấy tôi thì anh ấy không dám không lấy!”

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, Kiều Na bước vào.

“Thiên tiểu thư, tôi đem mẫu đơn từ chức với tiền lương 2 ngày của Diệp Phi tới rồi.”

“Cô ra ngoài đi!” Thiên Tịnh dặn dò Kiều Na, cô ta đưa tay lấy sắp tiền và mẫu đơn.

Sau khi nhìn Kiều Na bước ra ngoài, cô ta đi đến trước mặt Diệp Phi, dùng sắp tiền vỗ vào mặt Diệp Phi.

“Nhìn thấy chưa? Muốn có tiền thì ký tên cho tôi! Bằng không, tôi đảm bảo ngay cả số tiền này cô cũng không có!” Cô ta hung hăng nói, một tay ném mẫu đơn xuống đất.

“Cúi xuống nhặt mẫu đơn lên đi! Tôi không vui thì sẽ quăng tiền của cô ra cửa sổ đấy!” Cô ta giục Diệp Phi.

Diệp Phi nhăn mặt, bắt cô cúi xuống nhặt tờ giấy lên?

Không thể không nói, bản lĩnh sĩ nhục cô của Thiên Tịnh đã tăng thêm một bậc!

Tiếc là lòng tự trọng của cô không dễ bị chà đạp như vậy đâu!

Cô đưa tay giật sắp tiền trên tay Thiên Tịnh, mạnh tay xé nát rồi ném vào mặt Thiên Tịnh, “Tôi không cần tiền của chị, để chị mua giấy vàng mã cho mình đó!”

Thiên Tịnh đơ người, chớp mắt lại cười châm biếm, “Trên người cô không có tiền, không có số tiền này thì đến cả chỗ ở cũng không có! Tôi có lòng tốt cho cô thôi! Chà chà, đáng tiếc cô xé nát rồi, lần này muốn có tiền thì liều đi, tới ngân hàng hỏi thử xem có đổi cho cô không!”

Cô ta không đợi được mà muốn nhìn thấy dáng vẻ ngã ngoài đường như chó lang thang của Diệp Phi!

“Dẹp lòng tốt giả tạo của chị đi! Chị chẳng qua là muốn làm nhục tôi! Tôi nói cho chị biết, tôi sẽ không ký tên!” Diệp Phi nói lớn.

“Cô còn muốn ăn bám chỗ này à? Diệp Phi, cô thật không biết xấu hổ!” Thiên Tịnh gấp đến chửi thành tiếng, Mộ Thương Nam sắp tan họp rồi.

Diệp Phi cười lạnh, “Chị có tư cách gì mắng tôi không biết xấu hổ? Ngay cả đồ mặc trên người chị đều dùng tiền của tôi mà mua! Trả đồ lại cho tôi!”

Cô nắm lấy cổ áo của Thiên Tịnh giật mạnh!

“Xoẹt” Âm thanh của vải bị xé rách vang lên khắp phòng.

Chiếc đầm liền của Thiên Tịnh bị xé rách, để lộ ra phần ngực, cô ta vội vàng dùng cánh tay che lấy, khóc lóc chạy ra ngoài.

“Đừng đánh tôi, Diệp Phi đánh tôi!” Cô ta mở cửa xông ra.

Kiều Na nhìn thấy dáng vẻ của Thiên Tịnh liền đỡ cô ta, “Thiên tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

“Là Diệp Phi đánh tôi! Cô ta còn mắng tôi!” Thiên Tịnh nước mắt giàn giụa, giống như đã phải chịu uất ức lâu rồi.

Ngoài hành lang rất nhiều người vây quanh, chỉ tỏ nói Diệp Phi.

Bóng hình cao to của người đàn ông bước tới, chất giọng nam tính trầm mạnh vang lên, “Có chuyện gì?”

Tiền rách, mẫu đơn rải rác khắp mặt đất. Còn có Thiên Tịnh bị xé đồ, Diệp Phi thì đứng trong phòng.

“Anh Mộ Nam!” Thiên Tịnh ngã nhào vào lòng anh, khóc nghẹn ngào, “Em thật sự muốn tốt cho Diệp Phi, cô nói không muốn con bé chịu khổ, muốn nó về nhà. Em bảo Kiều Na mang đơn từ chức tới, còn có tiền lương trong 2 ngày nữa, ai biết nó mắng em đưa tiền quá ít, xé nát rồi, còn xé cả đồ của em.”

Cô ta ngẩng lên cho anh nhìn thấy bộ dạng của mình, vừa hay khoe với anh thân hình mỹ miều của mình, cô ta không tin anh sẽ không phản ứng với thân hình trắng nõn của mình.

Trong đầu cô ta đã ngập tràn dáng vẻ ngây ra của anh, thậm chí bắt đầu mơ tưởng mình bị anh bế vào trong phòng, ném lên giường thêm khát một cách mạnh bạo rồi!

Chân mày của Mộ Thương Nam nhíu lại, đôi mắt lạnh lẽo không thèm nhìn Thiên Tịnh lấy một cái, vòng qua cô ta rồi bước đến chỗ Diệp Phi.

Trái tim Diệp Phi muốn nhảy ra ngoài, thủ đoạn của Thiên Tịnh đã thay đổi nhận biết của cô rồi, lời nói dối như vậy mà Thiên Tịnh cũng thốt ra được!

Bóng dáng của anh áp sát triu mến, anh có phải đau lòng cho vị hôn phu của mình không?

Cô nghĩ con gái khóc một cách yêu kiều như vậy, có người đàn ông nào mà không đau lòng.

Còn cô là đứa con gái trước giờ vẫn không bao giờ khóc trước mặt người khác, bởi vì, bởi vì sợ mình khóc đến đứt hơi mà vẫn không nhận được sự an ủi của người khác chẳng...

“Có chuyện gì?” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông phủ lên đỉnh trán của cô.

Diệp Phi ngược mắt nhìn anh, nhìn gương mặt sắc sảo rõ ràng của anh, anh sẽ tin lời cô nói sao?

Lúc đó trong phòng chỉ có cô và Thiên Tịnh, hai người mỗi người nói một lời, chỉ có thể liếc xem Mộ Thương Nam tin ai thôi.

“Tôi không muốn bị sa thải, cho nên...”

“Anh Thương Nam, anh không tin thì em có thể gọi điện thoại cho cô, cô có thể chứng minh, là cô thương xót em họ nên mới bảo em sa thải em họ, kêu em họ về nhà thôi!” Thiên Tịnh cầm điện thoại lên gọi đi.

“Cô, có phải là cô bảo con sa thải em họ, xót con bé cực khổ ở công ty, muốn con bé quay về nhà không?”

Thiên Huệ trong chốc lát đã hiểu ra ý của Thiên Tịnh, “Phải đó, cô đương nhiên là xót con gái của cô rồi, công việc quá vất vả, hãy, chỉ là đứa nhỏ này tùy hứng quá rồi, con đã sa thải nó chưa? Bảo nó mau chóng quay về nhà đi!”

Diệp Phi bặm chặt môi mình lại, người mẹ tốt quá mà, bộ dạng từ mẫu nuông chiều con gái, vẫn không có ai nghi ngờ lời nói của Thiên Tịnh cả!

Trong mắt của tất cả mọi người, cô chính là một cô gái hư, gian xảo thích gì làm nấy, thị phi bất phân, ức hiếp chị họ!

Ánh mắt của Mộ Thương Nam nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt sâu xa như đại dương sâu thẳm, đắm chìm sâu vào ánh mắt của cô gái, “Không có lời nào để nói với tôi sao?”

Diệp Phi trong một lúc chăm chú nhìn gương mặt của anh, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy cổ của anh, nhón chân hôn lên đôi môi mỏng và hơi lạnh của anh...

29. Chương 29

Miệng Mộ Thương Nam ngấp hơi thở của đàn ông, một mùi rất dễ chịu. Diệp Phi mạnh dạn cạy răng anh và chiếm hữu anh. Cô biết Thiên Tịnh sẽ gọi Thiên Huệ đến làm chứng, dù cô có nói gì đi nữa Mộ Thương Nam sẽ không tin, Cô đã đoán được kết cục sẽ bị đuổi khỏi công ty. Nhưng cho dù bị đuổi khỏi công ty, cô cũng không để Thiên Tịnh sống vui vẻ.

Cô hôn thật mạnh Mộ Thương Nam, trước mặt Thiên Tịnh, để Thiên Tịnh thấy chồng sắp cưới của mình bị người phụ nữ khác hôn, cho dù ghê tởm, cô cũng phải làm cho Thiên Tịnh tức chết.

Mộ Thương Nam - người đàn ông bị cô chiếm hữu, cô xem Thiên Tịnh về sau làm thế nào có thể hôn anh. Cô nghe thấy tiếng ngạc nhiên của đám người xung quanh, ha ha..., quả nhiên cặn bã.

Nhưng sao tay Mộ Thương Nam càng ôm càng chặt. Giống như muốn siết chặt cô vào người anh. Nhưng như vậy không đúng, không phải anh nên đẩy cô ra sao? Đứng trước mặt vợ sắp cưới, anh hôn cô như thế này sao?

Ngay lúc này, tâm trí Diệp Phi hỗn loạn, mọi việc diễn ra không như cô tưởng tượng, cô chỉ muốn chọc tức Thiên Tịnh, không ngờ hôn Mộ Thương Nam thật. Cô định đẩy môi ra khỏi môi Mộ Thương Nam, nhưng Mộ Thương Nam lại kịp thời quẩn lấy lưỡi cô.

Mộ Thương Nam ngay lập tức lấy lại quyền chủ động. Nơi này chủ quyền thuộc về anh, không phải chỗ cô muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Tay anh giữ chặt gáy cô, để cô không thể cự quấy được, thành công chiếm lấy cô.

Có gì đó ngứa ngứa khó chịu từ miệng cô đi xuống tim cô, tất cả dây thần kinh đều kích động muốn nhiều hơn từ người đàn ông này.

Tay Mộ Thương Nam vừa khéo đặt trên hông cô, anh dùng lực sờ bóp, cô đau muốn chống lại, nhưng miệng lại bị anh hôn chặt, tất cả âm thanh thoát ra từ hơi thở dồn dập, trầm bổng.

Tất cả các cô gái trong đám đông cổ họng chế không để thần kinh bị âm thanh này cuốn hút, rõ ràng chỉ là một cái hôn, mà âm thanh lại giống như âm thanh cực khoái, có thể thấy kĩ thuật hôn của Mộ Thương Nam thật là lợi hại, hôn thôi cũng đủ làm cho phụ nữ ngây ngất.

Có phải bị Mộ Thương Nam hôn đều có thể có thai không?

Trong con mắt họ đang cháy lên dục vọng, sốt ruột nhìn hai con người đang quấn vào nhau, hận người được sắp hôn không phải là mình!

Sắc mặt Thiên Tịnh từ nhợt nhạt dần chuyển sang trắng bệch, chồng sắp cưới của cô lại hôn em họ cô trước mặt cô. Nỗi nhục này còn nhục hơn cả cái tát, cô trở thành trò cười trong mắt mọi người. Tay cô nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau.

Tiến đến xé nát Diệp Phi, đánh chết cô ta! Sau đó chất vấn Mộ Thương Nam sao lại đối xử với cô như vậy? Cuối cùng phải để nhà họ Mộ chú Mộ Thâm làm chủ cho cô. Cô đã nghĩ xong hết các đối sách, chỉ là tay chưa kịp giơ lên thì tự mình ép xuống. Cô không thể lật mặt với Mộ Thương Nam, chỉ có mỗi mình cô biết, Mộ Thương Nam không hề muốn cưới cô, làm không tốt Mộ Thương Nam sẽ viện cơ hội này mà hủy hôn với cô. Cô lấy điện thoại ra âm thầm chụp ảnh Diệp Phi hôn Mộ Thương Nam, và gửi cho Liễu Họa.

Diệp Phi bị anh hôn đến không thở nổi, tay cô đâm vào lưng anh chống lại sự bá đạo của anh, gã đàn ông đáng chết này muốn ép chết cô sao?

Mộ Thương Nam từ từ nhả môi cô ra, mắt mãi miết nhìn gương mặt nhỏ bé mơ mơ màng màng, vì không thở nổi nên cô chưa tỉnh hẳn.

“Kĩ thuật hôn kém thế này còn dám cảm dỗ tôi à? Thiếu kĩ năng!” anh cười nhạo.

Trời! Diệp Phi tức đến nỗi muốn bấm nát mồm anh ta ra, anh lợi dụng cô, còn dám nói cô không biết hôn.

“Cảm ơn sự chỉ giáo của Tổng giám đốc Mộ, có điều kĩ thuật hôn của anh cũng chẳng ra làm sao, làm tôi không thoải mái chút nào”.

Mộ Thương Nam đưa ngón tay lau nước bọt lóng lánh trên môi Diệp Phi “Thế sao? Sao tôi lại thấy cô rất sáng khoái, quần chặt lấy tôi không cho tôi ra”

Diệp Phi suýt chút nữa tức nôn ra máu, trước mặt bao nhiêu người như này lại dám nói cô quần lấy anh.

“Tổng giám đốc Mộ, là anh...”

“Đứng hết ở đây làm gì? Công ty trả lương cho các cô để các cô chương trình thực tế của tôi đấy à?” Không chờ Diệp Phi nói ra lời, Mộ Thương Nam đã ngắt lời cô. Tất cả mọi người bị dọa sợ chạy hết.

Thiên Tịnh đứng ngây ra đấy, hoàn toàn không biết mình nên làm gì.

Mộ Thương Nam nhìn Thiên Tịnh “Sắc mặt không tốt à? Không khỏe thì về nhà nghỉ ngơi đi”

Câu nói của anh đã tìm lại mạch suy nghĩ của cô “Em không khỏe. Anh Thương Nam, anh và em họ em như này, em là sao có thể khỏe được? Di Liểu Họa luôn dạy em rằng, làm thiếu phu nhân của nhà họ Mộ, thì phải có cốt cách của thiếu phu nhân, đàn ông gia đình giàu có ai chả có ba thê bảy thiếp. Nếu để em và người phụ nữ khác cùng hầu hạ anh, thì em càng hi vọng người đó là em họ em! Anh yên tâm em sẽ không ghen đâu. Chị em em vừa có thể noi theo Nga Hoàng Nữ Anh, hai chị em cùng hầu hạ một chồng” Tay cô nắm lấy cánh tay anh, đáng vẻ đầy dịu dàng, có thể làm cho tất cả đàn ông tan nát trái tim.

Diệp Phi cười lạnh nhạt, vì cái ghế thiếu phu nhân này, Thiên Tịnh cũng xem như là liều mạng rồi! “Chị, chị rộng lượng thật, đồng ý cùng em lấy chung một chồng!”

“Đó là điều đương nhiên rồi, ai mượn em là em họ chị! Chuyện em tìm Ngưu lang đã bị lộ ra rồi, cũng không còn nguyên vẹn, muốn gả vào gia đình tốt một chút cũng không thể, chị làm sao nhẫn tâm để em chịu khổ? Em yên tâm, chị sẽ đối tốt với em, sẽ không coi em là vợ lẽ đâu, mình sẽ giống như bình thường, là chị em tốt của nhau!” Thiên Tịnh nói đồng dạng. Một trái tim đau như bị rách ra, cố giấu sau nụ cười trên khuôn mặt cô.

Diệp Phi thực sự khâm phục mưu kế của Thiên Tịnh, cho dù đến lúc này rồi, cô ta vẫn không quên tìm cách giữ cho mình vị trí thiếu phu nhân, còn biến cô thành vợ lẽ.

“Vợ lẽ? Em không làm, cho dù là vợ cả, em đều không đáng, em thật không giống chị, đồ qua vài tay rồi vẫn nuốt trôi, Tổng giám đốc Mộ tương mạo cũng được, lại không cần phải mất tiền như trai bao. Thuộc loại phù hợp với lợi ích kinh tế. Chị họ, chị đừng lo, em chỉ chơi bời với anh ta một chút, chờ em chơi chán rồi, thì sẽ trả anh ta lại cho chị”. Cô gơ tay sờ mặt anh, ngón tay lướt nhẹ trên đôi môi mỏng manh của anh.

Mộ Thương Nam không thể một miếng cắn đứt cái chân mèo của cô, cô chỉ là chơi bời với anh, chơi chán rồi, vất anh cho Thiên Tịnh. Anh thấy nha đầu thối này đang tìm đến cái chết! Ánh mắt anh trĩu xuống đen tối, muốn chơi à, được thôi! Anh sẽ chơi cùng cô, để cô biết chọc giận anh phải trả giá thế nào!

Mặt Thiên Tịnh co rúm lại, người đàn ông cô coi như báu vật, Diệp Phi chỉ coi như đồ chơi. Giống như một vụn cái bát đang tát lên mặt cô. Ý của Diệp Phi là muốn nói cho cô biết, cô chỉ xứng đáng ăn đồ cô ăn thừa.

“Em họ, sao em có thể nói như vậy được? Chị biết em còn trẻ nên ham chơi, nhưng dù gì em cũng là con gái, bộ dạng em như này, sau này đứa con trai nào dám thích em? Con trai không thích loại con gái dễ dãi tùy tiện đâu!” lời châu ngọc của Thiên Tịnh không ngừng nhắc nhở Mộ Thương Nam, Diệp Phi dễ dãi như nào, dễ đến mức có thể dễ tiện lẫn lộn trên giường với đàn ông.

“Ta thấy cô ta không phải trẻ nên ham chơi, mà dễ tiện ngấm vào trong xương rồi! Nhà họ Mộ ta tại sao lại chạm phải loại con gái như cô! Thương Nam, đuổi cô ta ra khỏi công ty!” Liểu Họa đẩy cửa đi vào văn phòng, tức giận hết lớn.

30. Chương 30

Liều Hạo thật sự vì bức ảnh mà Thiên Tịnh gửi cho làm cho tức chết, bà xuất thân dòng dõi nhà Nho, chưa từng gặp đứa con gái nào vô liêm sỉ như này, có thể trước mặt bao nhiêu người cưỡng hôn con trai bà. Bà Nhận định loại con gái này chỉ có thể vì tiền, nếu không ai sẽ can tâm tình nguyện làm kẻ thứ ba.

“Dì! Dì đến rồi ạ?” Thiên Tịnh vội vã bước đến bên Liều Hạo, nháy mắt với Liều Hạo, chỉ sợ Liều Hạo nói ra việc cô gửi ảnh cho bà.

Liều Hạo hiểu ý, tay bà vỗ vào tay Thiên Tịnh “Dì có việc đến tìm Thương Nam, không ngờ lại nghe được những lời vô liêm sỉ như này”. Ánh mắt bà nhìn chăm chăm vào Diệp Phi, Nếu không phải bà được giáo dục kiểu quý tộc, bà đã tiến đến cho cô vài cái tát rồi.

Diệp Phi mím môi, xem ra không đuổi cô ra khỏi công ty, Thiên Tịnh sẽ không cam lòng “Không biết cháu đã làm gì sai mà đuổi cháu ra khỏi công ty?” Cô âm ỉ nói. Cho dù cô có nói như vậy, nhưng với công việc của cô lại không có liên quan gì.

Liều Hạo cười nhạt “Thật không biết xấu hổ, bản thân làm chuyện gì hổ thẹn còn để người khác nói ra hay sao? Tại sao cô lại cưỡng hôn con trai tôi? Cô tưởng rằng tôi không biết gì sao? Có người trong công ty đã báo với tôi!”

Diệp Phi lạnh lùng, nếu như lấy lý do này đuổi cô đi, cô thật sự không thể phản bác. Cô nhìn Mộ Thương Nam, anh sẽ đuổi cô sao? Ngón tay Mộ Thương Nam vờ vờ cầm cô, sự bất lực trong đáy mắt cô, mặc dù chỉ lóe lên, nhưng lại để anh bắt được, làm cho anh muốn bảo vệ cô, muốn ôm cô vào lòng.

Anh nhìn sâu thẳm vào mắt cô, khóe môi anh nở nụ cười lạnh lùng và xấu xa “Sợ rồi à? Lúc cưỡng hôn tôi, không phải rất mạnh dạn hay sao?”

Diệp Phi gơ tay hất tay anh ra “Ai sợ vậy? Tôi không có sợ! Hôn thì cũng hôn rồi, nếu không tôi chịu trách nhiệm với anh là được chứ gì? Anh là đàn ông sao?”

Mặt Mộ Thương Nam nghệt ra, ý của anh là như này sao? Nếu phải chịu trách nhiệm chẳng phải là anh phải chịu trách nhiệm với cô sao?

Liều Hạo tức đến run người “Thật vô liêm sỉ! Thiên Tịnh, con vả vào mồm cô ta cho đi! Gọi người phụ trách đến đuổi việc cô ta ngay”

Trái tim Thiên Tịnh đập như thiên thần. Cô cố ý cúi đầu làm khó “Dì! Phi Phi là em họ con, em ấy có làm điều gì không đúng, con thay em ấy xin lỗi với dì, người đừng giận! Dì giận hại đến sức khỏe, con sẽ rất áy náy”.

Liều Hạo nhìn cô gái với tròng mắt đỏ hoe, đau lòng “Con dâu tốt của ta, chỉ có con là thương ta! Con yên tâm, vị trí thiếu phu nhân nhà họ Mộ chỉ có thể dành cho con. Con cũng không cần thay cô ta xin lỗi dì đâu, cô bé ngốc, đừng có chuyện gì cũng rước vào thân mình, nó tự không biết xấu hổ, không liên quan gì đến con”.

Diệp Phi cảm thấy ghê tởm đến buồn nôn, kỹ năng diễn xuất của Thiên Tịnh thật sự đạt tới cảnh giới có thể tán thưởng rồi, Thiên Tịnh mà vào giới nghệ thuật, các bộ phim, siêu sao thế giới, đều không có chỗ cho các nữ diễn viên khác rồi!”

Chị họ, tôi không cần lòng tốt giả tạo thay tôi xin lỗi của chị, trong công việc tôi không phạm sai lầm gì, ai cũng không thể đuổi việc tôi”.

“Hừ...hừ...cô còn muốn ăn vạ ở cái nhà này à? Thương Nam, mau đuổi việc cô ta”

“Cô ấy không làm gì sai? Con không có lý do để đuổi việc cô ấy” Thương Nam nói không để tâm.

“Cô ta cưỡng hôn con” Liều Hạo lấy lý do này không tha cho cô.

“Là con bắt cô ấy cưỡng hôn. Nếu không mẹ nghĩ cô ấy có thể cưỡng hôn được con không? Mẹ Thương Nam lạnh lùng nói.

Liều Hoa và Thiên Tịnh như bị sét đánh đứng lạng tại chỗ, không nói ra lời.

Mộ Thương Nam nói không sai, với tính cách của anh, nếu như không phải anh muốn thì Diệp Phi sẽ không thể lại gần anh dù chỉ một bước.

“Thương Nam, con dâu nhà này là Thiên Tịnh” Liều Hoa cần phải nhắc nhở Thương Nam, chỉ là cảm thấy đứa con trai trước giờ không coi trọng phụ nữ giờ đã thay đổi rồi.

“Con biết nhưng con bé này rất thú vị, con định giữ bên mình chơi bởi thôi. Quy tắc nhà họ Mộ, phụ nữ không được tham gia vào công việc của tập đoàn, mẹ hãy chú ý đến thân phận. Diệp Phi đi sắp xếp lại tài liệu cho con.” Mộ Thương Nam nói.

Diệp Phi lườm anh một cái, cô là mèo hay chó đâu mà anh giữ lại bên mình để chơi.

“Thương Nam, ta không có quyền can thiệp vào việc trong công ty con, con muốn dùng ai, đều thuộc quyền của con” Liều Hoa bị lời của con trai dồn ép, quy tắc gia đình bà thật sự là phụ nữ không được can thiệp vào hoạt động của tập đoàn “Nhưng, việc đó, con có thể giữ lại Diệp Phi, nhưng con buộc phải giữ cả Thiên Tịnh, ta không yên tâm để con hồ ly tinh này bên cạnh con. Hơn nữa con và Thiên Tịnh vẫn chưa kết hôn, Thiên Tịnh chưa phải phụ nữ của nhà họ Mộ”.

“Thế cũng được, để cô ấy làm việc ở văn phòng”. Thương Nam dặn dò.

Lòng Thiên Tịnh mâu thuẫn, Mộ Thương Nam thẳng thắn đồng ý như thế, thật sự bị mẹ mình thuyết phục, hay muốn nói cho cô biết, cô không phải người phụ nữ của nhà họ Mộ.

“Em nhất định sẽ nỗ lực làm việc. Anh Thương Nam, em giúp anh sắp xếp tài liệu nhé” cô vội vàng đi đến sắp xếp đồng tài liệu trên bàn.

“Cô sẽ làm việc ở văn phòng, chứ không phải ở đây. Diệp Phi cô dẫn Thiên Tịnh sang văn phòng” Mộ Thương Nam dặn dò.

“Cái gì? Con để Thiên Tịnh đi? Không được, phải để con bé làm trợ lý cho con”.

“Trợ lý của con nhất định phải có tư cách kỹ sư tốc độ, Thiên Tịnh không có, cô ấy không làm được.” Thương Nam giải thích.

Liều Hoa làm sao có thể can tâm để Thiên Tịnh bị đuổi khỏi phòng Tổng giám đốc”

“Thôi được rồi. Nhưng, ở đây ta có vài tập album về lễ cưới và váy cưới, đưa hai con chọn. Các con xem xem!”

Bà lấy hai quyển album từ trong túi xách ra, để ở bàn Thương Nam.

Thiên Tịnh nhìn quyển album, mắt sáng lên, album quảng bá váy cưới của công ty thương hiệu lớn của thế giới, nghe nói váy cưới ở đây rẻ nhất cũng trên vài nghìn vạn, là mơ ước cuối cùng của người con gái.

“Dì, bây giờ phải chọn sao?” Cô cúi đầu ngượng ngùng.

“Đương nhiên phải chọn rồi, những thứ này đều được làm thủ công, gấp cũng phải hai tháng mới làm xong, các con chọn luôn bây giờ đi, hai tháng sau mới có váy cưới, bằng không không kịp cho lễ cưới. Thương Nam, ông con hôm nay gọi điện từ bên Mỹ về, nói là bị ung thư phổi, ông chỉ còn thời gian ba tháng, ông nói trước khi chết muốn nhìn thấy con kết hôn” Liều Hoa lấy khăn tay ra lau nước mắt mình, bà thật sự có việc tìm Mộ Thương Nam.

Lông mày đậm của Mộ Thương Nam lướt qua, anh làm sao có thể tin ông nội mình – một ẩn sĩ không chịu bó buộc của thế sự lại mắc bệnh ung thư phổi.

“Nói với ông, kịch diễn rồi. Không có việc gì đừng tự rửa mình bị ung thư phổi”.

“Không phải diễn kịch, ba con cũng không tin, ba con đặc biệt đi tìm bác sĩ của ông con, lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe tổng quát của ông, đưa bạn học con Sở Nhiệm xem qua rồi. Không tin con đi hỏi Sở Nhiệm. Lời con bé chắc con tin chứ?” Liễu Họa thề bà không nói dối.

Mộ Thương Nam tuyệt đối tin Sở Nhiệm sẽ không giúp ai nói dối, người phụ nữ này luôn có nguyên tắc của riêng mình. Lòng mày anh trĩu xuống, nghĩ đến ông nội mà anh yêu thương nhất, tim anh như bị gì đó thắt chặt.

“Hai người xem rồi chọn ssi, con mặc gì cũng được.” Từ của anh phát ra từ khóe môi.

Tay Diệp Phi đang thu dọn tài liệu dừng lại, như vậy là hai tháng nữa Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh kết hôn.....

31. Chương 31

“Kết hôn là việc lớn, làm sao có thể tùy tiện chọn? Thương Nam, hôn sự này hai gia đình đã định sẵn trước khi các con sinh ra, ý ta là, không được để Thiên Tịnh chịu ầm ỹ, phải dành những gì tốt nhất cho con bé. Bộ váy cưới lông lầy này được đặt may, con xem được không?” Liễu Họa hỏi.

Con mắt Mộ Thương Nam toát lên vẻ lạnh lùng “Hai người thích gì thì chọn cái đấy, con còn phải làm việc, Diệp Phi tiễn mẹ và Thiên Tịnh ra ngoài”.

Cô nghe thấy anh kết hôn một chút phản ứng cũng không có, ít nhất cũng nên thể hiện nét mặt sững sốt hoặc tức giận. Anh cố tình để Diệp Phi tiễn người.

Liễu Họa bị ra lệnh đuổi khách, mặt không vui, nhưng tính khí con trai bà, bà biết. Bà không dám phỉ lời nào nữa. Hôm nay Mộ Thương Nam đồng ý kết hôn, đã là nhờ phúc của ông nội sắp mất rồi!

“Thiên Tịnh, chúng ta đi, váy của con bị rách rồi, đi đi mua cho con vài bộ quần áo hàng hiệu”

“Dì, con không cần hàng hiệu đâu, chỉ cần mặc được là được” Thiên Tịnh nói nhẹ nhàng.

Diệp Phi nhìn khinh bỉ, quần áo Thiên Tịnh mặc từ nhỏ tới giờ có cái nào không phải hàng hiệu không?”

Bàn về cách nói chuyện, cô thật khâm phục Thiên Tịnh – bộ mặt giả tạo.

“Con bé này, thật biết làm người ta thương xót. Hôm nay không những phải mua quần áo, mà còn phải mua thẻ thăm mỹ, thẻ tập thể dục, bữa ăn dinh dưỡng, còn thời gian hai tháng, đi phải chăm sóc con để con trở thành cô dâu xinh đẹp nhất!” Liễu Họa không vừa ý lườm Diệp Phi một cái, dắt Thiên Tịnh lên giọng ra khỏi cửa.

Diệp Phi đi ra đóng cửa phòng, quay người, đầu đập vào ngực anh.

“Tôi đi, anh đến, làm sao phải đóng cửa. Anh không biết đóng cửa sao”

Ngón tay Mộ Thương Nam nâng lấy cằm Thiên Tịnh, ép cô nhìn anh “Cô là trợ lý của tôi, tôi bắt cô làm gì, cô phải làm đấy, dám không nghe lời?”.

Diệp Phi nhếch mép, rõ ràng là ức hiếp cô, cô dám không nghe lời sao? Tiền học đại học của cô còn chờ vào tiền lương hai tháng này.

“Tôi nghe lời đóng cửa lại rồi, anh có thể bỏ tay ra rồi!”

Mộ Thương Nam không bỏ tay ra “giận rồi à? Khuôn mặt nhỏ bé đầy tức giận, có phải vì tôi và Thiên Tịnh phải kết hôn không?”

Đầu anh cúi thấp, tiếp cận người phụ nữ của anh, bộ dạng tức giận của cô thật đáng yêu. Giống như một con nhím xù lông.

“Tôi giận gì chứ? Tôi là nhân viên của anh. Chúng ta chỉ có quan hệ công việc”. Diệp Phi nói thật.

Lòng Mộ Thương Nam lạnh lẽo “Chỉ có quan hệ công việc? Lúc này sao cô lại hôn tôi?”

“Tôi chỉ vì muốn chọc tức Thiên Tịnh thôi! Ai mượn chị ta đuổi việc tôi? Tổng giám đốc Mộ chả nhẽ anh nghĩ tôi yêu anh sao? Diệp Phi cười ngặt nghẽo.

Nét mặt Mộ Thương Nam cau có, cô hôn anh chỉ vì muốn chọc tức Thiên Tịnh.

Mắt anh khép dài “Nói như vậy cô đã lợi dụng tôi, để đạt được mục đích của mình? Biết có biết cái giá cho việc lợi dụng tôi sẽ như thế nào không?”

Diệp Phi “Là tôi cưỡng hôn anh, nhưng anh cũng đâu có bị thiệt”. Cô cũng bị người đàn ông này sở soát trong ngoài còn gì.

“Tôi Mộ Thương Nam bị cưỡng hôn, còn không phải là chịu thiệt à? Cô phải bồi thường cho tôi!” Mộ Thương Nam.

Diệp Phi phì cười, cô lấy gì để bồi thường cho anh “Tôi không có tiền...ô...”

Nhưng mà, cô còn chưa nói xong, môi anh đã đặt lên môi cô hôn ngấu ngiến.

Trời! Cô tức giận gờ chân đá anh, nhưng lại bị anh quay người lại ép cô vào tường.

Nước miếng tràn ra trong miệng cô, lưỡi anh ngày càng tìm kiếm chỗ nhạy cảm của cô, nhưng cái cảm giác này không phải là thứ cô muốn. Cô chỉ vì muốn chọc tức Thiên Tịnh, cô không được có cảm tình với anh, cô còn lâu mới dùng lại đồ của Thiên Tịnh. Thiên Tịnh chỉ xứng đáng dùng đồ cũ của cô. Lưỡi cô cố gắng ngăn lại không để anh xâm nhập, nhưng lại bị anh cuộn lên thành từng làn sóng. Mộ Thương Nam dùng hết sức để nuốt hết những gì có trong miệng cô, môi cô mềm mại như thạch rau câu, làm cho một người không thích ăn đồ ngọt như anh cũng phải nghiện, anh muốn nuốt tất cả mọi thứ ở cô vào bụng. Tay anh không kiềm chế được sờ quanh eo cô, lửa nóng của đêm hôm đó bao trùm trong tâm trí anh, ngọn lửa vào thẳng bụng anh. Cái đau xé da xé thịt động vào thần kinh anh, vết thương của anh vẫn chưa khỏi.

Diệp Phi cảm nhận được điểm tiếp xúc nguy hiểm, cô gờ chân húc vào bụng anh, coi như là trả miếng cho việc anh cưỡng hôn. Mộ Thương Nam nhận ra hành động của Diệp Phi, anh gờ chiếc chân dài của mình đỡ chân cô lại, không cho cô đá vào.

Anh nhả miếng ra cho cô hít thở, lấy ngón tay lau nước bọt lỏng lách trên ôi cô “Hôm qua cô làm tôi bồng, hôm nay lại muốn đá tôi, cô muốn phết tôi phải không?”. Cô ta không muốn dùng sao?

Diệp Phi đưa ta khua tay anh “Cút! Tôi không dùng đồ thừa của Thiên Tịnh”

“Nếu như tôi nói tôi chưa từng bị cô ta dùng, cô có cho tôi ăn không?” Thân hình Mộ Thương Nam ép lên Diệp Phi.

Diệp Phi sững sờ, kinh ngạc nhìn Mộ Thương Nam “Anh chưa từng quan hệ với Thiên Tịnh?”

Tiếng điện thoại reo lên dồn dập, cắt ngang bốn con mắt đang nhìn nhau sốt ruột. Mộ Thương Nam lấy điện thoại ra nghe.

“Thương Nam, không hay rồi, ông con có thể không chấp nhận nỗi việc mình bị ung thư phổi, ông để lại thư ở nhà Mẹ Quốc một bức thư, nói là sẽ rời khỏi nhà để đi đây đi đó trước khi chết, chờ con kết hôn mới về nước”. Mộ Thâm nói.

Ấn đường Thương Nam rũ xuống, với tấm lòng rộng lượng của ông, cho dù có kè cao vào cổ, cũng không hề nháy mắt “Con sẽ phải người đi tìm ông”

“Mau đi tìm, ta hỏi bác sĩ rồi, nếu như điều trị tốt, có thể sẽ sống thêm được nửa năm, ông không chịu điều trị chỉ sợ ba tháng cũng không qua nổi. Em gái con Mộ Lạc Lạc chiều nay cũng về, tìm thấy ông, chúng ta phải ở bên ông nhiều hơn, để ông hưởng trọn niềm vui gia đình” Mộ Thâm dặn dò.

“Vâng. Con biết.” Mộ Thương Nam cúp điện thoại, không còn để ý đến việc gần gũi với Diệp Phi, bước nhanh ra khỏi văn phòng.

Trái tim Diệp Phi coi như đã trở lại bình thường, cô thật sự không biết, nếu như không có điện thoại đến, bọn họ tiếp theo không phải là lái xe sao, may mà anh đi rồi.

Điện thoại cô rung lên, cô liếc mắt xuống nhìn màn hình, là tên Cung Trạch Vũ,

“Học trưởng, có việc gì vậy ạ?” Cô lịch sự hỏi.

“Không phải không có việc gì thì không thể gọi điện thoại cho em đấy chứ?” Cung Trạch Vũ hỏi.

“Không phải. Em không có ý đó. Cái đó, học trưởng...” Diệp Phi ngập ngừng, mặt tái đi vì ngượng ngùng, cô biết Cung Trạch Vũ nhất định sẽ hiểu nhầm cô và Mộ Thương Nam có quan hệ. Nhưng việc của Mộ Thương Nam, cô không thể nói cho bất cứ ai, cũng không có cách nào giải thích với Cung Trạch Vũ, cô thực sự không có quan hệ với Mộ Thương Nam.

Cung Trạch Vũ cảm nhận được sự ngượng ngùng trong lời nói của cô, anh nói tiếp “Phi Phi, hôm nay anh mời bạn học cũ ăn cơm, em cũng đến nhé. Chờ em tan làm, anh đến đón em.”

“Được ạ. Em nên đến làm khách cho anh. Em chờ anh” Diệp Phi nói. Cô rất vui được Cung Trạch Vũ mời, nhưng nghĩ đến Thiên Tịnh và những bạn gái kia đều đến, đáy mắt cô chợt lóe lên gì đó lạnh lùng.....

32. Chương 32

Thiên Tịnh và Diệp Phi học cùng một trường, đương nhiên đều là bạn học của Cung Trạch Vũ, lần này Cung Trạch Vũ mời tất cả bạn bè gặp mặt, Thiên Tịnh đương nhiên sẽ đi.

Nếu như không phải Cung Trạch Vũ mời khách đến dùng cơm, đón cậu ấy về nước, Diệp Phi thật không muốn nhìn thấy cái bộ mặt làm người ta ghê tởm của Thiên Tịnh.

Một ngày sắp trôi qua, sau khi Mộ Thương Nam đi khỏi, anh vẫn chưa về công ty, cũng không gọi cho Diệp Phi cuộc điện thoại, cô nghĩ chắc anh mãi đi tìm ông rồi.

Cung Trạch Vũ đến đón cô, cô ngồi xe Cung Trạch Vũ đến nhà hàng đã đặt sẵn. Nhà hàng đã được Cung Trạch Vũ bao trọn gói, tất cả các bạn đã đến đông đủ. Diệp Phi bước vào nhà hàng, liền nhìn thấy Thiên Tịnh đang đứng khoe khoang ở đó, rất nhiều các bạn nữ đang vây quanh Thiên Tịnh, ngắm quần áo cô.

“Chẹp chẹp...Nó là một thương hiệu lớn mấy chục vạn một bộ!”

“Thật sự khác với các thương hiệu bình dân, mặc lên thật quý phái!”

“Thiên Tịnh, cậu giàu thế!” Các cô gái ngưỡng mộ nói.

Thiên Tịnh lắc lắc cái túi xách trong tay, cái này là bản kinh điển giới hạn số lượng “Ai, Các cậu tưởng mình muốn à? Mặc bộ quần áo mấy chục vạn, cầm cái túi xách đính kim cương vài trăm vạn, mình ra ngoài chỉ sợ bị cướp thôi! Nhưng dì nói rồi, mình gả vào nhà họ Mộ, không được ăn mặc quá giản dị, như vậy sẽ làm mất mặt nhà họ Mộ, dì hôm nay mua cho mình bao nhiêu quần áo, giày dép, túi xách, còn có cả đồ trang sức, mình toàn chọn cái rẻ nhất.” Cô làm ra bộ mặt bất lực, lòng thì sướng cười phát điên, chắc chắn tất cả các cô gái đều hận mình đầu thai nhầm chỗ.

“Mẹ chồng tương lai mua cho cậu á? Trời ạ. Mẹ chồng cậu tốt thế!”

“Chả thế, tiêu hết bao nhiêu tiền mua cho cậu cơ mà”

“Gả vào nhà họ Mộ? Cậu sắp kết hôn sao?”. Các bạn nữ tò mò thi nhau hỏi.

“Ừ. Hai tháng nữa là mình kết hôn, bây giờ đang chuẩn bị cho lễ cưới. Thiên Tịnh hắt cằm tự hào, quay sang thì nhìn thấy Cung Trạch Vũ và Diệp Phi đang bước vào.

“Em họ, em đến rồi. Chờ chị kết hôn, chị sẽ để em làm phù dâu, dẫn em đi quanh xem tầng lớp quý tộc, bộ dạng của em, phải mặc hàng hiệu, trang điểm kỹ càng, biết đâu lại lọt vào mắt tiểu thiếu gia nào đấy.” Thiên Tịnh nói, mắt đầy khiêu khích.

Diệp Phi nhếch mép lạnh lùng, thiếu gia đều là công tử đào hoa đùa giỡn với đời, cô mà lại để cho với công tử đào hoa chơi bời. Thiên Tịnh đang dùng cách này để chửi cô.

“Chả nhẽ chị lại thương em vậy sao? Đến tiểu thiếu gia cũng nghĩ cho em hết rồi. Chị hao tâm tổn trí rồi”. Cô cười sặc lên quay đi.

Thiên Tịnh mặt biến sắc, dường như mình tự đắc quá mà quên mất hình tượng, không để ý dùng từ, cô phải là điển hình cho thực nữ có tài có đức, làm sao có thể tìm tiểu thiếu gia cho em họ mình.

“Em họ, tiểu thiếu gia cũng có người tốt, chị sẽ tìm một người tốt rước em!” Cô vội vàng nói lại lời của mình.

“Thiên Tịnh, cậu thật có lòng tốt, cô em họ này của cậu, chỉ sợ đem cho tiểu thiếu gia, người ta còn chê bẩn!” Vương Ngọc lập tức tiếp lời, cô bạn tốt của Thiên Tịnh, đương nhiên phải nói tốt cho Thiên Tịnh.

“Sao cậu lại nói như vậy? Phi Phi là em họ mình, mình đương nhiên phải lo cho em ấy rồi. Thiên Tịnh bước dài về phía Diệp Phi, phải diễn đến cùng hình tượng một người chị. Tay cô kéo lấy cánh tay Diệp Phi “Phi Phi, em cần gì, dùng gì nói với chị, chị sẽ không bỏ mặc em”.

“Chẹp chẹp...Diệp Phi số tốt thật, có một người chị họ tốt như này!” Một bạn nữ khen nức nở.

“Thiên Tịnh, cậu cũng nhận mình làm em học đi”.

Diệp Phi cười lạnh lùng, lúc này nếu cô dám phản bác Thiên Tịnh, thì cô đúng là một cô em họ không biết xấu hổ, nhưng nếu cô thuận theo Thiên Tịnh thì nuốt những lời Thiên Tịnh vào trong, thật kinh tởm bản thân.

Ánh mắt cô nhìn thấu con dao ẩn trong mắt Thiên Tịnh, rêu rao cô mỗi phút mỗi giây.

“Không biết chú rể chị tìm cho em là ai? Bình thường chú rể được chuẩn bị giới thiệu cho cô dâu.” Cô nhìn Thiên Tịnh cười

Cô chắc chắn Thiên Tịnh không dám nói ra tên tiểu thiếu gia, nói cho cùng phải làm phù rể cho Mộ Thương Nam, đương nhiên sẽ soái ca của gia đình quý tộc. Thiên Tịnh lại không cam tâm để cô gả vào chỗ tốt!” Cô nhìn sắc mặt hiền Tịnh dần chuyển sang trắng bạch, trong lòng phát ra tiếng cười hả hê.

Quả nhiên Thiên Tịnh mắc kẹt, cô ấy sẽ nói ai?

Nếu Diệp Phi được gả vào chỗ tốt, cô chết không nhắm mắt. Cô hận không thể đem Diệp Phi cho ông già xấu xa chà đạp, đó mới là sự thật.

“Cái này, cái này chị vẫn chưa định, chị phải hỏi ý của anh Thương Nam” Thiên Tịnh nói.

Cung Trạch Vũ đi đến “Nếu như chưa định, Tôi xin được vào vị trí phù rể. Nếu Phi Phi làm phù dâu, tôi muốn làm phù rể!”

Những người có mặt thốn thức, vừa nãy nói phù rể để chuẩn bị giới thiệu cho phù dâu, Cung Trạch Vũ xin được làm phù rể, dụng ý của Cung Trạch Vũ kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra.

Thiên Tịnh mặt cắt không còn giọt máu, Cung Trạch Vũ xuất thân rất tốt, nhà có bệnh viện, cũng là quý tộc của nước ZH. Ở nước ZH có một câu nói nổi tiếng, mười thằng cướp không bằng một thằng bán thuốc. Bệnh viện chính là nơi hái ra tiền.

Diệp Phi và Cung Trạch Vũ? Cô ta chưa đến mức điên. “Cái này, Cái này mình phải về thương lượng với anh Thương Nam, anh yên tâm, chỉ cần anh Thương Nam đồng ý, vị trí phù rể chắc chắn sẽ là của anh!” Cô suýt chút nữa không giữ được cái bộ mặt giả tạo của mình rồi.

“Ok. Có cơ hội tôi sẽ hỏi Tổng giám đốc Mộ. Mọi người đến đủ cả rồi chứ? Ngồi xuống đi!” Cung Trạch Vũ mời mọi người ngồi tiệc. Tay anh nắm lấy tay Diệp Phi, kéo cô ngồi bên cạnh anh. Diệp Phi ngại ngùng, mặt đỏ ửng lên, tối qua rõ ràng anh nhìn thấy cô và Mộ Thương Nam bên cạnh nhau, anh không để bụng sao?”

“Cái đó, anh, em...”

Cung Trạch cầm ly rượu “ Anh sắp làm phù rể, em không mời anh một ly sao?”

Diệp Phi cầm ly rượu lên “Em mời anh, chúc mừng anh về nước!”

Cung Trạch Vũ và Diệp Phi cạn ly, ánh mắt cùng ngóng nhìn của hai người làm tất cả biết được tâm tư của Cung Trạch Vũ..

Các bạn ồn ào đùa giỡn.

“Học trưởng sao lại cạn ly với mỗi Diệp Phi?”

“Đúng vậy Trạch Vũ, cậu thiên vị quá, chỉ biết tìm em gái cạn ly, còn anh em chúng ta, cậu nhìn mà không thấy sao?” Bạn nam bạn nữ ồ ạt tranh luận.

Cung Trạch Vũ thu ánh mắt mình lại “Tất cả mọi người đang ngồi ở đây, mình cạn ly nào! Mọi người uống một ly thật sáng khoái!”

Thiên Tịnh suýt chút nữa tức hộc máu, não cô bắt đầu xoay chuyển, rốt cuộc phải làm thế nào mới làm Cung Trạch Vũ ghét bỏ Diệp Phi.

Trong lúc trong quán rượu mọi người đang uống khí thế sôi sục ngất trời, bóng dáng một người con gái kéo theo vali hành lý từ cửa chạy vào.

“Anh Vũ! Anh mời khách mà không gọi em?” cô gái đó xông vào trong, vất va li ra, rúc đầu vào trong lòng Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ cau mày “ Mộ Lạc Lạc, sao em lại đến đây?” Lúc anh học đại học ở nước ngoài, Mộ Lạc Lạc là khóa dưới của anh.

“Không tìm thấy ông em, mà ông còn bị ung thư phổi, nên ba em cho em nghỉ học vài tháng để chơi cùng ông, vừa hay em có thể về để thăm anh” Mộ Lạc Lạc nói.

Mắt Thiên Tịnh phát sáng, không ngờ em chồng tương lai của mình lại mập mờ với Cung Trạch Vũ như vậy.

“Lạc Lạc à! Em về rồi sao? Em ôm học trưởng như này, có phải muốn nói với bọn chị, quan hệ hai người không phải bình thường?” Thiên Tịnh nhắc nhở Mộ Lạc Lạc. Haha. Lần này tuyệt đối có thể mượn tay tát Diệp Phi rồi!

33. Chương 33

“Tôi và Lạc Lạc là bạn học cùng trường đại học, cô ấy là học muội của tôi.” Cung Trạch Vũ đưa tay nâng Mộ Lạc Lạc trong lòng ngực, lạnh lạnh nói.

Biểu tình như ánh mặt trời của anh ta không có 1 chút trốn tránh cùng mật mờ, bất kì ai cũng không hoài nghi lời anh ta nói.

Tim Mộ Lạc Lạc bị đâm 1 nhát, cô chỉ là học muội của anh ấy?

Đích thực chỉ là học muội, có điều, cô vẫn đang theo đuổi nam sinh này.

“Anh Vũ, em và bố em nói anh rồi, bố em mời anh có thời gian đến nhà em làm khách.” Mộ Lạc Lạc nói.

Mang 1 nam sinh về nhà làm khách, ý tứ này rất rõ ràng.

Thiên Tịnh chỉ thiếu nước cười bật ra tiếng “Lạc Lạc, hóa ra học trưởng của chị chính là người đàn ông hoàn hảo nhất? Em nha đầu này quá biết giữ bí mật rồi!”

Cô ta từ bé đến lớn thường xuyên đến Mộ gia làm khách, cùng Lạc Lạc cũng là bạn tốt. Mộ Lạc lạc đi nước ngoài du học, bọn họ cũng vẫn liên lạc, cô tuyệt đối là chị dâu điển hình.

“Em là muốn cho mọi người 1 bất ngờ, không ngờ anh Vũ cùng chị dâu cũng là bạn học, anh Vũ, đây có phải là chúng ta rất có duyên không?” Mộ Lạc Lạc to giọng nói.

Cô lần này quay trở về chính là muốn nhào vào Cung Trạch Vũ, đem chính mình gả cho anh ấy!

1 phòng người nhìn Mộ Lạc Lạc, rồi lại nhìn Diệp Phi, Cung Trạch Vũ vừa tỏ tình Diệp Phi, bây giờ lại nhảy ra 1 Mộ Lạc Lạc, tất cả mọi người đều không biết nên bày ra biểu cảm gì.

Sắc mặt Cung Trạch Vũ bình tĩnh không chút gợn sóng, “Có thể làm bạn học cư nhiên có duyên phận của bạn học, gia đình tôi và Mộ gia cũng có qua lại nghiệp vụ, lần này quay về là muốn gặp chú Mộ.”

Tim Mộ Lạc Lạc trùng xuống, biểu cảm trên mặt tức thời chuyển sắc bén, cô từ nhỏ đã được nuông chiều, đại tiểu thư muốn gì được nấy, trên thế giới này không có gì cô muốn mà không được.

“Anh Vũ, em là muốn ba mẹ em cùng ba mẹ anh cầu hôn! Em muốn làm bạn gái anh! “ Cô trực tiếp nói, trong thế giới của cô, chưa bao giờ có 3 chữ bị từ chối này.

“Lạc Lạc, anh nghĩ em hiểu lầm mối quan hệ giữa chúng ta rồi, anh chỉ coi em là học muội của anh, chỉ như vậy thôi. Anh có người con gái anh thích.” Cung Trạch Vũ liếc mắt nhìn Diệp Phi, sợ Diệp Phi hiểu lầm.

“Anh có người con gái anh thích? Em không tin, anh nói cô ấy là ai?” Mộ Lạc Lạc tiếp nhận không nổi chuyện trong tim người con trai mình thích lại nghĩ về người con gái khác.

Vương Ngọc nhìn thấy ánh mắt của Thiên Tịnh truyền đến, lập tức hiểu ý.

“Lạc Lạc à, học trưởng có người con gái mình thích rồi, cho dù bạn là đại tiểu thư, cũng không thể ép buộc học trưởng thích bạn đúng không? Hơn nữa, người con gái đó cũng đang ở đây, bạn thổ lộ như này, không tốt đâu!” Cô ta cố ý chèn ép Mộ Lạc Lạc, không tin Mộ Lạc Lạc không gấp.

Quả nhiên Mộ Lạc Lạc bị chọc giận, “Ồ đây? Ai? Con hồ ly kia dám dụ dỗ anh Vũ của tao? Lăn ra đây cho tao? Tiện nhân, không dám ra rồi đúng không?”

“Mộ Lạc Lạc! Em đủ rồi. Là anh thích cô ấy, không liên quan đến cô ấy. Em muốn giở tính khí đại tiểu thư của mình, phiền em ra ngoài.” Cung Trạch Vũ không khách khí hạ lệnh đuổi khách.

“Em không đi, em muốn biết cô ta là ai? Không nói ra, hôm nay đừng ai mong rời đi!” Mộ Lạc Lạc giở tính khí nói.

Vương Ngọc lập tức nói, “Diệp Phi, cậu lên tiếng đi. Đừng làm liên lụy tất cả mọi người chúng tớ.”

Mặt Diệp Phi co rút mạnh, Vương Ngọc thật đủ chế nhạo. Không chút trì hoãn, cô bị ánh mắt hung ác của Mộ Lạc Lạc chiếu thẳng.

Mộ Lạc Lạc hướng Diệp Phi đi tới, “Chính là cô, cô là quý tộc của nước zh?”

“Cô nghĩ nhiều rồi, tôi 1 nghèo 2 trắng.” Diệp Phi cười lạnh nói.

Mộ Lạc Lạc khinh bỉ nhìn Diệp Phi, “Cô loại con gái này, không phải là muốn dựa vào anh chàng nhà giàu sao? Cho cái giá, rời khỏi Cung Trạch Vũ.”

“Mộ Lạc Lạc! Em quá quá đáng rồi! Em đi cho anh!” Cung Trạch Vũ bực tức hét.

Diệp Phi nhàn nhã uống rượu vang trong tay của mình “Không biết cô muốn đưa tôi bao nhiêu?”

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc mừng rỡ, Diệp Phi rõ ràng là có ý muốn cùng cô thảo luận giá cả.

“Anh Vũ, anh nhìn thấy rồi chứ? Mấy tiện nhân này tiếp cận anh, chỉ là vì tiền của anh!” Cô lấy điện thoại mình ra, mở Alipay “Tôi cho cô 500 vạn. Cô lập tức rút đi cho tôi!”

Trong đại sảnh 1 loạt tiếng kinh hô, các cô gái chỉ hận không tìm được bạn trai nào có thể làm cho Mộ Lạc Lạc nhìn trúng, không thì có thể bán 500 vạn rồi.

Diệp Phi cười nhẹ thành tiếng, “Hóa ra trong lòng cô, Cung Trạch Vũ chỉ đáng giá 500 vạn?”

Mặt Mộ Lạc Lạc bối rối cứng đờ, “Không phải, tôi mới không nghĩ vậy, anh Vũ, anh trong lòng em là vô giá!”

Cô ta vội vàng kéo cánh tay của Cung Trạch Vũ, chỉ cảm thấy mình mắc mưu Diệp Phi.

“Nếu đã là vô giá, thì sao có thể đem ra mua bán? Chỉ có thể nói rõ ràng, trong lòng cô, cái gọi là tình cảm, đều có thể mua bán được.” Diệp Phi quát nói, ai cũng đừng nghĩ bắt nạt cô.

Thiên Tịnh âm thầm thay Mộ Lạc Lạc sốt sắng, cô ta vội vàng gửi cho Mộ Lạc Lạc ảnh Diệp Phi đi tìm trai bao.

Điện thoại Mộ Lạc Lạc rung lên, chủ đề bức ảnh trên màn hình là người con gái phóng đảng Diệp Phi, đối khát tuyển trai bao.

Cô ta ấn mở ảnh, ảnh Diệp Phi và đàn ông đầu kề đầu cười ngọt ngào, đập vào con ngươi của cô ta, 2 người đều lộ vai trần. Có thể tưởng tượng phía dưới căn bản là không mặc quần áo.

Cô ta cầm điện thoại đưa Cung Trạch Vũ xem, “Anh Vũ, anh xem đi, đây là người con gái anh thích! Cô ta phóng túng đến mức đi tìm trai bao!”

Không ít người chạy đến xem điện thoại của Mộ Lạc Lạc.

Diệp Phi không cần nghĩ cũng biết, người khác thấy cô ôm trai bao cười, sẽ nhìn cô như nào!

Cô trở thành tiện nhân phóng đảng.

Đầu mày Cung Trạch Vũ ép đến thấp nhất, “Phi Phi, em nhất định có chuyện gì khó xử.”

“Anh Vũ, anh quá ngây thơ rồi! Nếu có chỗ khó xử, cô ta sẽ ôm trai bao cười? Anh không nhìn ra cô ta tìm trai bao vui như nào? Tiện nhân chính là tiện nhân!” Mộ Lạc Lạc hung hăng mắng.

“Thật không biết xấu hổ! Không ngờ trong học sinh chúng ta có người tìm trai bao!”

“Đây rốt cuộc là đối khát như nào?”

“Cùng cô ta ngồi chung 1 phòng, tôi cũng sợ bị cô ta truyền bệnh bắn!”

Diệp Phi nghe lời dị nghị xung quanh, chỉ chỉ điểm điểm đều đang mắng cô phóng đảng!

Cô ngẩng mắt nhìn đám người xung quanh, “Tôi là tìm trai bao phá trinh, hơn nữa tôi còn rất vui mình bị phá trinh. Tôi giữ lại bức ảnh này, làm chứng cứ phá trinh cho mình.” Dù đầu gối nghĩ cô cũng biết là ai con mẹ nó gửi bức ảnh cho Mộ Lạc Lạc!

Mộ Lạc Lạc chỉ thiếu cười điên loạn, “Anh Vũ, anh xem xem, cô ta tự thừa nhận, cô ta tìm trai bao vui như nào! Anh thật thích sai người rồi! Loại con gái này chính là đồ thấp hèn, anh bị cô ta lừa rồi!”

Thiên Tịnh nắm lấy cơ hội, lau nước mắt mình, “Các người đừng nói em họ mình như vậy, cô ấy chính là trẻ tuổi ham chơi 1 chút, mình sẽ chỉ bảo cô ấy cẩn thận, giúp cô ấy thay đổi.”

“Có người phụ nữ phóng đảng vào tận xương, Thiên Tịnh, cô ta chính là tiện nhân phóng đảng, bạn có chỉ dạy tiện nhân như nào cũng vẫn là tiện nhân thôi!” Vương Ngọc mắng theo.

Đã đợi không nổi muốn xem hình dáng Diệp Phi nhếch nhác bị đuổi ra khỏi khách sạn!

Khóe môi Diệp Phi cong lên nụ cười giống mận dầm sữa, mấy cô gái này đều mắc mưu cô ta, cô bảo đảm kỹ nữ trà xanh, bạch liên hoa 1 lúc nữa khóc chết!

“Học trưởng...”

34. Chương 34

“Em tìm trai bao phá thân là vì mẹ em muốn bán em cho lão già xấu xí làm vợ. Mà lão già đó chỉ muốn xử nữ, 2 đứa con trai của ông ta còn muốn 4p. Nếu là các người, các người chọn hủy 1 lần hay hủy cả đời?” Diệp Phi lạnh nhạt nói.

Toàn bộ đại sảnh 1 mảnh tĩnh mịch, đều bị lời nói của Diệp Phi chấn kinh.

“Các bạn đừng nghe Diệp Phi nói bừa, cô mình sao có thể bán con gái ruột của mình chứ?” Thiên Tịnh vội vàng nói.

“Nếu các người không tin, chỗ tôi còn có ảnh chụp màn hình.” Diệp Phi gửi ảnh đến nhóm bạn, các bạn học này đều có thể nhìn thấy.

Nếu như Thiên Tịnh không biết chết sống lời ảnh của cô và trai bao ra, cô liền xé bộ mặt của bạch liên hoa!

Mặt Thiên Tịnh trắng bệch từng tầng, để xóa bản ghi những tin nhắn này, cô ta cố ý để Thiên Huệ xóa kết bạn với Diệp Phi đi rồi, không ngờ Diệp Phi còn lưu lại ảnh chụp màn hình.

Ảnh chụp màn hình là do Thiên Huệ nhắc nhở Diệp Phi, bắt cô đi cùng Vương Kim Tài tới bệnh viện kiểm tra xử nữ, sau đó cùng Vương Kim Tài lĩnh đăng ký kết hôn, còn dặn dò Diệp Phi biểu hiện tốt 1 chút, không được hủy đi hôn sự, làm bà ta bỏ lỡ cơ hội kiếm 50 vạn.

Điều làm người ta không ngờ tới nhất là, khi Diệp Phi nghi ngờ hỏi bà ta tại sao bán cô đi, Thiên Huệ nói, là Thiên Tịnh lên đại học cần mua quần áo và túi xách có nhãn hiệu, còn phải nộp học phí.

Tất cả mọi người 1 mảnh choảng váng.

“Sao lại có người mẹ như vậy chứ? Không biết lại cho rằng Thiên Tịnh là con gái bà ta đó!”

“Đúng vậy, nếu đúng như vậy, mình cũng tình nguyện tìm trai bao phá trinh, sẽ không để cho mình gả cho lão già xấu.”

Sắc mặt Thiên Tịnh trở nên kinh sợ, “Không phải, các bạn đừng tin Diệp Phi! Cô mình rất yêu thương con gái cô ấy! Làm sao có thể bán cô ấy được? Cái này nhìn 1 cái là biết ps, không thì các bạn bảo cô ta đem bản ghi tin nhắn ngày trước ra đây.”

Diệp Phi cười lạnh thành tiếng, “Thiên Huệ vì để xóa bản ghi tin nhắn đã xóa kết bạn với tôi, nếu không các bạn bảo bà ta kết bạn với tôi, thì tôi có thể đưa bản ghi tin nhắn ngày trước ra.”

Mặt Thiên Tịnh cứng đờ không biết phải bày ra biểu cảm như nào, hận chết Thiên Huệ sao không gọi điện, mà lại là gửi tin nhắn nói chuyện này.

“Bây giờ các bạn không phải bạn bè, bạn nói gì thì là cái đó rồi.”

Diệp Phi tiếp tục đưa ra lời nói đằng sau bức ảnh gửi mọi người xem, phía trên là cô gửi cho Thiên Huệ bức ảnh cô chụp cùng trai bao, nói cho Thiên Huệ rằng cô không còn là xử nữ, Thiên Huệ đuổi cô ra khỏi Diệp gia.

“Bà ta đuổi tôi ra khỏi Diệp gia, tôi đã không phải con gái Diệp gia, cô cũng không phải chị họ tôi. Vì cô, mẹ tôi muốn bán tôi, Thiên Tịnh, không phải rất có tiền sao? Hay là cô cho mẹ tôi 50 vạn, bảo bà ấy đừng bán tôi?”

Không ít người gật đầu tới tấp.

“Đúng vậy, đã có tiền như vậy, sao còn bảo cô mình bán em họ?”

“Đúng vậy, còn nói tự mình muốn gả vào Mộ gia! Vì 50 vạn mà ép cô mình bán em họ!”

Tim Thiên Tịnh bấp bênh, trong mắt tràn đầy nước mắt, ủy khuất giống như cả thế giới đang ức hiếp cô ta, “Không phải, mình không biết lại như vậy, không đúng, mình không tin như vậy! Mình về hỏi cô mình, các bạn đừng đổ oan người tốt!”

“Bạn không phải không biết à? Vậy sao bạn biết mình nói không phải là thật?” Diệp Vi Tuyết ép hỏi.

“Việc này dễ làm, giao cho mình.” Cung Trạch Vũ nói rồi cầm điện thoại gửi 1 tin nhắn.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Cung Trạch Vũ, không biết anh ta có thể nghĩ ra cách gì.

Tim Thiên Tịnh đập điên cuồng, cô ta phải làm sao, cô ta không biết Cung Trạch Vũ có cách gì.

Anh ta sẽ không có cách gì đâu, dù sao cũng xóa kết bạn rồi, không ai có thể tìm được những tin nhắn kia.

Cô ta ra công an ủi bản thân, cố gắng để bản thân bình tĩnh, lúc này, cô ta không thể để lộ 1 chút sơ hở! Không đến thời gian 1 phút, Cung Trạch Vũ ngàng đầu, bờ môi cong lên quyến rũ.

“Phi Phi, xem điện thoại của em.”

Diệp Phi cúi đầu nhìn điện thoại mình, lạ kỳ phát hiện mình và Thiên Huệ là bạn bè rồi!

Cô vội vàng giơ điện thoại lên, đưa mọi người xem, “ Các bạn xem bản lưu của mình, có phải là giống ảnh chụp y đúc!”

“Đúng thật là giống nhau!”

“Diệp Phi không nói dối!”

“Đúng thật là mẹ Diệp Phi bán cô ấy, ép Diệp Phi đi tìm trai bao phá trinh!”

“Mình đề nghị đưa bản lưu này gửi đi, để tất cả mọi người biết chân tướng!”

“Mình gửi rồi, không tin không có đạo lý!”

Lời bàn tán càng lúc càng to, dù sao đối với Thiên Tịnh người có ảnh hưởng mạnh không nhiều, vẫn là có nhiều người khinh thường Thiên Tịnh.

Diệp Phi 1 hơi thở ra, ủy khuất của bao nhiêu ngày nay cuối cùng cũng tìm được chỗ phát tiết ra, mắt cô đỏ lên, nhưng kiên cường không để mình khóc.

“Thiên Tịnh, bằng chứng đều ở đây rồi, cô còn gì muốn nói?” Ánh mắt cô sắc bén hướng Thiên Tịnh.

“Mình, mình thật sự không biết cô làm ra việc này! Mình sẽ về hỏi cô!” Thiên Tịnh vội vàng nói.

“Tiền đưa chị dùng, chị không biết?” Diệp Phi thiếu nước cười thành tiếng, lời nói dối như này Thiên Tịnh cũng có thể nói.

“Tôi thật sự không biết, nếu như biết tôi sẽ không để cô làm như vậy!” Thiên Tịnh oan ức khóc thành tiếng.

“Mẹ cô không nói, dựa vào cái gì trách lên đầu Thiên Tịnh, ai biết có phải mẹ cô cố tình hại Thiên Tịnh không?” Thiên Tịnh dừng khóc nữa, đợi cô bạn đến giải thích, không phải lỗi của bạn, ai cũng không thể vu oan cho bạn!” Vương Ngọc lúc này đứng về phía Thiên Tịnh, giúp Thiên Tịnh nói.

Thiên Tịnh lau nước mắt gạt đầu, “ Mình tin cô sẽ giải thích rõ ràng. Việc mình không biết, ai cũng đừng mong vu oan được cho mình!”

Mặt Diệp Phi co rút, cô ta có thể sắp đặt mọi thứ, đều là Thiên Tịnh tham gia vào, bao gồm cả việc bán cô cho ông chủ Vương!

“Các người đợi phóng viên phỏng vấn đi!” Cô không tin việc này lớn rồi, phóng viên sẽ không đi phỏng vấn. Đến lúc đó để cho mọi người xem xem con dâu này của Mộ gia.

“Anh tin em, Phi Phi, chúng ta đến ăn đồ ăn.” Tay Cung Trạch Vũ kéo tay Diệp Phi đi đến sofa dặn dò người phục vụ bưng lên các loại đồ ăn kahcs nhau.

Anh ta tự mình bày đồ ăn cho Diệp Phi, đến xương cá cũng nhặt xong mới đưa Diệp Phi.

Mộ Lạc Lạc chỉ thiếu đi lên xé ra nhưng bị Thiên Tịnh bắt lấy cánh tay.

“Lạc Lạc, em làm gì?” Thiên Tịnh cẩn thận gọi.

“Chị dâu, em chịu không nổi nhân đó câu dẫn anh Vũ! Cô ta là thân phận gì!” Mộ Lạc Lạc không phục nói.

“Chị biết em tức giận, chị cũng bị cô ta vu họa, chị thật không biết cô chị làm việc này. Nhưng bây giờ em qua đó cãi nhau, Cung Trạch Vũ sẽ chỉ cảm thấy em đang giữ tính khí đại tiểu thư, đang ghen!” Thiên Tịnh nói.

“Vậy em làm thế nào? Anh Vũ là của em! Ai cũng không được cướp!” Mộ Lạc Lạc bá đạo nói.

“Ánh mắt Thiên Tịnh chuyển động, “Trừ phi có cách gì làm cho Cung Trạch Vũ ghét cô ta! Chỉ cần bị đàn ông ghét rồi, cô ta có câu dẫn thế nào cũng vô ích.”

“Làm cho đàn ông ghét? Làm sao để làm cho đàn ông ghét bỏ?” Mộ Lạc Lạc hỏi.

“Nghĩ xem đàn ông ghét nhất cái gì?” Thiên Tịnh nói.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc chuyển động, “Em biết đàn ông ghét nhất cái gì rồi, chính là phụ nữ loạn quan hệ!”

“Đáng tiếc cô ta bây giờ nhất định sẽ không cùng người đàn ông khác phát sinh quan hệ.” Thiên Tịnh khổ não nói.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc chuyển động, “Em có cách, đảm bảo có thể làm cho cô ta loạn đến mức bị Cung Trạch Vũ 1 chân đá cô ta ra ngoài, trở thành gái điếm thực sự!”

35. Chương 35

Thiên Tịnh quỷ dị nhìn Mộ Lạc Lạc, “Làm cho Diệp Phi thành gái điếm? Em có thuốc kích dục?”

“Em đương nhiên không có thuốc đó, nhưng em có cái này.” Tay Mộ Lạc Lạc lắc lắc.

Trên ngón giữa tay cô mang chiếc nhẫn kim cương bạch kim, chiếc nhẫn rất to bao cả ngón tay cô, nhưng không phải một viên kim cương to mà là dùng vô số vụn kim cương tạo thành.

“Nhẫn làm sao?” Thiên Tịnh hỏi.

“Trên chiếc nhẫn này, có 1 viên kim cương có thể lấy ra, bên trong giấu 1 cây kim, kim được ngâm qua thuốc, chỉ cần bị kim đâm vào sẽ bị ảo giác.” Mộ Lạc Lạc giải thích.

“Bị ảo giác? Không phải thuốc kích dục, vậy có tác dụng gì?” Thiên Tịnh hỏi.

“Mặc dù không phải thuốc kích dục nhưng thuốc này còn lợi hại hơn, có thể làm cho người nhìn thấy toàn bộ ảo giác của bản thân, cũng chính là nói tâm trí Diệp Phi muốn gặp trai bao, thì cô ta có thể nhìn thấy trai bao, sẽ tự mình nhảy bổ vào.”

“Nếu hạ thuốc kích dục, nhìn 1 cái là biết người đó không bình thường, còn thuốc này thì không, chỉ nhìn thấy 1 con điếm!” Mộ Lạc Lạc nói.

“Nếu như cô ta không nghĩ tới trai bao, thì làm thế nào?” Thiên Tịnh không yên tâm hỏi.

“Chị thật ngốc, chúng ta không biết nói cho cô ta sao? Ý thức của cô ta sẽ lưu động, đến lúc đó không cần biết chị nói gì, cô ta đều nghe lời. Cho dù muốn cô ta ở quảng trường lăn lộn cùng đàn ông, cô ta cũng sẽ cởi quần áo nhảy bổ vào đàn ông.” Mộ Lạc Lạc đắc ý nhìn theo chiếc nhẫn trên tay mình.

Chiếc nhẫn này là Mộ Thương Nam tặng cô làm quà sinh nhật, bởi vì cô tự mình ở nước ngoài du học, Mộ Thương Nam không an tâm, cho nên làm chiếc nhẫn đặc thù như này cho cô để cô phòng thân.

Hơn nữa còn dạy cô nếu bị người bắt cóc hoặc tấn công, dùng như nào làm người ta bị ảo giác, làm cho bọn họ nghe lời cô, thả cho cô đi.

Nhưng bộ óc thông minh của cô nghĩ đến cách dùng khác, nếu có thể làm cho người trong ảo giác nghe lời thả cô đi, cô cũng có thể làm người trong ảo giác như vậy cùng đàn ông lăn lộn trên giường!

Hơn nữa người trong ảo giác đều là cam tâm tình nguyện, cho dù có bị quay video, cũng không ai hoài nghi là bọn họ tự nguyện.

Thiên Tịnh cuối cùng nghe hiểu rồi, “Em là muốn Diệp Phi tự nguyện cùng đàn ông lăn lộn, sau đó chúng ta chụp lại hình ảnh động tác bọn họ, cho mọi người biết cô ta phóng đảng như nào?”

Mộ Lạc Lạc cười lạnh thành tiếng, tự cô ta cảm thấy bái phục chỉ số IQ của mình.

“Phương pháp này của em thế nào?”

“Quá tuyệt! Giờ chị đi sắp xếp phòng, em nghĩ cách đâm Diệp Phi.” Thiên Tịnh thông minh đứng dậy đi ra khỏi phòng khách.

Cô ta còn lâu mới ở hiện trường lúc này, tránh khi sự việc bại lộ, cô ta lại thêm phiền phức, cô ta bước bước lớn tới bàn phục vụ.

Ánh mắt của Mộ Lạc Lạc đặt trên người Diệp Phi đang cùng Cung Trạch Vũ ăn cơm, đuôi mắt xoẹt qua ánh mắt sắc bén.

Cô ta hướng Diệp Phi đi tới, trong tay cầm 2 ly rượu.

“Diệp Phi, tôi không biết chuyện cô bị bán, đối với việc này, tôi hướng cô xin lỗi.”

Cô ta chỉ đối với việc này xin lỗi, sẽ không đối với việc khác xin lỗi, đây chính là Mộ Lạc Lạc, 1 đại tiểu thư đầy tính khí, nhưng là thiên kim tiểu thư biết nhìn việc luận việc.

Với việc Diệp Phi cướp bạn trai cô ta, cô ta chết cũng không tha thứ.

Diệp Phi nhìn ly rượu của Mộ Lạc Lạc, nói thật lòng, cô đối với Thiên Tịnh phòng bị rồi, bây giờ biết Mộ Lạc Lạc là em chồng Thiên Tịnh, cô cũng đối với Mộ Lạc Lạc phòng bị.

Mộ Lạc Lạc nhìn người không nhận ly rượu, cong khóe môi lạnh lùng, “Cô sợ trong rượu có gì? Cô chọn 1 ly vậy! Hoặc là chúng ta đổi 2 ly, các người ai giúp tôi rót 2 ly rượu? Diệp Phi không tin tôi thành tâm xin lỗi!”

“Anh đến rót rượu.” Cung Trạch Vũ nói rồi lấy 2 ly trống rót rượu vang vào.

Rượu đưa đến tay Mộ Lạc Lạc, như vậy đảm bảo Mộ Lạc Lạc không thể giả trò gì.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc giống như bị đóng băng rồi, người đàn ông cô ta yêu lại đề phòng cô ta hại Diệp Phi!

Đáng tiếc trong rượu gì cũng không có, cô ta cũng sẽ không hạ thuốc trong rượu.

Cô ta nâng ly rượu trước mặt Diệp Phi,” Anh Vũ rót rượu, cô sẽ không nghi ngờ cả anh Vũ chứ?”

“Đương nhiên là không!” Diệp Phi đưa tay nhận ly rượu trên tay Mộ Lạc Lạc.

Ly rượu để cao, tay phải cầm ở chân ly rượu, cô đã tránh khỏi tay của Mộ Lạc Lạc, cố gắng hết sức không chạm vào cô ta.

Mộ Lạc Lạc nhìn Diệp Phi muốn cầm ly rượu, bỗng nhiên quay tay, đưa mu bàn tay mình hướng lòng bàn tay Diệp Phi đâm.

Ngay lập tức lòng bàn tay Diệp Phi nắm lấy mặt sau tay Mộ Lạc Lạc, lòng bàn tay 1 trận đau buốt làm lông mày cô cau lại.

Mộ Lạc Lạc vội vàng thu tay về, “Sao vậy, đâm vào tay cô rồi? Kim cương trên chiếc nhẫn này của tôi đặc biệt sắc, vết cắt nhọn quá.”

Cô ta đưa ly rượu vào tay Diệp Phi, 1 ly rượu khác được cô ta ngửa cổ đưa vào miệng.

Diệp Phi trừ 1 chút đau đó, liền không thấy gì bất thường nữa, dường như lí do của Mộ Lạc Lạc cũng được cho qua.

Cô cũng uống ly rượu trong tay, coi như là tiếp nhận lời xin lỗi của Mộ Lạc Lạc.

Mọi người bắt đầu ca hát chơi trò chơi, Diệp Phi bị Cung Trạch Vũ kéo dậy, hát 1 bài hát đôi.

Cô bị đâm 1 chút đó, thật không có gì, thân thể cô không có gì bất thường.

Hát xong, cô đứng dậy đi vệ sinh, nước hoa quả và rượu uống nhiều quá, sẽ làm cho chạy nhà vệ sinh.

Mộ Lạc Lạc nhìn chăm chú theo bóng hình Diệp Phi, cũng đi theo đi qua, hành lang tĩnh mịch, cô ta hét dừng Diệp Phi.

“Diệp Phi, cô và trai bao lần lộn đêm đó có phải đặc biệt sáng khoái?”

“Không sáng khoái, rất đau.” Cô trả lời, biểu cảm rất tự nhiên, tuy nhiên người tử mĩ có thể phát hiện con người cô trống rỗng.

Mộ Lạc Lạc biết thuốc đã phát huy tác dụng rồi!

“Đưa điện thoại cô cho tôi.” Mộ Lạc Lạc nói.

Diệp Phi đưa điện thoại cho Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc mở điện thoại, tìm địa chỉ web tiệm trai bao, đăng ký hội viên, lập tức hạ đơn 3 trai bao.

“Vậy cô có người đàn ông mình thích không?” Mộ Lạc Lạc hỏi.

“Cung Trạch Vũ.” Diệp Phi trả lời, cô rất thích học trưởng, nhưng chỉ là thích.

Mộ Lạc Lạc xem chút tức đến học máu, không ngờ Diệp Phi yêu Cung Trạch Vũ như vậy, vì loại thuốc này, sẽ làm cho người ta mất đi ý thức, tất cả câu trả lời đều xuất phát từ bản năng.

Cô ta ép khí nộ xuống, tiếp tục gợi ý tâm lý cho Diệp Phi.

“Cô lên tầng tìm 1 phòng có cửa mở, anh ta ở trong phòng đó đợi cô. Cô muốn cùng anh ta làm việc đêm đó cô làm cùng trai bao, nghe thấy chưa?”

Tư tưởng của Diệp Phi đã bị thuốc khống chế rồi, trong đầu chỉ có phản ứng đơn giản nhất, học trưởng muốn tìm cô, cô phải tới căn phòng.

“Nghe thấy rồi.” Cô nghe lời đi lên thang máy đi thẳng tới căn phòng trên tầng.

Ánh mắt Mộ Lạc Lạc độc ác nhìn bóng hình Diệp Phi, Thiên Tịnh đã mở xong phòng rồi, chỉ đợi Diệp Phi đi lên thôi.

Diệp Phi tìm thấy phòng có cửa mở, cô đẩy cửa đi vào, “Học trưởng, anh tìm em?”

Nhưng căn phòng trống rỗng, ai cũng không có. Cô giống như búp bê không có thần khí, đứng nguyên vị trí đợi Cung Trạch Vũ.

3 người đàn ông theo căn phòng đã hẹn sẵn tìm tới, đi vào nhìn thấy cô gái, từng người cười đến méo cả mồm, em gái này quá đẹp rồi!

“Em gái, chúng ta đến rồi!” 1 trai bao hỏi.

Còn cho rằng cái gì mấy bà vợ béo giàu có bị lạnh nhạt bỏ rơi, 1 lần dục cầu không đủ chọn 3 trai bao, không ngờ lại là 1 cô gái!

3 trai bao khóa cửa xong về phía Diệp Phi.

Thiên Tịnh trong hành lang, nhận được tín hiệu camera truyền đến, nhìn thấy 1 người đàn ông nhảy lên Diệp Phi, chỉ thiếu cười thành tiếng.

Cô ta trực tiếp đem video gửi đi, bảo đảm tất cả mọi người sẽ nhìn thấy chương trình phát sóng trực tiếp của Diệp Phi, bao gồm cả Mộ Thương Nam.

36. Chương 36

“Học trưởng, anh muốn làm gì?” Diệp Phi bị người đàn ông vồ lên giường, cô bị dọa kêu thành tiếng.

Không đúng, tại sao lại có 3 học trưởng, trong đầu cô là 1 mớ hỗn loạn, rất muốn rõ ràng, nhưng làm sao cũng không nhìn rõ được. Tất cả đều mơ mơ hồ hồ, nhưng không biết tại sao liền nhận định 3 người này là Cung Trạch Vũ.

“Học trưởng? Em gái, em muốn cùng bọn anh chơi trò đóng vai à? Được thôi, bọn anh là học trưởng của em, bọn anh đến yêu thương người em học muội này.” 1 trai bao nói.

Tay anh ta sờ lên eo cô, eo cô rất nhỏ, cũng rất mềm, “Thật là hàng tốt, đến anh em chúng ta hôm nay hưởng phúc!”

“Nhanh lên, tôi đợi không kịp rồi!” 1 trai bao khác thỏ lộ, anh ta sớm đã có phản ứng.

“Thật không có tình thú, dù sao chúng ta được tìm tới, anh còn nghĩ cô ta chạy sao? Em gái, em cởi quần áo đi, bọn anh nhìn em cởi.” Trai bao nói.

Yết hầu anh ta chuyển động, loại việc này trực tiếp đi thẳng vấn đề sẽ không còn hứng thú, chơi chơi sẽ là thấy tìm đập.

Nghĩ đến em gái nhỏ tự cởi sạch, cho bọn họ nhìn, anh ta liền không chịu được mà nuốt nước bọt.

Tay Diệp Phi vô thức cởi cúc khuy của mình, 1 cúc, 2 cúc...

Đại não của cô giống như đắm chìm trong đầm lầy, làm cô căn bản không cách nào ngoi lên.

Video được phát trực tiếp trên mạng, hơn nữa còn treo lên bản ghi tin nhắn Diệp Phi quả trách mẹ cô bán cô.

Người vẫn luôn theo dõi mắt chữ Thiên Huệ ngày trước đều phản lại đứng về phía Thiên Huệ, cảm thấy Diệp Phi nói dối, gái điểm sao có thể là xử nữ, rồi sao lại nói đêm đầu tiên của mình cho trai bao rồi?

Tức thì, bị nhiều người phân tích thành nhiều phiên bản, nhưng có 1 điểm 10 phần thống nhất, đó là mọi người đều cho rằng Diệp Phi là gái điểm tiện nhân, chính là loại người không có trai không được.

Trong 1 tòa biệt thự, Mộ Thương Nam đang xem video đột nhiên ném điện thoại!

2 cúc áo người con gái mở rồi, lộ ra 1 vùng cong trắng như tuyết, khí tức trực tiếp xông lên lông mày, anh ta đứng dậy xông ra cửa.

“Mộ Thương Nam, anh không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao Diệp Phi bỗng nhiên lộ ra ảnh giữa anh và cô ấy, còn nữa tại sao lại có video đó?” Người đàn ông ngồi trên sofa nhìn Mộ Thương Nam đang tức giận nói.

Mộ Thương Nam 1 nắm đấm đánh lên tường, đáng lẽ bọn họ thương lượng tìm ông nội anh ta, kết quả phát hiện ra bức ảnh.

Anh ta lập tức cho người dọn sạch, nhưng dọn sạch cần có thời gian, quan trọng là tin tức lần này bộc phát quá nhanh, bọn họ còn chưa dọn sạch sẽ tin tức, lại lộ ra 1 video.

“Tôi biết là bá tước đang thao túng! Ông ta dùng Diệp Phi dụ tôi ra ngoài! Nhưng Bắc Minh Phong, Diệp Phi là người phụ nữ của tôi!”

“Anh biết? Anh còn xúc động như vậy?” Bắc Minh Phong đứng dậy hướng theo Mộ Thương Nam đi tới.

Mộ Thương Nam 1 tay tóm lấy cà vạt của Bắc Minh Phong “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, anh nghe không hiểu sao?”

Ngay cả khi chỉ là bị người khác nhìn 1 tí anh ta cũng không chịu được, càng không phải nói bị 3 người đàn ông chơi!

“Anh là vì 1 người đàn bà, muốn hủy hoại Liên minh vất vả thành lập nên của chúng ta? Đừng quên rằng Ám dạ luôn độ sức cùng chúng ta,, không phải Ám dạ chết thì chúng ta chết!” Bắc Minh Phong lật tay cũng tóm lấy cà vạt của Mộ Thương Nam, bực tức hét lên.

Đầu mày Mộ Thương Nam vắt sâu nói “Đi theo tôi.”

Anh ta tóm lấy Bắc Minh Phong đi ra khỏi phòng, lưu lại 1 phòng đầu não liên minh đang họp.

Đỗ Xán đứng dậy “Được rồi, lão đại và phó lão đại đi rồi, chúng ta giải tán thôi! Hôm nay ăn gì ngon nhỉ? Cái đó ai nhỉ, đi đặt chút đồ ăn ngon, chuẩn bị 1 chút đồ bổ thân thể cho lão đại!”

Mấy người tùm lại bên cạnh Đỗ Xán, “Xán gia, tại sao lão đại phải bổ thân thể?”

“Các người ngốc chết đi, lão đại đi rồi, còn không khoe khoang uy thế, dạy dỗ sâu sắc người phụ nữ muốn ngoại tình? Nhanh lên dù sao lão đại trả tiền, chúng ta cũng gọi nhiều chút, bồi bổ thân thể!” Đỗ Xán cười vô liêm sỉ.

Trong quán rượu, Cung Trạch Vũ không nhìn thấy Diệp Phi, “Diệp Phi đâu? Các người, ai nhìn thấy Diệp Phi rồi?”

Anh ta vừa cùng các bạn học chúc rượu từng người, ứng phó 1 vòng, tìm Diệp Phi thì không thấy đâu.

“Không biết, không nhìn thấy Diệp Phi.” Vương Ngọc nói.

“Em cũng không nhìn thấy. Anh Vũ có khi cô ấy đi về nhà rồi?” Mộ Lạc Lạc nói.

“Đúng vậy, cô ấy muốn đi, bọn mình còn phải nhìn theo cô ấy sao?” Vương Ngọc nói.

Cung Trạch Vũ lấy điện thoại mình ra gọi cho Diệp Phi, vậy mà nhạc chờ dài dằng dặc, không ai nhận điện thoại anh ta.

Anh ta vừa muốn ra ngoài tìm Diệp Phi, hình bóng Mộ Thương Nam đi vào.

“Anh trai! Sao anh lại đến rồi?” Mộ Lạc Lạc nháy mắt nhìn thấy anh trai mình.

Thiên Tịnh đứng dậy đi qua “Anh Thương Nam, anh đến đón em sao? Anh đừng tin những mẩu tin tức đó, em thật sự không biết chuyện gì xảy ra!”

Cô ta ủy khuất đỏ mắt, có chút không yên, Mộ Thương Nam là đến tìm cô ta hay đến tìm Diệp Phi.

Trán người đàn ông lộ ra 1 tầng mồ hôi mỏng, đáng chết, Mộ Lạc Lạc cũng ở đây.

Biểu cảm trên khuôn mặt anh ta căng ra, khóe miệng bật ra 1 chữ “Đi”

Thiên Tịnh không dám tin nhìn người đàn ông, “Anh Thương Nam, anh là đến đón em.”

“Ừ” Người đàn ông trả lời.

Dường như anh ta vốn dĩ kiệm chữ như vàng, bây giờ càng kiệm chữ như vàng rồi.

Mộ Lạc Lạc xông đến “Anh, em không cùng anh về đâu, em ở đây cùng anh Vũ, Cung Trạch Vũ chính là người em nói với anh muốn gả.”

Tim cô ta đập thành thịch, không biết anh trai mình sẽ có phản ứng gì, cô ta chính là sợ người nhà không đồng ý, mới luôn không dám nói người đàn ông mình yêu mến là Cung Trạch Vũ.

Người đàn ông 1 chữ từ khe răng thốt ra “Được”

Mắt Mộ Lạc Lạc tròn to hết cỡ “Anh! Vạn tuế! Anh đúng là anh trai tốt của em!”

Cô ta không ngờ Mộ Thương Nam đồng ý sướng khoái như vậy.

Cô ta kiễng chân thơm 1 cái lên mặt người đàn ông.

Mặt người đàn ông cứng đờ, nắm lấy tay Thiên Tịnh, bước lớn đưa cô ta ra khỏi nhà hàng.

Thiên Tịnh hạnh phúc chỉ thiếu đâm vào tường, bao nhiêu năm nay rồi, Mộ Thương Nam chưa từng nắm tay cô ta!

Cô ta theo người đàn ông lên xe, vui vẻ hỏi, “Anh Thương Nam, chúng ta đi đâu?”

Người đàn ông 1 chữ không nói, khởi động xe chạy lên đường.

Mộ Lạc Lạc trong nhà hàng đứng yên tại chỗ, sờ sờ môi mình, mặt anh trai sao lạnh như thế nhỉ?

Lạnh đến mức không giống mặt của người thật.

Cung Trạch Vũ đi đến, “Lạc Lạc, sao vậy?”

“Không có gì, anh Vũ, anh em đã đồng ý việc của chúng ta rồi, chỉ cần anh gạt đầu, em liền có thể gả cho anh!” Mộ Lạc Lạc vui mừng nói, âm thầm tự mình mắng mình có bệnh, anh trai chính là anh trai, sao lại có mặt giả.

Đuôi mắt Cung Trạch Vũ lộ ra tia hoài nghi, Mộ Thương Nam sẽ dễ dàng đồng ý anh ta và Mộ Lạc Lạc? Nhưng dựa vào quan hệ của anh ta và Diệp Phi, thì Mộ Thương Nam không nên đồng ý!

“Anh không đồng ý, việc này không cần nghĩ nữa, nếu không em gọi anh trai em quay lại, anh cùng anh ấy nói chuyện.” Ánh mắt anh ta đột nhiên u ám, giống như con đường dài quỷ mị, sâu không thấy điểm cuối.

“Em không muốn, dù sao thì anh em đồng ý rồi, chính là đồng ý rồi, anh ấy không được hối hận lại.” Mộ Lạc Lạc nói.

Cung Trạch Vũ chuyển vấn đề khác, “Mọi người chúng ta đi tìm Diệp Phi 1 chút đi! Điện thoại cô ấy không ai nghe, tôi sợ cô ấy có chuyện.”

Anh ta nói rồi đi tới cầu thang, đi kiểm tra phòng khách trên tầng.

Trong phòng, Diệp Phi bị đàn ông đè lên người, tâm trí cô đều trống rỗng rồi, cho dù cô dùng mọi ý trí của mình không cởi quần áo nhưng đàn ông nhảy bổ lên người cô, cô vẫn không phản kháng được.

Tay của 1 trai bao kéo quần áo trên người cô, “Em gái, có phải thích chơi cường bức? Chúng ta ngay lập tức thỏa mãn em!” Tay của 2 trai bao kia đưa xuống dưới váy cô....1 hình bóng đen xì từ cửa sổ vượt vào....

37. Chương 37

Một bóng dáng màu đen thần bí lén vào từ cửa sổ, đập thẳng vào ba tên trai bao.

Ba tên trai bao kia bị đá ngã nhào xuống đất.

“Anh là ai, dám đá chúng tôi?”

Ba tên trai bao còn chưa bò dậy được thì đã bị người đàn ông giẫm đạp lần lượt từng người nằm rạp xuống đất.

Bọn chúng bị giẫm đạp đến mức trên mặt toàn là máu, răng rơi đầy đất, tên nào cũng kêu gào đau đớn.

Bóng dáng người đàn ông nọ càng tiến lại gần, ba người bọn họ càng nhìn rõ được chiếc mặt nạ màu bạc trên khuôn mặt hắn, hoa văn như muốn cắn nuốt người ấy dọa bọn họ cứng họng chẳng dám ho he câu nào.

“Đừng giết chúng tôi!”

Người đàn ông túm lấy một tên trai bao, tay bỏ một phát rồi buông lỏng, tên trai bao kia ngã xuống đất như một bao cát, không còn thở nữa.

Anh tiếp tục xử lý hai tên trai bao còn lại, hận bọn chúng muốn chết!

Diệp Phi ở trên giường động dậy thân thể, nhẹ kêu ra hai chữ: “Học trưởng.”

Anh buông tên trai bao kia ra rồi quay trở lại giường. Người mà anh muốn bóp chết lúc này nhất phải là cô gái này, anh đến cứu cô mà cô thì cứ nhớ nhớ thương thương Cung Trạch Vũ!

Bàn tay anh sờ lên chiếc cổ tinh tế của cô, dường như anh chỉ cần nhẹ cử động năm ngón tay là có thể bóp nát chiếc cổ này vậy.

“Nhìn cho rõ xem tôi là ai?” Anh cố chấp hỏi.

Diệp Phi cố gắng nhìn cho rõ, trước mắt đều là hình ảnh của Cung Trạch Vũ: “Học trưởng.”

Đôi môi của người đàn ông mím chặt thành một đường thẳng. Đây tuyệt đối không phải là trạng thái bình thường.

Anh vỗ lên khuôn mặt cô: “Nhìn kỹ đi, tôi là ai?”

“Học trưởng.” Diệp Phi trả lời.

Nhưng đôi mắt trống rỗng của cô đã khiến anh chú ý.

“Hôn tôi.” Anh ra lệnh.

Diệp Phi nghe lời, nâng khuôn mặt nhỏ hôn lên mặt nạ của anh.

Cô gái ngoan ngoãn thế này khiến cho đôi môi của anh lại càng mím chặt: “Ý tôi là hôn môi!”

Đôi môi mềm mại của cô dán chặt lên môi anh, không một chút ngại ngùng nào, nghe lời anh giống như một cô búp bê người máy vậy.

“Hôn sâu! Sâu vào!” Anh tiếp tục ra lệnh.

Chiếc lưỡi nhỏ của cô gái vô cùng nghe lời mà tiến vào khoang miệng của anh, trơn trượt khuấy động.

Anh bị kích thích như có dòng điện hàng ngàn vôn chạy qua người. Người đàn ông liền giơ tay tháo mặt nạ của mình, loại bỏ chướng ngại vật giữa hai người họ, đẩy nụ hôn càng thêm sâu hơn.

Khuôn mặt anh sắc sảo đầy góc cạnh, ngũ quan anh tuấn nam tính như một vị thần Hy Lạp vậy!

Đây chính xác là Mộ Thương Nam.

Anh hôn càng sâu, cô gái càng nghe lời, phối hợp khiến toàn thân anh chìm đắm trong nụ hôn mà quên cả thở.

Mãi cho đến khi cô mềm nhũn trong vòng tay anh, anh mới buông đôi môi cô ra, để cô hít thở không khí.

Ánh mắt của anh nghi ngờ nhìn khuôn mặt bé nhỏ của cô gái, ngón tay chỉnh trang lại quần áo đã bị xé rách của cô. Cũng may là quần áo không phải tự cô cởi, cũng may là anh tới kịp.

Trán anh toát mồ hôi lạnh, anh không thể tưởng tượng được, nếu anh đến trễ một chút nữa thôi thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Hàng lông mày nhíu chặt thành một đường, anh đã quá quen thuộc với các triệu chứng này rồi.

Đây là một loại thuốc khống chế thần kinh do Liên Minh mới nghiên cứu ra. Ngoại trừ những người lãnh đạo cấp cao của Liên Minh thì không một ai có loại thuốc này cả.

Trái tim anh chìm xuống, lông mày tràn đầy giận dữ, một cái tên chợt lóe lên trong đầu anh.

Anh giơ tay kiểm tra thân thể Diệp Phi, tìm kiếm dấu vết bị đâm. Thuốc này có một điểm yếu, đó là sẽ có dấu vết bị đâm, một chấm đỏ giống như bị dùi ứng vậy.

Nếu quả thực có dấu vết này thì cũng có nghĩa là suy đoán của anh hoàn toàn chính xác!

Anh cởi quần áo của cô, ném trên mặt đất. Giờ phút này, cô chẳng còn có ý thức gì nữa, cứ để mặc anh làm gì thì làm.

Nhưng anh đã kiểm tra tất cả mọi chỗ trên thân thể cô, đều không phát hiện được bất kỳ dấu vết nào.

Thở nhẹ một hơi, anh hy vọng suy đoán của bản thân mình là sai.

Anh vươn tay kéo chiếc chăn ra để che cho cô, bỗng nhiên nhìn thấy lòng bàn tay cô có một vết chấm đỏ.

Ánh mắt anh lạnh dần, lạnh như bị đóng băng!

Mộ Lạc Lạc! Anh thầm gọi cái tên này, em gái ruột của anh lại tiêm thuốc cho người phụ nữ của anh rồi tìm trai bao.

“Học trưởng, em đau.” Cánh tay Diệp Phi bị anh nắm chặt đau đớn.

Đáy mắt Mộ Thương Nam dữ tợn nhìn khuôn mặt của cô gái nhỏ, người cô gọi tên từ đầu đến cuối vẫn là Cung Trạch Vũ!

“Nói tôi biết, người em yêu là ai?” Anh giận dữ hét lên.

Ánh mắt đờ đẫn của Diệp Phi nhìn vào anh, có lẽ vấn đề này đã vượt qua khả năng tiếp nhận của tư duy nên cô nghĩ mãi mà chẳng nói ra được cái tên nào.

Tay Mộ Thương Nam nắm chặt cầm Diệp Phi: “Nói yêu tôi!”

“Nói yêu tôi.” Diệp Phi máy móc lặp lại.

“Tôi yêu anh.” Mộ Thương Nam phát hiện bản thân mình đang đảo lộn tư duy của người phụ nữ này.

“Tôi yêu anh.” Diệp Phi lặp lại.

Mộ Thương Nam đưa ngón tay với những vết chai sần mồng xoa đôi môi anh đào mềm mại của cô: “Thế này mới ngoan chứ! Bây giờ em yêu tôi, hôn tôi, cởi quần áo cho tôi đi!”

Nghĩ đến trong đầu óc cô toàn là Cung Trạch Vũ, anh hận đến mức chỉ muốn hung ác mà chiếm lấy cô.

Bàn tay bé nhỏ của cô gái chạm lên cổ áo của anh, muốn cởi trang phục bó sát của anh ra.

Ngoài cửa phòng, âm thanh bước chân của một đám người đánh động vào dây thần kinh của anh. Anh nắm chặt bàn tay cô, không để cô tiếp tục cởi quần áo cho anh nữa.

Đeo lại chiếc mặt nạ màu bạc, kéo chiếc chăn che kín người cô, ôm cô chạy thoát ra ngoài bằng cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ có treo một sợi dây an toàn được nối lên mái nhà, chỉ cần nhấn công tắc là sẽ tự động thu hồi.

Cùng lúc hai người họ trốn ra bằng cửa sổ thì Cung Trạch Vũ cũng đập cửa lớn mà xông vào.

“Phi Phi!” Cung Trạch Vũ xông ra phía ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy một bóng dáng màu đen.

“Mau lên trên mái nhà! Mái nhà!” Anh lớn tiếng ra lệnh, dẫn người chạy lên trên.

Mộ Thương Nam và Diệp Phi được sợi dây kéo lên trên mái nhà. Trên mái nhà có một chiếc máy bay chiến đấu loại nhỏ. Loại máy bay này nhỏ đến mức chỉ rộng hai mét, dài ba mét, chính là loại máy bay tàng hình nổi tiếng.

Mộ Thương Nam đặt Diệp Phi ngồi ở vị trí phía sau, thắt dây an toàn cho cô, còn bản thân mình thì ngồi lên ghế lái, khởi động máy bay.

Máy bay giống như một mũi tên đã rời dây cung, xông về phía chân trời.

Khi Cung Trạch Vũ mang người chạy lên đến sân thượng, nơi này đã chẳng còn bóng dáng máy bay.

Trông mắt anh nhìn dấu vết bánh lái máy bay để lại.

Máy bay tàng hình? Chân mày anh nhíu lại, nháy mắt, khóe môi khê cười.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Mộ Lạc Lạc đi theo Cung Trạch Vũ chạy tới: “Diệp Phi rốt cục có bao nhiêu đàn ông? Người ôm cô ta đi là ai vậy?”

“Không biết. Thế lực của nhà anh ở nơi này không che được trời. Không bằng em gọi điện cho anh trai em đi, để cho anh tra điều tra một chút, rốt cục là ai lái máy bay tàng hình đến đón Diệp Phi đi.” Cung Trạch Vũ nói.

Anh nói xong liền khiến cho các cô gái khê kêu lên. Người đàn ông đón Diệp Phi này rốt cục có bao nhiêu thế lực, lại có thể thoải mái mà lái máy bay tàng hình tới đón đàn bà?

Mộ Lạc Lạc gọi điện thoại cho anh trai mình, lần này không phải là một chữ, mà là hai chữ.

“Làm sao?” Người đàn ông hỏi.

“Anh, Diệp Phi không biết bị ai đón đi. Người ta lái máy bay tàng hình, anh điều tra một chút xem là ai.” Mộ Lạc Lạc kinh ngạc, không nghĩ tới còn có ai có thể lợi hại hơn anh trai mình.

“Được!” Anh chỉ nói một chữ, sau đó liền cúp điện thoại.

“Anh Vũ, anh trai em sẽ điều tra.” Mộ Lạc Lạc nói.

“Không phải có máy quay lên sao? Chúng ta đi tìm camera theo dõi, có thể thấy được là ai.” Cung Trạch Vũ hạ giọng lạnh lẽo, có video sẽ biết là ai mang Diệp Phi đi!

38. Chương 38

Mộ Lạc Lạc gật gật đầu, điều đầu tiên là quay về căn phòng ấy tìm máy quay lên. Cô ta biết rõ chiếc máy quay được đặt ở đâu bởi Thiên Tịnh đã nói với cô ta rồi.

Thế nhưng, nhìn thấy ba tên đàn ông nằm sóng soài trên đất đã khiến cô bị dọa, không ngờ người đàn ông áo đen kia lại ra tay độc ác như vậy.

Cung Trạch Vũ đuổi theo đến nơi, an ủi Mộ Lạc Lạc: “Đừng sợ, có tôi ở đây. Nói cho tôi biết máy quay ở đâu rồi?”

Mộ Lạc Lạc lấy chiếc máy quay lên từ một góc cạnh của bức tranh treo trên tường: “Anh Vũ, em tìm thấy rồi!”

Cung Trạch Vũ đặt chiếc máy quay vào trong lòng bàn tay, nhấn vào phần mềm trên điện thoại liên phá giải được mật mã của chiếc máy quay, nhận được thông tin lưu trữ trong máy.

Hình ảnh lập tức rõ ràng trong tầm mắt của mọi người. Diệp Phi vô cùng nghe lời mà cởi quần áo trước mặt ba tên trai bao, nhưng không biết tại sao trông cô có vẻ rất đau đớn. Sau khi cởi đến chiếc nút áo thứ hai liền ngã xuống giường, không động đậy nữa.

Mà ba tên trai bao kia lại tưởng cô bị bệnh gì nên lại gần xem cô bị làm sao. Phán đoán cuối cùng có lẽ là cô đã cắn thuốc rồi nên tâm thần mới có vấn đề như vậy.

Tóm lại, ba tên trai bao dần vật một lúc, nhìn thấy Diệp Phi không có chuyện gì nữa mới bỏ nhào lên người cô.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc áo đen đột nhập vào từ cửa sổ, đá bay cả ba người.

Cung Trạch Vũ thậm chí còn nhìn thấy người đàn ông mặc áo đen kia gỡ bỏ mặt nạ xuống, hôn Diệp Phi vô cùng nồng nhiệt. Thế nhưng người đàn ông kia lại quay lưng về phía máy quay nên anh không thể nhìn thấy mặt hắn ta được.

Vào lúc người đàn ông áo đen nghe thấy động tĩnh của bọn họ, ôm Diệp Phi quay người phi ra ngoài cửa sổ thì đã đeo mặt nạ lên rồi.

Nghĩ lại một chút, trong cả quá trình kia đều không thể nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông mặc áo đen!

“Đáng tiếc là không thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn ta. Nếu không thì đem video này cho anh trai em xem, bảo anh ấy giúp đỡ điều tra một chút. Anh ấy đảm bảo có thể tìm ra được người này!” Mộ Lạc Lạc nói.

Cung Trạch Vũ gửi đoạn video cho Mộ Lạc Lạc: “Vậy thì phiền em rồi. Giúp anh điều tra xem ai là người đã mang Diệp Phi đi.”

“Anh Vũ, đừng khách khí như thế. Bây giờ em sẽ đi tìm anh trai em ngay!” Mộ Lạc Lạc vui vẻ nói.

Cung Trạch Vũ hiếm hoi cười với cô ta. Cô ta chỉ cảm thấy trời đất dường như đều không còn rực rỡ, trong mắt cô ta chỉ còn Cung Trạch Vũ mà thôi!

Cô ta nhanh chóng rời khỏi khách sạn. Chỉ cần giúp đỡ Cung Trạch Vũ điều tra ra được người đàn ông mặc áo đen kia là ai, Cung Trạch Vũ chắc chắn sẽ rất cảm kích cô ta!

Mà chỉ cần bắt được Diệp Phi và tên gian phu kia, Cung Trạch Vũ cũng sẽ chết tâm với người phụ nữ phóng đảng Diệp Phi.

Khóe môi Mộ Lạc Lạc cong lên khẽ nở nụ cười hiếm hoi. Chuyện này cô ta nhất định sẽ giúp, mà còn phải giúp nhiệt tình là đằng khác. Thật muốn mau chóng để Cung Trạch Vũ chết tâm!

Cô ta gọi điện thoại cho Mộ Thương Nam: “Anh trai, anh đang ở đâu vậy? Đưa Thiên Tịnh về nhà rồi chứ? Em muốn gặp anh, anh về tới nhà chưa?”

“Chưa.” Mộ Thương Nam miễn cưỡng nói.

“Thế anh đang ở đâu? Ở nhà Thiên Tịnh sao? Em cần gặp anh gấp!” Mộ Lạc Lạc lên xe, sai lái xe đưa cô ta đến nhà Thiên Tịnh.

“Nhà của Thiên Tịnh, có chuyện gì?” Lần đầu tiên anh nói chuyện với Mộ Lạc Lạc nhiều đến như vậy, có điều tốc độ nói rất chậm.

“À là thế này...” Mộ Lạc Lạc đem cả câu chuyện nói cho Mộ Thương Nam nghe “Anh trai, anh phải giúp em điều tra xem tên gian phu của ả tiện nhân Diệp Phi kia là ai! Chỉ cần tra rõ bọn họ qua đêm với nhau, Cung Trạch Vũ nhất định sẽ ghét bỏ Diệp Phi!”

“Không tiện. Đưa cho Nhiếp Hạo.” Anh ra lệnh xong liền ngắt cuộc điện thoại.

Không tiện? Cái gì không tiện? Mộ Lạc Lạc nghĩ ngợi điều anh nói. Đột nhiên ý thức được điều gì, Mộ Thương Nam ở nhà Thiên Tịnh, nếu như anh ở lại nhà Thiên Tịnh, đúng là không tiện thật.

Cô ta buồn chán cúi đầu, đành phải để lái xe taxi đưa cô ta về biệt thự của cô ta rồi.

Nhà Thiên Tịnh.

Thiên Tịnh gội đầu thiếu điều lột cả da đầu ra rồi. Cô ả có nằm mơ cũng chẳng ngờ được, Mộ Thương Nam sẽ theo cô ả vào nhà họ, hơn nữa còn chủ động theo cô ả vào phòng ngủ.

Điều này có nghĩa là gì đây?

Chấp nhận cô ả rồi? Do chuyện của ông, anh biết mình sẽ phải lấy cô nên chấp nhận cô rồi?

Trái tim cô điên cuồng đập mạnh, giống như hạnh phúc mong chờ đã lâu đến rồi.

Thiên Tịnh tắm rửa đến đỏ cả người mới mặc chiếc áo choàng tắm bước ra khỏi phòng tắm. Chẳng ai biết rằng dưới lớp áo choàng tắm kia cô ả hoàn toàn không mặc thêm cái gì. Chỉ cần người đàn ông kia cởi bỏ chiếc áo choàng tắm của cô ả, toàn bộ thân thể của ả sẽ được “trưng bày” ngay trước mắt anh.

Người đàn ông ngồi trên sofa khép hờ mắt, có lẽ đã ngủ mất rồi.

Cô ả mắt tự nhiên bước đến: “Anh Thương Nam.”

Đôi mắt người đàn ông chẳng hề mở, chỉ tặng cho Thiên Tịnh hai chữ: “Đi ngủ.”

Thiên Tịnh suýt thì bị hai chữ này của anh làm cho ngốc luôn rồi. Anh vào phòng của cô ả, không ngủ cùng ả mà lại để ả tự đi ngủ. Anh là muốn ngồi trên sofa ngủ cả đêm à?

Cô ả không thể hiểu nổi tại sao người đàn ông này lại làm vậy.

“Anh Thương Nam à, anh ngủ trên giường đi. Em có thể... có thể ngủ trên sofa.” Cô ả nhẹ giọng nói, không cam tâm một chút nào cả.

Nhưng mà, người đàn ông kia chẳng nói thêm một từ nào hết. Cô ả có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ trong không khí, dường như anh đã ngủ say.

Thiên Tịnh tức giận đến phát hỏa. Rốt cục cô ả kém tấm thể nào mà một người đàn ông ngủ cùng phòng với ả lại chẳng hề muốn động vào ả một chút nào vậy!

Cô ả thở hắt rồi bước về giường của mình đi ngủ.

Một chút nghi ngờ lướt qua đáy mắt cô ả, tối nay Mộ Thương Nam thật khác thường!

Mái nhà của một tòa biệt thự chợt mở sang hai bên, sau khi một chiếc máy bay tàng hình đổ xuống, mái nhà liền đóng lại. Tất cả đều diễn ra rất nhanh, nhanh đến nỗi dường như chẳng có chiếc máy bay nào từng xuất hiện cả.

Mộ Thương Nam mặc bộ quần áo bó sát màu đen ôm chặt Diệp Phi đi về phía phòng tắm của phòng ngủ chính.

Cả hai người đều bị giầy vò bẩn thỉu cả người rồi, cần phải tắm rửa đi ngủ thôi.

Diệp Phi thì chẳng cần cởi cái gì nữa, quần áo của cô sớm đã bị Mộ Thương Nam cởi sạch rồi. Mộ Thương Nam lột bỏ chiếc chăn che đậy trên người cô, đặt cô nằm trong chiếc bồn tắm hình tròn siêu lớn. Trên mặt nước gợn sóng là cô gái có làn da trắng mịn như sữa.

Bồn tắm hình tròn, hiện lên gợn nước, đập dồn trên làn da trắng nõn của cô gái.

Mộ Thương Nam tháo mặt nạ xuống và để vào tủ gương phía sau. Anh ngồi xuống dọc theo bồn tắm, thưởng thức cô gái.

Vì bị bỏ thuốc, thần kinh của cô giống như bị khống chế vậy, không hề ngại ngùng mà cứ ngây ngô để cho người đàn ông ngắm nhìn.

Mộ Thương Nam từ từ thưởng thức, giống như là muốn đem cô khắc vào trong đáy mắt.

“Cởi quần áo cho tôi.” Anh ra lệnh. Mệnh lệnh này lúc này còn chưa hoàn thành đấy.

Diệp Phi nghe lời ngồi thẳng người, giơ tay lên cởi quần áo dạ hành cho người đàn ông.

Thân thể Mộ Thương Nam cường tráng, lồ lộ ra trong không khí, bắp thịt chắc nịch, phác họa đường cong hoàn mỹ.

“Cởi nơ con bướm ở dưới này ra cho tôi, cái này do em buộc lên đó.” Thanh âm của anh trầm thấp vang lên, thể hiện sự khó chịu của anh.

Diệp Phi đưa tay túm lấy anh, nghiêm túc tháo chiếc nơ con bướm. Tựa hồ như thời gian quá dài, vốn là nút buộc liền biến thành nút chết.

Nhưng Mộ Thương Nam lại không chịu nổi. Toàn thân căng thẳng cương cứng, nhưng chất vải lại không co giãn, anh mỗi giây mỗi phút đều bị vải siết hư.

“Cục cựa, cởi nhanh lên một chút cho anh!”

Ách! Lời vừa ra khỏi miệng liền mất tự nhiên, giống như anh bị làm sao vậy.

Diệp Phi cố gắng cởi, nhưng mà chính là không cởi được. Cô cúi đầu dùng răng cắn lên nơ con bướm, muốn cởi nút thắt ra.

Mộ Thương Nam hít sâu một hơi. Cách tăng vải đã cảm thấy miệng nhỏ nhắn ôn nhu của cô lướt qua anh. Dòng điện cường đại từ cái miệng nhỏ nhắn của cô trực tiếp kích thích vào tim anh, không kiềm chế được...

“Phi Phi, tôi muốn em.”

39. Chương 39

Đáy mắt Diệp Phi không hề có cảm xúc, chỉ máy móc gỡ nút thắt bướm.

Cuối cùng, nút thắt bướm cũng bị cô gỡ ra, cô tháo bỏ miếng vải từng vòng một, giải thoát người đàn ông.

“Gỡ ra rồi.” Cô trả lời theo phản xạ có điều kiện.

Mộ Thương Nam nghi ngờ cô gái với đôi mắt trống rỗng này, suýt chút nữa thì “cướp cò” rồi. Khuôn mặt nhỏ bé ngây thơ của cô, ánh mắt vô tội, thân thể mềm mại, mỗi giây mỗi phút đều khiến người ta muốn sờ nắn rần bóp.

Hay là cứ kệ vết thương mà “lâm trận”?

Anh bước vào bồn tắm, cánh tay dài kéo lấy cô gái nhỏ, giữ chặt cô trong bồn tắm.

Nụ hôn tùy ý bất chấp, từ miệng cô rồi kéo dần xuống phía dưới, hận một nỗi chẳng thể nuốt chửng cô vào trong bụng.

Bàn tay Diệp Phi ôm trọn cái đầu của người đàn ông trong lòng, toàn thân kích thích như bị điện giật, tạo ra từng trận rung động nhẹ, sự ngứa ngáy khiến cô cong nhẹ đôi bàn chân.

Cảm giác khó chịu khó nhịn khiến cô rên lên một tiếng, vang vọng trong nhà tắm, kích thích tâm tình của người đàn ông.

Mộ Thương Nam đè người xuống, muốn cô gái nhỏ dưới thân bắt đầu “cắn nuốt” anh, khiến anh hoàn toàn tan chảy trên người cô.

Diệp Phi đau đớn kêu lên thành tiếng, thần trí của cô tuy đã bị khống chế nhưng vẫn có phản ứng bình thường đấy.

“Đau, đau quá, không muốn đâu!”

Nước mắt Diệp Phi bắt đầu tuôn rơi, nỗi đau sâu đậm trong trí nhớ này dù cho có bị thuốc khống chế thần kinh thì khi trải qua lại một lần nữa, vẫn gợi lên ký ức đau đớn ngày nào.

Thật sự rất đau, đau đến mức khiến cô rơi lệ.

Trán Mộ Thương Nam toát mồ hôi, anh cũng rất đau. Nơi bị bỏng sưng lên tối đa, những vết phỏng rộp bị vỡ. Nhưng anh quá ham muốn cô nên anh mới chịu đựng tất cả nỗi đau, mặc kệ vết thương mà muốn cô.

Bàn tay anh vuốt ve lên những giọt nước mắt của cô: “Vẫn còn đau sao? Để tôi xem vết thương của em.”

Anh vươn tay nâng cằm mỏng của cô lên, nhìn thấy vết sưng đỏ. Vết thương của cô còn chưa khỏi hẳn, giờ lại hơi chảy máu do chống đỡ anh lúc này.

Anh ôm cô gái bé nhỏ vào trong lòng: “Tôi xin lỗi. Tôi không nên ham muốn em như vậy. Bảo bối, đừng sợ!”

Bàn tay anh vỗ nhẹ lên lưng cô, an ủi nỗi sợ hãi căng thẳng của cô. Anh thật muốn cho bản thân một cái tát, Sở Nhiễm đã nói rồi, tốt nhất nên để cô nằm nghỉ trên giường một tuần.

Cô không chịu nằm trên giường, lại còn chạy đi khắp nơi theo anh, vết thương của cô làm sao mà khỏi được đây.

Anh tắm rửa cho Diệp Phi thật sạch sẽ, ôm cô như ôm một đứa trẻ bước ra khỏi phòng tắm, đặt cô trên chiếc giường hình tròn cỡ đại, cầm khăn lông lau khô tóc và người cô.

“Em yêu Mộ Thương Nam.” Đáy mắt anh lóe sáng, nói nhẹ bên tai cô.

Diệp Phi nghe lời lặp lại: “Em yêu Mộ Thương Nam.”

Đáy lòng Mộ Thương Nam chưa từng vui vẻ đến thế, còn vui hơn cả chuyện anh đàm phán được hợp đồng mấy tỷ.

“Thật ngoan, tiếp tục nói đi, tôi bôi thuốc giúp em.” Anh ra lệnh cho cô.

Cô gái ngoan ngoãn nằm trên giường, lặp lại nhiều lần: “Em yêu Mộ Thương Nam.”

Mộ Thương Nam lấy bình thuốc mỡ bôi thuốc cho cô. Vốn dĩ chỉ là bôi thuốc thôi, nhưng lúc động đến cô, trong đáy mắt anh vẫn có ngọn lửa rừng rực cháy.

Đêm đêm cuồng hôn đó, sung sướng hưởng thụ đến ăn mòn xương cốt ấy khiến anh không thể nào quên được.

Sự trơn trượt trên đầu ngón tay khiến anh hiểu rằng, đây không đơn thuần chỉ là thuốc mỡ. Ngón tay anh thuận đà tiến vào trong.

Diệp Phi khó chịu rên nhẹ thành tiếng, lông mày nhíu lại. Thuốc khổng chế suy nghĩ của cô khiến cô không thể chống lại bất cứ điều gì, nhưng tất cả phản ứng của cô đều là sự thật.

Mộ Thương Nam đè ép trên người cô gái nhỏ, nhẹ cắn vành tai cô, hơi thở ẩm ướt nóng ẩm lướt nhẹ trên vành tai: “Thả lỏng một chút, tôi sẽ khiến em càng thoải mái hơn.”

Đôi môi anh lướt đến môi cô, nhẹ nhàng mà hôn, dần dần chuyển thành một nụ hôn sâu, hút hết không khí trong khoang miệng cô.

Lửa nóng quán quýt, khó thể diễn tả thành lời, giống như hai con rắn quấn chặt lấy nhau không thể tách rời.

Từ những cơn rung động nhẹ của cô gái nhỏ, anh biết cô đã bay đến đỉnh cực khoái.

Anh kéo cô gái nhỏ, thấp giọng thì thầm bên tai cô: “Tôi mời em ăn kẹo mút nhé? Nào, ngay tại đây thôi, ném chút đi.”

Diệp Phi nghe lời mà ăn kẹo mút, nhưng kẹo mút chẳng ngon gì cả, cô chỉ máy móc hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

-

Ánh nắng ấm áp xuyên qua rèm cửa, chiếu lên người Diệp Phi thật thoải mái.

Cô xoa xoa mắt, từ từ mở ra liền bị kích động mà tỉnh hẳn. Nơi này thật lạ lẫm.

Nhà nghỉ hay khách sạn vậy?

Cô nghi hoặc nhìn xung quanh. Chiếc giường hình tròn cỡ đại, màn sa bị gió thổi nhẹ, thảm trải sàn sang trọng, nội thất gỗ hồ đào màu đen kiểu châu Âu khắp phòng.

Đồ nội thất trang trí trong căn phòng này đều là những đồ vật không thường thấy, mỗi đồ vật có giá trị cũng phải lên đến dăm ba con số.

Cô cúi đầu nhìn bản thân mình, trên người mình đang mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa thật.

Đồ ngủ? Ai thay đồ cho cô vậy?

Trong não cô giờ này hoàn toàn ngơ ngác, ôi trời ơi, cuối cùng là chuyện gì vậy?

Còn cái miệng đau xót không mở ra nổi của cô như thế này thì làm sao mà cô gọi người khác được?

Cô ngồi dậy, đặt chân xuống nền đất, kiểm tra thân thể mình. Cũng may trên người không có vết tích bị cưỡng hiếp nào.

Mở cửa phòng bước ra, đứng ở hành lang tầng hai: “Xin hỏi có ai không?”

Tất cả ký ức của cô đều dừng lại ở việc cô uống rượu tại khách sạn kia, không thể hiểu nổi tại sao cô lại ở đây lúc này.

Một nữ giúp việc đi lên cầu thang, bàn tay vẫy vẫy, ý là mời Diệp Phi xuống ăn cơm.

Lông mày Diệp Phi chợt nhíu. Thật tiếc là cô không biết ngôn ngữ ký hiệu tay. Trừ việc ăn cơm, cô không hiểu được ý của nữ giúp việc cầm này.

“Chủ nhân của cô là ai? Chuyện đó, cô có bức ảnh nào của chủ nhân không, hoặc số điện thoại?” Cô hỏi.

Ít nhất thì cô cũng cần phải làm rõ đã có chuyện gì xảy ra tối qua!

Nữ giúp việc lắc đầu, biểu thị không có, ra dấu bằng tay như trước bảo cô dùng cơm.

Diệp Phi đành phải gật đầu: “Tôi đi tắm đã rồi sẽ xuống ăn cơm nhanh thôi.”

Có được câu nói của cô, nữ giúp việc mới quay người đi xuống tầng.

Diệp Phi quay trở về phòng, nhìn thấy quần áo mới trên ghế salon, không biết là ai chuẩn bị cho cô, cô mặc vào rất vừa người.

Cô rửa mặt xong đi ăn điểm tâm. Khi cô ăn xong, nghe thấy tiếng còi xe hơi, người hầu gái tỏ ý cô có thể rời đi.

Diệp Phi đi ra liền nhìn thấy một chiếc taxi, đáng tiếc dù cho cô có hỏi tài xế như thế nào thì cũng không lấy được số điện thoại của người đã đặt taxi.

Bởi tài xế nói đó là một số điện thoại nặc danh, không hiện số điện thoại nhưng đã chuyển tiền cho hắn rồi, cho nên hắn đã tới.

Diệp Phi hoàn toàn cạn lời. Cô giống như là bị một bàn tay vô hình nắm trong tay, mà cô chỉ có thể nhảy trong lòng bàn tay kia, làm thế nào cũng không thấy được người thao túng hết thấy!

Xe taxi đưa cô đến biệt thự nhà họ Mộ. Cô thật sự bất ngờ về người điều khiển này, tại sao lại đưa cô đến đây.

Cô xuống xe đi vào biệt thự liền nhìn thấy Cung Trạch Vũ đứng trong phòng khách kéo rương hành lý.

“Lạc Lạc, rương hành lý của em quên tại khách sạn, anh đưa đến cho em.” Cung Trạch Vũ nói.

“Anh Vũ, cảm ơn anh! Để em gọi cha mẹ em ra gặp anh nhé!” Mộ Lạc Lạc hưng phấn nói.

“Anh trai em đã điều tra ra được người đàn ông ôm Diệp Phi đi ngày hôm qua là ai chưa?” Cung Trạch Vũ hỏi, đây mới là mục đích chính mà anh tới đây hôm nay.

“Còn chưa có. Anh trai em tối qua ở nhà Thiên Tịnh, cùng Thiên Tịnh thân thiết, chỉ có thể chờ anh ấy trở về mới tra được.” Mộ Lạc Lạc nói, lúc ngược mắt liền nhìn thấy Diệp Phi đứng trước cửa phòng khách: “Diệp Phi, cô về rồi? Nói! Tên đàn ông tối qua là ai?”

40. Chương 40

Trong đầu Diệp Phi chỉ tràn đầy một câu: Mộ Thương Nam đến nhà Thiên Tịnh và thân mật với Thiên Tịnh.

Không thể nói rõ đây có phải là cảm giác đau đớn trong tim không, cô chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng như thể mình đánh rơi mất vật gì rất quan trọng.

Tự cười nhạo chính mình ngốc nghếch. Rõ ràng cô biết rằng anh là bạn trai của Thiên Tịnh, vậy mà vẫn khó chịu vì câu nói này.

Cung Trạch Vũ tiến lại gần Diệp Phi, ánh mắt anh chăm chú nhìn gương mặt nhỏ bé của cô: “Phi Phi, ai mang em đi vậy? Cả đêm qua em đã đi đâu?”

Thanh âm của người đàn ông kéo lại suy nghĩ của Diệp Phi: “Em không biết. Em không nhớ gì chuyện tối hôm qua cả, chỉ nhớ mình uống rượu trong khách sạn, sau đó không còn nhớ được gì nữa.”

“Ha ha, không nhớ gì nữa? Nói nghe nhẹ nhàng nhỉ. Chúng tôi đều nhìn thấy cô bị một người đàn ông ôm đi mất! Cô còn muốn chối? Đúng là tiện nhân! Tìm ba tên trai bao vẫn còn chưa đủ hay sao mà còn phải gọi thêm một người nữa! Rốt cục thì bao nhiêu người mới đủ thỏa mãn cô đây?” Mộ Lạc Lạc lớn tiếng chất vấn.

“Ba tên trai bao? Ba tên trai bao ở đâu ra vậy?” Diệp Phi ngạc nhiên. Chuyện tối qua cô chẳng hề biết gì cả.

Mộ Lạc Lạc giữ chặt cánh tay Cung Trạch Vũ: “Anh Vũ, anh đã nhìn thấy bộ mặt thật của cô ta chưa? Cô ta còn dám trừng mắt nói dối đấy!”

Cô ả thiếu điều cười ra tiếng thôi, ả không tin là Cung Trạch Vũ sẽ còn thích Diệp Phi!

Diệp Phi nhìn về phía Cung Trạch Vũ: “Học trưởng, cuối cùng đã có chuyện gì vậy? Anh nói cho em biết đi!”

Lông mày của Cung Trạch Vũ nhíu chặt: “Đêm qua bọn anh không tìm thấy em nên đã đến phòng khách sạn trên tầng để tìm. Lúc bọn anh phá cửa xông vào phòng, trên nền nhà có ba tên trai bao đang nằm, một người đàn ông đeo mặt nạ bạc ô mem chạy trốn bằng cửa sổ. Rốt cục đã có chuyện gì xảy ra thì bọn anh cũng không biết. Anh đã tìm em cả đêm...”

“Em không biết tại sao lại có trai bao ở đây. Chắc chắn có người muốn hãm hại em!” Diệp Phi nói.

Làm sao lại có người đàn ông đeo mặt nạ bạc đến nữa? Chẳng lẽ có những bốn tên trai bao? Cô nghi ngờ.

Lông mày Mộ Lạc Lạc chợt nháy, âm ỉ nói: “Anh Vũ, em có thể chứng minh cô ta đang nói dối! Cô ta gọi trai bao đến thì chắc chắn phải liên lạc với bọn họ, trong điện thoại nhất định có số điện thoại của bọn họ! Cô dám lấy điện thoại của cô ra đây không?”

Diệp Phi lấy điện thoại ra: “Đêm qua tôi chưa từng liên hệ với bất cứ ai!”

Mộ Lạc Lạc cướp lấy điện thoại trong tay Diệp Phi, quen đường quen lối mà mở trình duyệt web: “Anh Vũ, anh nhìn này, em tìm thấy lịch sử cô ta đặt trai bao trên mạng rồi! Tối hôm qua cô ta nói cái gì mà bị bán cho lão già nên mới tìm trai bao đều là nói dối. Cô ta vốn dĩ là người phóng đảng, là người phụ nữ chẳng có việc gì cũng tìm trai bao để an ủi.”

Cô ả chìa màn hình điện thoại cho tất cả mọi người xem, đắc ý vênh mặt lên trời.

Diệp Phi kinh ngạc nhìn trang web trên màn hình điện thoại của mình, dù cho cô có mất trí nhớ thì cô cũng sẽ không bao giờ đặt trai bao trên mạng.

“Cô còn có gì ngụy biện?” Mộ Lạc Lạc khinh thường nhìn Diệp Phi, ngữ khí tràn ngập trào phúng.

Khóe môi Diệp Phi khẽ nhếch, gơ tay dùng toàn lực tát thẳng lên khuôn mặt vênh vào của Mộ Lạc Lạc.

Mộ Lạc Lạc không ngờ đến Diệp Phi dám đánh cô ả. Một cái tát trên mặt này gây ra tiếng vang thật to dội vào tai ả. Khuôn mặt ả đỏ tấy đau đớn.

“A! Cô dám đánh tôi! Người đâu! Mau tới đây nhanh lên!” Cô ả sợ hãi lui về phía sau. Cô ả rõ ràng là thiên kim tiểu thư ở đây, thế nhưng khí thế của Diệp Phi bỗng khiến cô run sợ!

Mộ Lạc Lạc gọi một tiếng, tất cả người giúp việc của nhà họ Mộ đều chạy ra, Liễu Họa và Mộ Thâm cũng bị đánh động tới rồi.

“Trời ơi! Có chuyện gì vậy?” Liễu Họa nhìn thấy gương mặt con gái mình bị tát sưng phù, ngạc nhiên tròn mắt.

“Mẹ! Là Diệp Phi tát con! Mẹ nhìn cô ta tát con đây này!” Mộ Lạc Lạc gơ mặt ra cho cha mẹ nhìn.

Liễu Họa tức giận: “Diệp Phi, con trai tôi thuê cô về làm trợ lý cho nó mà cô dám tát con gái tôi? Người đâu, đánh nó cho tôi, đánh con tiện nhân này mạnh vào!”

Ánh mắt Diệp Phi trở nên sắc bén: “Tối qua Mộ Lạc Lạc chuốc thuốc tôi, thuê ba tên trai bao về chà đạp tôi, chẳng lẽ tôi không nên đánh cô ta sao? Cho dù nhà họ Mộ một tay che trời thì cũng phải nói lý chứ?”

“Không phải! Cha mẹ đừng nghe cô ta nói dối! Cô ta giỏi nhất là nói dối đấy! Trong điện thoại của cô ta có lịch sử đặt trai bao trên mạng!” Khuôn mặt của Mộ Lạc Lạc trắng bệch, đáy lòng có chút hoảng loạn.

“Tôi không hề nói dối. Mộ Lạc Lạc, điện thoại của tôi có lịch sử đặt trai bao trên mạng, tại sao tôi không biết mà cô lại biết rõ thế? Còn có lúc cô xin lỗi tôi, bắt tôi uống rượu còn dùng nhẫn của cô đâm vào tay tôi nữa.” Diệp Phi nói.

Cô nhìn thấy Mộ Lạc Lạc nhanh chóng mở trình duyệt web đó, trừ phi Mộ Lạc Lạc đã biết trước mà thôi. Với lại, trạng thái mất hết ký ức về tối qua của cô tuyệt đối bất thường, mà cô có thể hồi tưởng lại những điểm bất thường này nhưng lại bị Mộ Lạc Lạc làm loạn mất. Cho đến bây giờ tay cô vẫn còn có vết đỏ đầy.

“Nhẫn của tôi thì làm sao? Chỉ bị viên đá trên chiếc nhẫn đâm vào tay có một cái mà nói là tôi hại cô á? Cha mẹ có tin được lời cô ta không? Tôi mở trình duyệt web của cô, tìm thấy địa chỉ web rồi còn thấy cô đã từng đăng nhập vào đây. Sao nào? Điều này không phải rất bình thường sao?” Mộ Lạc Lạc liên tiếp phủ nhận.

“Đúng vậy. Con gái tôi thông minh tìm thấy lịch sử cô đặt trai bao. Chuyện cô làm cô còn sợ người khác biết à? Tôi đã sớm biết cô là đứa phóng đảng mà, nhưng không thể ngờ được cô lại có thể phóng đảng đến như vậy! Một buổi tối còn muốn ba người! Cô đứng trong nhà tôi, tôi còn thấy cô làm bẩn đất nhà tôi nữa đấy!” Liễu Họa hét lên tức giận.

“Mẹ, không phải ba người đâu, những bốn người cơ. Còn có một người ôm cô ta bỏ trốn mất đấy!” Mộ Lạc Lạc ác độc nói.

Liễu Họa vuốt ve gương mặt con gái mình: “Ai đánh con gái tôi thì phải đánh trả nó gấp mười lần trăm lần!”

Theo mệnh lệnh của bà, nữ giúp việc và vệ sĩ xông đến gần Diệp Phi.

Cung Trạch Vũ đứng chắn trước mặt Diệp Phi: “Dừng tay lại! Các người đã điều tra rõ chân tướng chưa? Không lẽ nhà họ Mộ cũng chỉ đến vậy thôi sao?”

“Nhà họ Mộ còn chưa tới lượt người nhà họ Cung đánh giá! Chúng ta còn không có đồng ý để cho con gái lui tới với người!” Liễu Họa vênh mặt hất hàm nói.

“Thật xin lỗi Mộ phu nhân, tôi thấy là bà nghĩ nhiều rồi, là tôi vẫn luôn không đồng ý lui tới với con gái bà. Các người không xét sự thật rõ ràng, tôi muốn tra rõ.” Cung Trạch Vũ cầm tay Diệp Phi “Chúng ta đi!”

“Đứng lại! Cung Trạch Vũ! Tôi là nể mặt mũi con gái tôi mới nói chuyện với cậu! Nhà tôi không phải cậu có thể tùy tiện muốn đến thì đến đi thì đi! Diệp Phi đánh con gái tôi, đến lượt cô ta bị trừng phạt!” Liễu Họa nói.

“Trong lòng bàn tay tôi có dấu vết bị đâm. Nếu như chỉ là bị kim cương làm xước thì căn bản sẽ không có dấu vết này!” Diệp Phi đưa tay mình ra cho mọi người xem.

Cung Trạch Vũ trầm mặt xuống: “Chúng ta đi bệnh viện xét nghiệm một chút liền biết là có vấn đề hay không.”

Hắn kéo tay Diệp Phi, mang cô đi về phía cửa.

“Đứng lại, không cho phép để Diệp Phi đi, đánh cho ta!” Mộ Lạc Lạc gấp gấp ra lệnh.

Vệ sĩ xông về phía Cung Trạch Vũ, cướp người trong tay anh. Cung Trạch Vũ đánh nhau với mấy người vệ sĩ.

Người hầu gái chạy tới bắt Diệp Phi, đem Diệp Phi bắt quỳ xuống đất.

“Đánh cho ta, xé miệng nó ra cho ta!” Mộ Lạc Lạc tức giận nói.

Diệp Phi quật cường muốn đứng lên, nhưng cô lại bị mấy người hầu gái đè, căn bản không đứng dậy nổi. Cô nhìn một bàn tay dày mập của một người hầu gái mập mạp chuẩn bị giáng một cái tát xuống mặt mình.

Cái tát giáng xuống nhưng lại không có sự đau đớn như dự tính, người hầu gái bị đập bay lên, nặng nề rơi xuống đất...

41. Chương 41

Diệp Phi cảm giác nền nhà bị người hầu gái đập đến rung lên, ngược mắt lên thì lại nhìn thấy bóng dáng cao to của anh.

Đôi mắt của cô dâng lên làn nước nhàn nhạt, chỉ nhạt thôi, trong mắt là hình ảnh của Mộ Thương Nam và Thiên Tịnh đứng sau anh.

Nếu như không phải tối qua ở cùng nhau thì bọn họ cũng sẽ không cùng nhau trở về đây.

Tất cả tình cảm trong ánh mắt của cô đều bị ý nghĩ chợt lóe lên này dập tắt.

Mộ Thương Nam tiến về phía Diệp Phi, “Buông tay.”

Khóe môi anh phát ra hai tiếng lạnh lùng.

Đám hầu gái bị dọa tới mức lùi ra phía sau, “Thiếu gia, là...là lệnh của phu nhân và tiểu thư.”

Chỉ là bị ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn vào thì cũng khiến đám người hầu cảm thấy bản thân phải xuống địa ngục vậy!

Mộ Thương Nam đưa tay đỡ Diệp Phi đứng dậy, lại bị cô gạt ra.

Diệp Phi tự mình lồm cồm bò dậy, gương mặt lạnh tanh giống như đang nhìn một người xa lạ.

“Tổng giám đốc Mộ là muốn giúp em mình đánh sao? Hay là tha cho tôi? Muốn đánh thì đánh nhanh đi, tôi còn phải cùng học trưởng tới bệnh viện kiểm tra vết thương, việc này tôi sẽ điều tra rõ ràng, bất kể là ai hại tôi, tôi cũng không bỏ qua đâu!”

“Anh, anh về thật đúng lúc, anh xem cô ả đê tiện này đánh em này! Mặt em sưng hết rồi này!” Mộ Lạc Lạc ngẩng đầu lên cho anh mình xem, anh là người thương cô nhất.

Lúc học phổ thông, chỉ vì cô và bạn cùng bàn đánh nhau, anh cô liền cho thuộc hạ dạy dỗ cô gái kia, đánh đến mức người ta nghỉ học nửa năm, còn cổ tình lưu lại một năm, chỉ sợ lại đụng phải cô!

Cô đã đợi không được để thấy cảnh Diệp Phi bị đánh thảm thương rồi!

Mộ Thương Nam một tay nắm lấy tay Mộ Lạc Lạc, nhìn ngón tay của cô, chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay rõ ràng đã mất một hạt.

“Mộ Lạc Lạc, nói thật đi!”

Đồ là anh cho Mộ Lạc Lạc, không có gì có thể qua mắt được anh.

Mộ Lạc Lạc chột dạ, trước giờ Mộ Thương Nam chưa từng gọi cả tên họ của cô! Hơn nữa cô chưa từng nghe qua ngữ khí lạnh lùng như vậy của anh!

Tim cô đập loạn xạ, muốn dùng cây kim độc giấu trong chiếc nhẫn này thì nhất thiết phải bỏ một hạt kim cương ra, “Anh, em là Lạc Lạc, là em gái của anh.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Thương Nam giống như dòng không khí lạnh ở Alaska, rồi đột nhiên giơ tay đánh một bên mặt của Mộ Lạc Lạc.

Tất cả suy đoán của tối qua đều đã xác thực rồi, chính là do em gái ruột hại người phụ nữ của anh.

Âm thanh nặng nề giáng xuống gương mặt của Mộ Lạc Lạc, Mộ Lạc Lạc bị đánh tới mức ngã xuống đất.

“Anh, em là em của anh! Anh vì ả đê tiện này mà đánh em?” Mộ Lạc Lạc bưng mặt khóc ầm ức.

Liễu Họa vội vàng đỡ con gái dậy, “Mộ Nam, con làm gì vậy? Lạc Lạc có làm sai chuyện gì mà con đánh nó?”

“Mộ Lạc Lạc, xin lỗi Diệp Phi đi!” Mộ Thương Nam lạnh lùng ra lệnh.

“Không, em không làm, cho dù em có châm kim cô ấy một nhát thì có làm sao? Ai bảo cô ta cướp bạn trai của em? Hơn nữa tối qua bị người đưa đi cô ta cũng có mất mát gì đâu!” Mộ Lạc Lạc khóc nói.

“Không mất mát? Em dùng điện thoại cô ấy đặt ba đứa trai bao, còn dùng thân phận của em mượn phòng. Em gái của anh mà lại làm chuyện bỉ ổi như vậy sao?” Mộ Thương Nam gằn giọng.

Liễu Họa cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì, bà ta nhìn con gái một cách đầy trách móc, “Bỏ đi, Lạc Lạc còn nhỏ mà? Còn là lần đầu yêu đương, xem nặng việc này là điều bình thường mà! Nói tối cùng, cũng là

lỗi của Diệp Phi, nếu nó không cướp bạn trai của người ta thì đã không có chuyện gì rồi? Người đâu, tránh đường cho họ đi đi!”

Bà ta hất mặt sai khiến, không hề cảm thấy cách làm của con gái mình có vấn đề gì.

Cung Trạch Nam lạnh lùng nói, “Mộ phu nhân, bà nghĩ sai một chuyện rồi, tôi vốn không phải bạn trai của Mộ Lạc Lạc. Nếu như tôi không phải thì bà dựa vào đâu nói Diệp Phi cướp bạn trai của Mộ Lạc Lạc? Mà Mộ Lạc Lạc lại có quyền gì hãm hại Diệp Phi? Làm gia đình quý tộc mà bà lại không dạy dỗ tốt con gái mình, còn điều vô dương oai, giáo dục của Mộ gia cũng chỉ có thể thôi!”

Liễu Họa bị Cung Trạch Nam trách móc đến cứng họng không nói nên lời.

Khóe môi bà ta nhếch lên, “Việc này là do Lạc Lạc quá xúc động, như vậy đi, Diệp Phi, cô ra giá đi, tôi bồi thường tiền cho cô, bồi thường mất mát của cô.”

Diệp Phi cười lạnh, “Thì ra trong mắt của Mộ phu nhân, tiền có thể bồi thường mọi thứ, nếu vậy thì, hôm nay tôi tẩm thuốc Mộ Lạc Lạc, tìm cho cô ta ba người trai bao, Mộ phu nhân ra giá đi!”

“Cô!” Liễu Họa tức đến đỏ mặt, lồng ngực nhô lên dữ dội, nhưng lại không nói được lời nào.

“Tiện nhân, tôi mà giống cô sao? Tôi là tiểu thư của Mộ gia!” Mộ Lạc Lạc gào lên.

“Cho dù em là em gái anh thì rốt cuộc ai cho em cái quyền làm ra chuyện bỉ ổi như vậy? Xin lỗi Diệp Phi đi!” Mộ Thương Nam lạnh lùng ra lệnh.

Sắc mặt Mộ Lạc Lạc trắng bệch, cả đời này cô ta chưa xin lỗi ai bao giờ.

Mà cô ta cũng cảm nhận được ngữ khí bức người của anh mình, rõ ràng nếu không xin lỗi thì Mộ Thương Nam sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta.

“Em, anh, bằng không anh giết em đi. Em không xin lỗi, cô ta là đồ đàn bà đê tiện!” Cô ta ngẩng mặt lên nhìn anh mình, tin chắc giữa mình và Diệp Phi, Mộ Thương Nam nhất định sẽ chọn mình!

“Người đâu, đưa tiểu thư đến Phật đường phạt quỳ, cho đến khi nó chịu xin lỗi mới thôi!” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Thiên Tịnh bước tới, “Em họ, Lạc Lạc còn nhỏ không hiểu chuyện, có gì em lại tính toán với con bé, chúng ta sau này đều là người nhà, chi bằng bỏ qua đi? Nếu em muốn xin lỗi thì chị quỳ xuống xin lỗi em!”

“Bịch” Cô ta đã quỳ ngay trước mặt Diệp Phi.

Khóe môi Diệp Phi co rút lại, Thiên Tịnh lúc nào cũng diễn tròn vai trong lúc thích hợp nhất!

Lúc này, cho dù là Liễu Họa hay Mộ Lạc Lạc đều rất cảm kích Thiên Tịnh! Còn cô thì lại là đứa con gái ác độc cứ túm lấy bím tóc của người ta không buông!

Khóe môi của cô cong lên, “Chị họ là thật lòng xin lỗi sao?”

Thiên Tịnh quệt nước mắt, cô ta biết Liễu Họa và Mộ Lạc Lạc đang nhìn cô ta, cô ta phải diễn cho thật tốt, khiến bọn họ nhớ tới ân tình của cô ta cả đời!

“Hai người một người là em dâu của chị, một người là em họ của chị, chị đều thương cả hai người. Em họ, chị thật lòng xin lỗi mà! Thực ra nếu như em chỉ cần không cướp học trưởng với Lạc Lạc thì nó cũng sẽ không oán hận em!”

Diệp Phi cười lạnh thành tiếng, rõ ràng là đem trách nhiệm đẩy sang người cô mà, “Nếu như ngày mai cô ta lại thích một người đàn ông khác, mà người đàn ông đó cũng không thích cô ta, không biết có phải cũng sẽ trách lên đầu tôi không?”

Em!” Thiên Tịnh nhất thời cứng họng.

“Nếu chị họ đã thật lòng xin lỗi, vậy thì đi tìm ba người trai bao về làm một đêm đi, tôi sẽ tha cho chị!” Diệp Phi lạnh lùng nói, cô lương thiện nhưng tuyệt đối không phải là đồ ngu mềm yếu dễ bị ức hiếp!

Thiên Tịnh hít sâu một hơi, Diệp Phi muốn cô ta lên giường cùng với ba người trai bao!

“Em họ, em đừng ép người quá đáng!” Gương mặt bạch liên hoa của cô ta sắp trụ không được nữa rồi, cho dù thế nào đi nữa thì cô ta cũng không thể dùng cách này để xin lỗi được, không thì cô ta làm sao có thể gả vào Mộ gia chứ?

“Chị họ không phải là thật lòng xin lỗi sao? Lúc này chị nói chuyện này cũng có là gì đâu mà? Vậy chị trải qua chuyện của tôi hôm qua đi, thì tôi sẽ tha thứ cho chị, không nhưng tha thứ cho chị, tôi còn có thể quỳ xuống xin lỗi giống như chị vậy. Sao thế chị họ? Rốt cuộc chị có phải là thật lòng xin lỗi không? Nếu là phải thì có chút thành ý đi! Tôi có thể giúp chị tìm vài người đàn ông khỏe mạnh.” Diệp Phi tức giận nói.

42. Chương 42

Tim Thiên Tình thất lại, cô ta nhìn Mộ Thương Nam cầu cứu, mặc dù anh chỉ ngồi trên sofa ở phòng cô một đêm thôi, nhưng cô dù sao cũng là vị hôn thê trên danh nghĩa của anh, anh không thể để cô cùng một giuộc với đám trai bao được?

Nhưng mà ánh nhìn lạnh lẽo của Mộ Thương Nam không hướng về cô, chỉ chăm chăm vào gương mặt của Diệp Phi

“Diệp Phi, chị thay Lạc Lạc xin lỗi em!” Cô ta nhắc nhở Diệp Phi, không nể mặt cô ta tức là không nể mặt Mộ Lạc Lạc và Mộ gia.

Tiếc là Diệp Phi không hề để ý đến cô ta, cô xoay đầu nhìn Liễu Họa, mắt ngấn lệ, đáng vẻ đáng thương như bị ai đó ngược đãi!

Liễu Họa không nhìn được nữa, còn tưởng rằng con trai sẽ ra mặt, kết quả anh lạ làm như người dưng đứng nhìn thôi.

“Đủ lắm rồi! Lại ép cả chị họ mình như vậy! Trái tim để đâu chứ? Thương Nam, con xem người phụ nữ này độc ác tới mức nào?”

“Nếu tôi độc ác, thì con gái của bà tìm cho tôi ba trai bao thì cô ta là gì?” Diệp Phi chống trả.

“Làm sai thì không xin lỗi sao?” Mộ Thương Nam lạnh lùng hỏi.

Liễu Họa ôm chặt ngực áo, bà ta tức đến mặt xanh mét, thở mạnh!

Mộ Thâm đỡ lấy vợ mình, “Thương Nam mau gọi bác sĩ, bệnh tim của mẹ con tái phát rồi!”

Ông gọi một người hầu, bế Liễu Họa về phòng.

“Mẹ!” Mộ Lạc Lạc cất bước chạy theo.

Mộ Thương Nam một tay giữ lấy cánh tay em mình, “Quỳ xuống xin lỗi! Không thì cút khỏi Mộ gia, Nhiếp Hạo, khóa hết tất cả thẻ ngân hàng của nó lại.”

Lực của anh rất mạnh, trực tiếp đẩy Mộ Lạc Lạc xuống nền nhà.

Một tay kia thì gửi tin cho Sở Nhiễm, báo cho Sở Nhiễm đến khám bệnh cho mẹ mình.

Mộ Lạc Lạc từ dưới đất bò dậy, ngược mắt nhìn ánh mắt lạnh lẽo bức người của Mộ Thương Nam, anh giống như không phải đang nhìn em gái, mà giống như nhìn một người lạ, nên nói là đến cả người lạ cũng không bằng!

Cơ thể cô ta không kiềm được mà run lên, tuy là ngang ngược kiêu ngạo từ nhỏ, nhưng khi anh mình nổi giận cô ta vẫn rất sợ. Quan trọng nhất là vẫn là thẻ ngân hàng, không có tiền thì làm sao cô ta sống cuộc sống đại tiểu thư đây?

Cô ta cúi đầu, ép bản thân xin lỗi Diệp Phi, “Xin lỗi.”

“Anh không nghe thấy.” Mộ Thương Nam nói.

“Anh!” Mộ Lạc Lạc gào lên, nhưng sắc mặt Mộ Thương Nam càng thêm u ám, cô ta cắn răng hô to, “Xin lỗi!”

Nước mắt giàn giụa, trước giờ cô chưa từng chịu nhục như vậy.

“Nhớ kỹ, cho dù em là em gái anh, nếu em làm ra những chuyện bỉ ổi thì anh cũng không dễ dàng cho qua đâu!” Mộ Thương Nam cảnh cáo.

Mộ Lạc Lạc đưa tay lau nước mắt, “Em đã xin lỗi, còn chưa xong sao?”

“Lên lầu xem mẹ đi.” Mộ Thương Nam nói.

Mộ Lạc Lạc đứng dậy, tức giận nhìn Diệp Phi, “Diệp Phi, cho dù tôi xin lỗi thì đã làm sao? Cô đã bị đám trai bao dùng qua rồi, không có đàn ông nào chịu lấy cô đâu!”

Lòng Diệp Phi chợt trở nên lạnh lẽo, tin này truyền ra ngoài thì cô thật sự không cần lấy chồng nữa.

Không thể không nói, Mộ Lạc Lạc và Thiên Tịnh đều tàn nhẫn như nhau.

“Ai nói sẽ không có người muốn Diệp Phi?” Cung Trạch Vũ bước lên, “Phi Phi, anh đồng ý lấy em, em không cần trả lời anh ngay, lời cầu hôn này của anh có hiệu lực cả đời, chỉ cần em gật đầu, anh sẽ lấy em!”

Gương mặt Mộ Thương Nam nhẩn lại trong một lát, “Người đâu, đuổi Cung Trạch Vũ ra ngoài! Mộ gia không cho phép người họ Cung bước chân vào!”

Theo lệnh của anh, Nhiếp Hạo dẫn người xông về phía Cung Trạch Vũ, đuổi anh ra khỏi Mộ gia.

Mộ Lạc Lạc vội vàng kéo tay Mộ Thương Nam, “Anh, anh không thể đánh anh ấy! Hôm qua ở khách sạn anh đã đồng ý cho em qua lại với Cung Trạch Vũ rồi!”

Sắc mặt Mộ Thương Nam cứng đờ, “Đưa tiểu thư đến Phật đường hối lỗi, phạt quỳ ba ngày!”

Mộ Lạc Lạc bị mấy người hầu kéo đi, cô ta không cam tâm mà quay đầu lại, “Anh, anh không giữ lời hứa! Hôm qua anh đã đồng ý rồi!”

Mộ Thương Nam vung tay một cái, người hầu kéo Mộ Lạc Lạc đi không dám chần chừ, còn Nhiếp Hạo thì đem người đến đánh đuổi Cung Trạch Vũ ra khỏi biệt thự.

Thiên Tịnh vội vã chạy đi tìm Mộ Lạc Lạc, may là hôm qua cô ta thông minh dùng thân phận của Mộ Lạc Lạc mượn phòng, nếu không hôm nay cô cũng bị lộ rồi, cô ta thay Mộ Lạc Lạc xin lỗi, chính là muốn Mộ Lạc Lạc nợ cô ta một ân tình, cô ta không yên tâm nên đi tìm Mộ Lạc Lạc dặn dò tuyệt đối không được khai cô ta ra.

Trong sảnh lớn chỉ còn Mộ Thương Nam và Diệp Phi, anh chậm chậm bước tới chỗ cô.

“Để em chịu ầm ức rồi, xin lỗi.” Mấy chữ sau anh nói với ngữ khí nặng nề.

Trái tim Diệp Phi đột nhiên đập nhanh, giọng nói nặng nề của anh suýt chút nữa khiến cô tưởng anh đang xót xa vì cô, nhưng anh lại là vị hôn phu của Thiên Tịnh.

Nhưng anh lại có thể tát Mộ Lạc Lạc, đánh Mộ Lạc Lạc, cô thật sự bất ngờ.

“Không...” Mối cô động dậy, muốn nói không có gì, nhưng đến bản thân cũng không biết rốt cuộc đêm qua mình đã bị xâm hại chưa, càng không biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Mộ Thương Nam cúi đầu, ghé sát vào vành tai của cô, “Nếu em cảm thấy tối qua có gì không thỏa đáng, anh sẽ chịu trách nhiệm mọi thứ của em.”

Diệp Phi vô cùng kinh ngạc ngẩng lên nhìn anh, đầu của anh vẫn giữ trạng thái cúi thấp, môi cô đập vào cằm của anh.

Cảm giác khác thường này tác động thẳng đến tim cô, giống như chạm phải nguồn điện.

Cô bị cảm giác của mình làm cho kinh ngạc rồi, bàn tay nắm chặt, móng tay thì đâm vào lòng bàn tay của mình, dùng cảm giác đau để nhắc nhở bản thân, người đàn ông này là vị hôn phu của Thiên Tịnh!

Hơi thở của Mộ Thương Nam càng mạnh, chỉ là chạm vào cô một chút, ngửi thấy mùi thơm của cô, chỗ bị phỏng của anh lại có cảm giác căng đau.

Anh nhúu mày, anh không còn lời nào với cơ thể của mình.

Giữa hai người vương vấn một bầu không khí mờ ám.

Sở Nhiễm cầm theo hộp cứu thương chạy vào trong biệt thự, “Mẹ của anh đâu?”

Lúc này Mộ Thương Nam mới kéo khoảng cách giữa mình với Diệp Phi ra, “Mẹ tôi ở trong phòng ngủ trên lầu. Có lẽ là do bệnh khó thở cũ, cô lên khám xem thế nào đi.”

Mẹ của anh một khi đã tức giận thì sẽ khó thở, trước đây cũng trải qua việc như vậy, nhưng mà không nguy hiểm đến tính mạng.

“Ừ, tôi biết rồi.” Sở Nhiễm đi lên lầu hai của biệt thự một cách quen thuộc.

Thời gian trôi qua không quá dài, Sở Nhiễm bước ra khỏi phòng, “Tôi đưa dì đến bệnh viện để theo dõi, tôi cảm thấy bệnh tim của dì ấy nặng hơn rồi, không chỉ là căn bệnh cũ nhịp tim không đều và khó thở nữa.”

Mộ Thâm dìu vợ của mình chậm chậm bước xuống lầu, “Thương Nam, bây giờ mẹ của con không chịu thêm đả kích được nữa, sau này không được đưa Diệp Phi về biệt thự, còn nữa, ý của mẹ con là bảo Thiên Tịnh ở lại đây chăm sóc bà ấy.”

Thiên Tịnh bước ra phổi Phật đường thì vừa hay nghe thấy câu nói của Mộ Thâm, vội vàng chạy qua đỡ Liễu Họa, “Dì à, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho dì!”

Cô ta đặc ý nhìn Diệp Phi, cho dù quỳ xuống trước Diệp Phi thì có sợ gì, từ hôm nay trở đi cô ta đã có thể tiến dần từng bước để ở lại biệt thự của Mộ gia rồi!

Mộ Thương Nam hơi gật đầu, “Được thôi, con và Diệp Phi đi làm trước.”

Anh đưa tay nắm lấy bàn tay của Diệp Phi.

Ánh mắt của Diệp Phi chăm chú nhìn ánh mắt đặc ý của Thiên Tịnh, không thêm né bàn tay của Mộ Thương Nam, chủ động đan mười ngón tay với anh, tình tứ như một đôi yêu nhau vậy, cô đứng dừng bước ra khỏi biệt thự cùng anh trước ánh nhìn của Thiên Tịnh, ngồi vào trong xe của anh.

Không cần nhìn thì cũng biết, gương mặt của Thiên Tịnh sẽ trở nên như thế nào!

Oa ha ha!

43. Chương 43

“Dì à! Dì đừng tức giận, anh Thương Nam chỉ nhất thời bị mê hoặc thôi, tối qua anh ấy còn cùng với con...” Thiên Tịnh cố ý cúi thấp đầu xấu hổ, giống như tối qua cô và Mộ Thương Nam đã làm chuyện gì vậy.

Liễu Họa vỗ vô bàn tay Thiên Tịnh, “Con hiền quá rồi, em họ con đứng trước mặt con công khai cướp người yêu, con lại nghĩ cho nó, còn khuyên dì đừng tức giận. Thương Nam sao lại không nhìn thấy điểm này của con chứ? Con yên tâm, lần này ở nhà dì, dì sẽ để con và Thương Nam bồi đắp tình cảm, con ở phòng của Thương Nam, cô em họ gì đó của con cứ để nó cút xa đi!”

Thiên Tịnh đặc ý không tả xiết, nếu như cô ta ở phòng của Mộ Thương Nam, cô ta có lòng tin sớm muộn anh cũng phủ phục trước cô.

Diệp Phi ngồi trong xe, hất tay anh ra, “Lái xe ra khỏi biệt thự, dừng xe. Hôm nay tôi xin nghỉ.”

“Xin nghỉ? Em có việc gì, đi đâu? Hay là trong người không khỏe?” Mộ Thương Nam nhớ lại chuyện tối hôm qua, anh tự suy xét lại, hôm qua không làm cô bị thương chứ!

“Tôi không có không khỏe, tôi nghỉ phép, Nhiếp Hạo, anh dừng xe ở đây được rồi!” Diệp Phi nói. Cô đã nhìn thấy người mình cần tìm.

Nhiếp Hạo nghe theo, dừng xe bên vệ đường.

Diệp Phi bước xuống xe, chạy thẳng đến người đàn ông trước mặt, khi này Cung Trạch Vũ bị Nhiếp Hạo đuổi ra khỏi biệt thự, cho dù Cung Trạch Vũ không bị thương, cô cũng thấy có lỗi với Cung Trạch Vũ, suy cho cùng Cung Trạch Vũ là vì cô nên mới đến Mộ gia.

“Học trưởng! Xin lỗi, hại anh bị đánh!” Cô vội chạy đến.

Cung Trạch Vũ quay đầu nhìn Diệp Phi, “Anh không sao. Nhìn thấy em không sao là anh yên tâm rồi, đều tại anh chọc giận Mộ Lạc Lạc ở bữa tiệc, nếu không tối qua em cũng không gặp chuyện.”

Mộ Thương Nam nhăn mặt, theo cô xuống xe, cô gái nhỏ của anh xin nghỉ phép chính là muốn ở cùng với Cung Trạch Vũ!

Khi này anh không từ chối là chỉ vì muốn xem cô làm gì.

Anh sai bước tới, một tay nắm lấy cánh tay Diệp Phi, “Đi làm với anh! Anh ta không tới lượt em quan tâm!”

Anh ngang ngược nói, cô gái này muốn chết hay sao? Trước mắt anh lại đi quan tâm người đàn ông khác, anh có hơi hối hận tối hôm qua không làm triệt để, đáng lẽ phải làm đến mức cô nằm một tuần trên giường không xuống đất được!

Cánh tay của Diệp Phi bị anh kéo đi, cô cố sức vùng ra, “Anh buông tôi ra. Hôm nay tôi nghỉ phép!”

“Anh không cho! Về cho anh!” Anh ôm lấy cô nhét vào trong xe rồi bảo Nhiếp Hạo lái đi.

Ánh mắt trong veo của Cung Trạch Vũ dõi theo chiếc xe lái đi xa, bỗng nhiên trở nên u ám, trong đôi mắt đen nhánh dường như có một màn nước Alaska.

Đôi môi anh hiện lên sự cô đơn lạnh lẽo, hôm qua Mộ Thương Nam đồng ý chuyện anh và Mộ Lạc Lạc, anh liền cảm thấy kì lạ, mà hôm nay phản ứng của Mộ Thương Nam, anh mới cảm thấy đây là phản ứng bình thường.

Anh cất bước, lái xe trở về nhà.

—

Một hồi chuông điện thoại vang lên, người đàn ông nhấc máy.

“Bá Tước, không tra được người đàn ông của Diệp Phi là ai. Thuộc hạ vô năng. Chẳng qua là, Mộ Thương Nam ở nhà Thiên Tịnh một đêm, ít nhất có thể chứng minh rằng suy đoán ban đầu của chúng ta là sai, Mộ Thương Nam không phải thủ lĩnh Ngân Mị của liên minh!”

“Ta cảm thấy nghi điểm của Mộ Thương Nam càng lúc càng nhiều, tiếp tục điều tra!” Bá Tước ra lệnh.

“Hả? Nghi điểm?”

“Tiếp tục điều tra. Không được bỏ qua nhất cử nhất động nào của Mộ Thương Nam.” Bá Tước nói xong liền cúp máy.

—

Diệp Phi giằng co qua lại với Mộ Thương Nam trong xe, cho dù cô có đầy thế nào, anh cũng ôm chặt cô không buông!

“Đồ khốn! Anh buông tôi ra! Học trưởng là vì tôi mới đi anh đánh, tại sao tôi không thể đi thăm anh ấy?”

“Anh ta vì em mà bị đánh? Vậy còn anh vì em thì sao? Em phải cảm ơn anh thế nào đây?” Mộ Thương Nam hỏi.

Anh vì cô mà đến khách sạn cứu, ở cùng cô một đêm, làm sao cô lại không biết cảm kích anh được?

Đương nhiên những điều này anh không thể nói, bàn tay của Bá Tước vươn ra càng gần rồi.

Ánh mắt Diệp Phi thu lại, “Anh trừng phạt Mộ Lạc Lạc, nhưng là cô ấy sai trước, không tính là anh vì tôi! Anh buông ra! Tôi không cần anh ôm!”

Cô dùng đỉnh đầu kháng cự, cô đã xem tin tức của anh và Thiên Tịnh rồi, hai người họ cùng nhau ra khỏi biệt thự Thiên gia, anh và Thiên Tịnh đã mặn nồng rồi còn muốn lợi dụng cô nữa ư?

Cánh tay Mộ Thương Nam vẫn không buông, “Nhưng anh muốn ôm em! Anh đã nói cho dù tối qua xảy ra bất cứ chuyện gì, anh đều chịu trách nhiệm, anh cho em cơ hội làm người phụ nữ của anh. Bảo vệ không để em bị người nào ức hiếp!”

Anh trực tiếp nói rõ, anh muốn cô, từng phút từng giây đều kêu gào anh muốn cô.

“Tôi không thích làm kẻ thứ ba, nếu như Tổng giám đốc Mộ thích chơi trò mờ ám thì vui lòng tìm người khác đi!” Diệp Phi nói.

“Anh chỉ muốn tìm em. Phi Phi, chỉ cần em gật đầu, anh chỉ có người phụ nữ duy nhất là em.” Mộ Thương Nam trịnh trọng nói.

Anh suy nghĩ tới an toàn của cô nên mới không thể nói sự thật cho cô ngay bây giờ, chẳng qua anh có thể giữ cô lại bên mình, chỉ cần cô ở bên cạnh thì anh sẽ có thể bảo đảm an toàn cho cô.

Diệp Phi kinh ngạc, cô nhìn anh chăm chú, ánh mắt sâu sắc của anh xém tí khiến cô tin lời anh!

Nhưng cô không quên được, tối hôm qua anh ở cùng với ai!

Cô chuyển hướng nhìn, “Nếu anh có thể giúp tôi tra ra người đàn ông tối qua đưa tôi đi, tôi sẽ suy xét đề nghị của anh.”

Cô thật sự muốn biết người đàn ông đeo chiếc mặt nạ màu bạc là ai!

Chân mày Mộ Thương Nam nhíu lại, “Em muốn tìm anh ta?”

“Đúng, tôi muốn tìm anh ta. Anh ta chính là tên trai bao cướp đi đêm đầu của tôi.” Diệp Phi lấy điện thoại ra, muốn tìm tấm hình của mình và anh ta, lại phát hiện những tin tức liên quan tới cô trên mạng đều không có tung tích, bao gồm cả tin tối qua cô tìm ba chàng trai bao.

Mộ Thương Nam nhìn cô gái nhỏ mở to mắt kinh ngạc, khoe miệng anh cong lên, “Đã giúp em xóa sạch sẽ hết tất cả tin tức rồi, không cần lo lắng, những tin tức này sẽ không ảnh hưởng được em đâu.”

Diệp Phi thu ánh mắt lại, nhìn dòng tin tức trong điện thoại, anh xóa hết tất cả tin tức về cô, nhưng mà lại giữ lại tấm ảnh anh cùng Thiên Tịnh bước ra khỏi Thiên gia, tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao về cô con dâu tương lai của Mộ gia!

Cô nhếch khoe miệng lên, “Tôi sẽ không cảm ơn anh, là em gái và vị hôn thê của anh hại tôi, những thứ này đều là anh nợ tôi cả.”

Tay của Mộ Thương Nam ôm lấy cơ thể của cô gái nhỏ, “Anh có thể nợ em nhiều một chút, như vậy thì có thể trả bản thân anh lại cho em”

Cánh tay của anh ôm chặt eo của cô, cúi đầu hôn vào môi cô, cô chỉ cần ở trong vòng tay anh thì anh vốn không thể không chế được cảm giác của bản thân mình.

Nhiếp Hạo biết điều, điều khiển cho miếng cách âm đóng lại, tiện cho hai người thân mật với nhau.

Xe hơi chạy đến vị trí đậu xe chuyên dùng của Tổng giám đốc trong tập đoàn Mộ thị.

Nhiếp Hạo bước xuống xe, đứng bên ngoài đợi Mộ Thương Nam và Diệp Phi.

Một lát sau, Thiên Tịnh lái xe đi tới, mắt nhìn thấy xe của Mộ Thương Nam đang lắc lư ở chỗ đậu xe.

Trái tim của cô ta quặn thắt cực độ, Mộ Thương Nam dẫn theo Diệp Phi đi, bây giờ Nhiếp Hạo đứng bên cạnh, mà xe thì không ngừng rung lắc, kẻ ngồi cũng biết trong xe đang làm những gì!

Cô ta bước xuống xe của mình, đi tìm Diệp Phi trong cơn thịnh nộ ngút trời, hận không thể xé xác Diệp Phi ra!

44. Chương 44

Thiên Tịnh bước xuống xe đi tới chỗ xe của Mộ Thương Nam, hận không thể một bước đi tới, mở cửa xe rồi Diệp Phi không biết xấu hổ xuống xe đánh cho hả giận.

Nhiếp Hạo chặn ngay trước mặt Thiên Tịnh, gương mặt lạnh như băng, “Thiên tiểu thư, Tổng giám đốc đang xử lý việc quan trọng, cô không thể làm phiền.”

Gương mặt Thiên Tịnh nhả lại một chút, bản thân rõ ràng là thiếu phụ nhân, nữ chủ của Nhiếp Hạo, nhưng mà người này trước giờ đều chưa từng xem cô ra gì!

Cô ta ghim một nhát trong lòng, đợi tới lúc cô và Mộ Thương Nam kết hôn, cô sẽ chính đồn kị đám vệ sĩ và người hầu không tôn trọng mình này!

“Anh Thương Nam! Em vừa từ bệnh viện về, em tới nói với anh bệnh tình của dì!” Cô ta nói lớn, chỉ mém chút là răng cắn rách môi mình, cô ta mơ hồ nghe được tiếng giằng co trong xe.

Trái tim như bị ai moi ra, cô ta thích tiền của Mộ gia, nhưng càng yêu Mộ Thương Nam.

Mộ Thương Nam là người đàn ông cô ta yêu nhất, không ai có thể chấp nhận chuyện người đàn ông mình yêu ở chung với người phụ nữ khác, cô ta cũng không ngoại lệ!

Cửa xe mở ra, Mộ Thương Nam sải bước bước ra, bộ vest phẳng phiu của anh có hơi nhăn lại, áo sơ mi phía trong mở hai nút, nhưng mà làm chứng mất nhất không phải những thứ này, mà là vết móng tay cào của phụ nữ trên cổ anh, còn có vết thương ở khoeo môi của anh.

Diệp Phi xuống xe đằng sau anh, cô một tay đẩy người đàn ông ra, “Tránh ra!”

Cô không khách sáo mà la lớn, đàn ông đáng chết, ăn cô, còn muốn xâm phạm cô đủ kiểu, cô đương nhiên không khách sáo mà chống cự lại.

Thiên Tịnh kinh ngạc nhìn Diệp Phi đẩy Mộ Thương Nam, không hiểu Diệp Phi lấy đâu ra lá gan lớn như vậy! Phải biết là trước giờ cô ta đều rất dè dặt trước Mộ Thương Nam

“Em họ cũng ở đây à! Sao em lại đối xử như vậy với anh Thương Nam? Khó trách anh Thương Nam lại ức hiếp em?” Cô ta cố ý nói.

Diệp Phi biết Thiên Tịnh muốn chia rẽ cô và Mộ Thương Nam, cô lạnh nhạt nhìn, “Tôi đối xử với anh ta như vậy thì làm sao? Mộ Thương Nam đều không nói gì, chị có tư cách gì chỉ trích tôi?”

Tay cô vỗ vỗ gương mặt lạnh lẽo của anh, giống như người huấn luyện thú đang vỗ một con sư tử, “Bị tôi cắn có vui không?”

Môi của Mộ Thương Nam tạo thành đường thẳng tắp, trong đáy mắt đều là dáng vẻ kêu gào của cô, khoe miệng anh phát ra hai chữ, “Vui chứ.”

“Ngoan thật, lần sau còn dám động vào tôi, tôi cắn anh tàn phế!” Diệp Phi xuýt xoa nói.

Cuộc đời cô ghét nhất kẻ thứ ba, cô có thể lợi dụng anh để chọc tức Thiên Tịnh, nhưng cô sẽ không để mình thật sự lún sâu vào tình yêu tay ba đâu.

Cô xem thường kẻ thứ ba của bất kì ai, bao gồm Mộ Thương Nam! Anh dám xâm phạm cô, cô sẽ ăn miếng trả miếng!

Cô đưa mắt nhìn Thiên Tịnh, “Quản tốt đàn ông của chị, còn dám thả ra ngoài cắn bậy thì đừng trách tôi cả chị cũng đánh!”

Cô một chân đá vàng người đàn ông đang cản lấy mình, đứng dừng đi ngang qua Thiên Tịnh và Mộ Thương Nam, đi thang máy đến công ty làm việc.

Cổ họng Thiên Tịnh tức anh ách, rõ ràng cô mới là vị hôn thê chính thức, đáng ra cô ta phải đánh Diệp Phi, kết quả cô ta lại bị Diệp Phi đe dọa, mà đến cả câu chữ lại cô ta cũng không có!

“Anh Thương Nam, em họ em tính tình vậy đó, sau này em sẽ dạy dỗ nó, không để nó không hiểu chuyện nữa!” Cô ta bày ra thái độ như chính thê, cho dù Mộ Thương Nam hậu cung ba ngàn giai lệ thì cô ta vẫn là hoàng hậu!

“Tôi thích đánh về Diệp Phi bây giờ, cô ấy không cần thay đổi gì, có dạy thì cũng là tôi dạy. Không đến lượt cô.” Mộ Thương Nam nói.

Thiên Tịnh tức đến lồng ngực phập phồng, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, câu nói như vậy không nghi ngờ gì đã biến cô ta thành người thừa thừa Diệp Phi và Mộ Thương Nam.

“Anh Thương Nam, em là hôn thê của anh, em biết em phải rộng lượng, sẽ không tính toán mối quan hệ của anh với người phụ nữ khác.” Cô đem bản thân xếp ở vị trí thấp kém nhất.

“Tôi sẽ tính toán vị trí cho người phụ nữ của tôi, tôi sẽ nói với bố mẹ hủy bỏ hôn ước của chúng ta.” Mộ Thương Nam nói.

Thiên Tịnh như bị sét đánh, trở nên trống rỗng, “Chúng ta được đính hôn từ nhỏ, ông nội sẽ không đồng ý hủy hôn đâu, ông còn bị ung thư phổi, ông sẽ không chịu được đả kích.”

“Người nhà của tôi, tôi biết phải làm thế nào. Bệnh tình mẹ tôi thế nào rồi?” Mộ Thương Nam lạnh lùng hỏi.

“Bệnh tim của dì nặng hơn rồi, bác sĩ Sở kiểm tra ra được bệnh của dì ấy là tim ngừng đột ngột, rất nguy hiểm.” Thiên Tịnh nói.

“Mẹ tôi đã kêu cô chăm sóc bà ấy thì cô cứ chăm sóc.” Mộ Thương Nam sai bước tới thang máy, không nhìn Thiên Tịnh lấy một lần.

Thiên Tịnh siết chặt túi da trong tay, xem chút siết nát nó rồi!

Sự sỉ nhục bữa vậy lấy cô ta, cô ta bị anh chê bai tới mức này, sự thật lòng mà cô ta bỏ ra mười mấy năm này đều bị anh xem như không thấy!

Ánh mắt u ám của cô ta phát ra tia nhìn căm hận, giống như hai con rắn độc đang di chuyển trong ánh mắt cô ta, cô ta sẽ không để Diệp Phi cướp mất tâm huyết mười mấy năm của mình đâu!

Cô ta quay người trở về xe của mình, lái về nhà, cô ta muốn tìm Thiên Huệ thương lượng!

Trong phòng làm việc, Diệp Phi sắp xếp văn kiện một cách thành thạo, sắp xếp thứ tự văn kiện theo mức cấp bách, để Mộ Thương Nam tiện xem hơn.

Mộ Thương Nam bước vào phòng thì nhìn thấy cô đứng bên cạnh bàn làm việc, anh bước tới vài bước, vươn cánh tay qua người cô, chống tay lên bàn, giữ cô ở giữa anh và bàn làm việc.

“Còn chưa nguôi giận à?” Anh cúi đầu xuống, thanh âm trầm thấp ghé sát vành tai cô.

Diệp Phi xoay người nhìn anh, “Khi này chưa bị cắn hả? Tránh ra!”

Mộ Thương Nam không những không nhượng bộ, còn vươn người áp sát cô, “Khi này em nói sẽ cắn anh tàn phế! Bây giờ cho em cắn đó.”

Hơi thở ấm nóng của anh phả xuống đỉnh đầu cô, chỉ cần cô dám cắn thì anh dám cho cô cắn. Ánh mắt anh chăm chú nhìn đôi môi đỏ thắm của cô, phía dưới thất lại, không cần cô cắn thì đã căng đau.

Lúc này Diệp Phi mới hiểu mình đã nói sai rồi, gương mặt của cô ửng hồng không tự nhiên chút nào, sao cô có thể cắn chỗ đó của anh chứ?

“Lúc này tôi nói sai rồi! Không phải cắn chỗ đó của anh!”

Đôi môi của Mộ Thương Nam dường như dán sát vào môi của cô, “Vậy thì em muốn cắn chỗ nào của anh? Bất luận là cắn ở đâu, anh đều cho em ăn hết.”

Gương mặt của Diệp Phi xấu hổ tới đỏ bừng cả lên, cầm tập hồ sơ trên bàn đánh vào đầu anh, “Tôi chê anh dơ bẩn, không thèm ăn anh! Cút!”

Cô đẩy người đàn ông ra rồi chạy về phía cửa.

Cửa lớn mở bung ra, hai người đàn ông bước vào.

Diệp Phi nhận ra một trong hai người họ, Bắc Minh Phong, thiếu gia của Bắc Minh gia, gia tộc lớn thứ hai của Trung Quốc, còn có một thân phận nữa chính là vị hôn phu của Thủy Tinh - bạn thân của cô.

Trong đầu cô có chút rối loạn, Bắc Minh Phong không phải đưa Thủy Tinh ra nước ngoài vun đắp tình cảm rồi sao? Sao lại trở về rồi?

Vậy Thủy Tinh đâu?

Trong lúc cô thất thần thì người đàn ông khác bước tới.

“Chắc chắc, gương mặt nhỏ nhắn sao lại đỏ lên thế này? Phong à, hình như chúng ta tới không đúng lúc rồi, làm phiền người ta tạo thiếu nhi là chuyện không nên đó. Em gái, anh là Đỗ Xán, anh ta ức hiếp em thế nào rồi? Em nói anh biết, anh giúp em báo thù!” Đỗ Xán đưa tay qua kéo tay của cô gái.

Diệp Phi giơ tay né bàn tay của Đỗ Xán, “Giúp tôi báo thù? Anh được sao?”

“Đương nhiên là được rồi! Võ công của anh giỏi hơn Mộ Thương Nam!” Đỗ Xán chớp chớp mắt chăm chú nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô gái.

“Vậy anh đi giúp tôi tát anh ta một cái, tôi tin vào thực lực của anh.” Diệp Phi nói.

45. Chương 45

Đỗ Xán bị dọa suýt học máu, để anh tát Mộ Thương Nam một cái, chẳng phải anh không muốn sống nữa sao?

Anh cay đắng mím môi “ Cô gái, Một cái tát, chẳng có gì thú vị. Hành hạ trái tim mới là tàn nhẫn nhất, còn hành hạ thân xác không là gì cả, như thế này đi, tôi giúp cô từ từ hành hạ anh ta! Đảm bảo anh ta bị hành hạ đau khổ tới mức ruột gan đứt đoạn, không cần cảm ơn tôi, tôi là Lôi Phong”

Diệp Phi nhìn Đỗ Xán khinh khỉnh, rõ ràng là sợ hãi, còn dám nói khoác cái gì mà hành hạ trái tim.

“Tôi lại thích hành hạ thể xác, nếu như anh có thể làm được điều đó với anh ta, Mộ Thương Nam, tôi có thể suy nghĩ về việc chấp nhận anh” Cô buông lời tàn độc và bước nhanh ra khỏi phòng.

“Tôi đáng tin! Cô gái này mạnh mẽ quá. Đại ca, gu của anh là gì vậy?” Đỗ Xán quỵn theo hình bóng cô, ghi ngờ, cô gái này, quả nhiên không thể đùa được.”

Mộ Thương Nam móm móm ngón tay anh “Lại đây”

Đỗ Xán nhìn thấy chột dạ “Tôi đi, anh không phải muốn vì cô ấy, mà tiếp cận tôi đấy chứ. mặc dù tôi phong lưu phóng khoáng, tuần tú lịch sự, ai nhìn thấy cũng thích, anh cũng không cần say đắm tôi. Tôi vẫn muốn làm trai thẳng”

Mộ Thương Nam nheo mắt lại “ Lại, đây”

Giọng nói lạnh lùng của anh làm Đỗ Xán giật mình, không ai có thể làm trái lời nói của Mộ Thương Nam, anh tự nhiên lại không dám đến, bằng không sẽ tự tìm đến cái chết. Anh ta bước đi thật cẩn thận, chân lại rên rĩ “ Vừa này tôi chỉ đùa thôi, võ công của tôi còn không đánh nổi ngón tay anh, tôi làm sao có thể giúp Diệp Phi đánh anh được!”

Mộ Thương Nam đứng bất động, một tay nắm lấy cổ áo Đỗ Xán, kéo Đỗ Xán lại gần “Đùa à? Đùa với người phụ nữ của tôi à? Nói cho cậu biết, cậu có thể ngủ với tất cả phụ nữ trên đời, cũng không được làm cô ấy chú ý; nghĩ cũng không được!”

“Tôi đi, anh bá đạo quá rồi đây. nghĩ cũng không được, tôi chui vào chăn, yy một tí, anh có quần được không? Á, Phong cứu cứu!” Đỗ Xán thét lên, hần bị dí xuống bàn sếp, chân Mộ Thương Nam thúc vào đùi hần.

Đỗ Xán hình như bị sắc nước bọt trong miệng “Tôi tin, Phong, anh hận tôi không chết phải không?”

“Ai mượn cậu làm cái mặt giả khó dùng như này, hại tôi sáng sớm lột ra, tí nữa thì hủy hoại dung nhan” Bắc Minh Phong hét lên.

“Ừm. Cái này cũng không thể trách tôi, là do keo dán, mặt nạ tôi làm đảm bảo không vấn đề gì” Đỗ Xán tỏ ra bi thương.

Mộ Thương Nam thả Đỗ Xán ra “Keo dán không phải cậu nhập hàng sao? Nhập hàng kém chất lượng như này, cậu ăn bao nhiêu tiền chiết khấu?”

“Đại ca, oan cho tôi quá, tôi ăn chiết khấu gì đâu, keo này không tốt, lần sau tôi nhập nhà khác.” Đỗ Xán chột dạ, anh ham đồ rẻ, ai ngờ suýt chút nữa hủy hoại khuôn mặt tuấn tú của Bắc Minh Phong.

Bắc Minh Phong cầm hận đá vào chân hần “ Tối nay mời bọn anh đi nhậu một bữa đã đời, anh sẽ tha cho!”

“Anh tàn nhẫn quá đấy” Đỗ Xán chỉ thiếu tí nữa nôn ra máu, anh xem một chút chiết khấu đấy, đến một nửa bữa tiệc cũng không đủ. Anh khóc lóc thảm thương, chắc chắn phải bồi thường lớn rồi”

“Không tàn nhẫn thì làm sao xứng với gương mặt này? Tôi là người sẽ kết hôn!” Bắc Minh Phong nói.

“Thôi đi! Anh kết hôn? Thủy Tinh của anh đã ok chưa? Cô ấy không phải người theo chủ nghĩa độc thân sao?” Đỗ Xán hỏi. Nghĩ đến quả ớt nhỏ - bạn gái của Bắc Minh Phong, Con mắt anh cũng ánh lên sự thèm thuồng, quả nhiên những cô gái cay một chút mới có vị.

Mộ Thương Nam ngồi trên ghế của mình, tay gõ bàn “ Nói chuyện nghiêm túc trước đi, Phong, hôm qua cậu đồng ý em tôi với Cung Trạch Vũ rồi? Tôi bảo cậu giả làm tôi, để tất cả mọi người nhìn thấy tôi dẫn Thiên Tịnh ra, cậu lại đi đồng ý Cung Trạch Vũ? Biết người của Bá Tước luôn ở xung quanh không? Riêng cái này đã làm tôi bị lộ rồi.”

Tôi đâu có biết Lạc Lạc có ở đấy, Tôi không dám nói nhiều, sợ cô ấy nhận ra tôi, như vậy càng nhanh bị lộ, anh quay lại phản đối là được chứ gì. Dù sao tôi giả bộ dạng của anh cùng Thiên Tuyết một đêm, tin mới cũng đầy ra rồi. Ai chả biết, anh với Thiên Tuyết qua đêm với nhau, mà người đưa Diệp Phi đi, không ai có thể nghi ngờ anh chính là Ngân Mị” Bắc Minh Phong nói.

Mộ Thương Nam cau mày “Đỗ Xán, cậu theo sát được người của Bá Tước không?”

“Không theo được, Bá Tước ra tay tàn độc quá, chỉ cần là người của chúng ta theo dõi, không phải mất tích thì cũng chết” Đỗ Xán nói.

“Ông ta không độc ác sao là Bá Tước, lúc trước ông ta để đuổi theo tôi, đã diễn khổ nhục kế cắt đứt với xã hội đen, làm đến mức suýt nữa mất mạng. Ông ta đối với bản thân mình còn tàn độc như thế, đối với người khác càng phải tàn nhẫn hơn”. Mộ Thương Nam nói.

“Chúa tể bóng đêm muốn lũng đoạn kinh tế thế giới, đúng là mơ mộng hão huyền”.

“Chúa tể bóng đêm luôn tìm cách lũng đoạn, ép các thương gia phá sản, chúng nuốt chửng các doanh nghiệp phá sản bằng mức giá thấp, bao nhiêu năm nay không ít gia tộc lớn trên thế giới bị chúng hại, chúng còn muốn nhúng tay vào nước ZH của chúng ta. Lần này tôi sẽ cho chúng vào mà không về được”. Mộ Thương Nam nói.

“Hahaaa. Bá Tước cái gì, Chúa tể bóng đêm cái gì, chả qua chúng nó chưa gặp đại ca của chúng ta Ngân Mị”. Đỗ Xán nhanh nhẩu tiếp lời.

Tay của Bá Tước đã ra tay với những người bên cạnh tôi rồi, Phi Phi ở quán rượu tìm trai bao, mặc dù là do Lạc Lạc hãm hại, nhưng chỉ trong vài phút tin đó đã hiện trên tin nóng mỗi ngày rồi, ở đây có người gỡ trò, muốn lợi dụng việc của Phi Phi để dụ tôi xuất hiện” Mộ Thương Nam nói.

“Tôi thấy, hay là anh với Thiên Tịnh thật lòng kết hôn đi, tránh xa Diệp Phi ra, như vậy mới tốt cho cô ấy, cô ấy mới an toàn được” Bắc Minh Phong nói.

“Tôi sẽ kết hôn với Diệp Phi, để cô ấy ở bên cạnh tôi, tôi càng dễ dàng bảo vệ cô ấy, Bắc Minh Phong, cậu thay thân phận Ngân Mị của tôi, buổi tối ra ngoài dụ người của Bá Tước”. Mộ Thương Nam nói.

“Ừm. Cái này dễ. Nhưng, Bá Tước dường như ở khắp mọi nơi, điểm này rất kỳ lạ, Phi Phi trong bữa tiệc của Cung Trạch Vũ xảy ra chuyện, người của Bá Tước sao lại biết?” Bắc Minh Phong nói.

“Tôi nghi ngờ Cung Trạch Vũ” Giọng nói lạnh lùng của Mộ Thương Nam phát ra.

“Không thể là cậu ta, chúng tôi cũng từng nghi ngờ Cung Trạch Vũ, nhưng cậu ta từ nhỏ đã lớn lên ở nước ZH, ba mẹ cậu ta cũng là người nước mình, thân phận cậu ta và thân phận Bá Tước không đồng nhất. Bá Tước lớn lên ở Trung Đông.” Đỗ Xán nói.

Ngón tay Mộ Thương Nam gõ lên trên bàn, giống như tiếng chuông thần chết “Đừng quên Cung Trạch Vũ ra nước ngoài 4 năm. Đặt mật thám bên cạnh cậu ta, tôi cần biết nhất cử nhất động của cậu ta, bất luận cậu ta có phải Bá Tước không, dán mắt vào cậu ta.”

“Vâng!” Đỗ Xán nghe lạnh

-

Diệp Phi trong văn phòng đang bận phô tô tài liệu thì nhận được tin nhắn của Cung Trạch Vũ, Cung Trạch Vũ hẹn cô tối đi ăn. Cô vui mừng đồng ý, Cung Trạch Vũ vì cô mà chạy đến nhà họ Mộ, bị người của Mộ Thương Nam đánh, cô nên mời Cung Trạch Vũ bữa cơm để cảm ơn anh. Cô trả lời tin nhắn đồng ý hẹn hò, hẹn hò của hai người, tan làm, Cung Trạch Vũ đến đón cô. Diệp Phi nghĩ phải làm sao để xin Mộ Thương Nam nghỉ, dù gì hai người vừa nãy cãi nhau cứng như vậy, cô còn đánh Mộ Thương Nam. Không ngờ Mộ Thương Nam nhắn tin đến, nói anh với Bắc Minh Phong và Đỗ Xán ăn tối bên ngoài, bảo cô ở công ty chờ anh, anh ăn xong, quay về đón cô. Diệp Phi nhếch mép, Việc ăn tối với học trưởng làm xong rồi!

46. Chương 46

Đến giờ tan làm rồi, Diệp Phi đi ra khỏi tòa nhà của tập đoàn Mộ Thị, liền nhìn thấy Cung Trạch Vũ. Cung Trạch Vũ mặc một bộ vest màu trắng, tay cầm một bó hoa hồng, đứng lịch lãm trước xe, cười nụ cười ấm áp như gió xuân tháng tư, làm ấm lòng người.

Diệp Phi nghĩ đến, hồi đó cô thích Cung Trạch Vũ là vì nụ cười ấm áp của anh. Lúc đó, trên sân bóng rổ nụ cười của anh còn ấm áp hơn cả ánh nắng mặt trời làm bao nhiêu cô gái say đắm.

Cung Trạch Vũ bước nhanh đến gần Diệp Phi, “Tặng em, hi vọng em sẽ thích”.

Diệp Phi cúi xuống nhìn bó hoa trong tay, cô đã từng tưởng tượng, có một ngày Cung Trạch Vũ cầm một bó hoa to đứng trước mặt cô. Nhưng hiện thực và mơ ước muện mất hai năm, đây là sự khác biệt giữa hiện thực và mơ ước.

“Cảm ơn học trưởng. Em rất thích” Diệp Phi nói.

Cung Trạch Vũ mở cửa xe để Diệp Phi bước lên xe, thắt dây an toàn cho cô.

“Em muốn đi đâu ăn, anh mời”

“Hôm nay để em mời anh, địa điểm em chọn. Nếu như anh nhất quyết mời em, em sẽ xuống xe, hẹn anh hôm khác”. Diệp Phi bướng bỉnh.

Cung Trạch Vũ cười ầm áp “rồi, hôm nay em mời anh, sau này anh mời em”. Tay anh không kiềm chế được nắm lấy tay Diệp Phi. Chờ hai năm nay anh mới lại có cơ hội nắm tay cô.

Diệp Phi thụt tay lại, chỉ vào ngã rẽ phía trước “Đến ngã rẽ đằng trước anh rẽ trái”.

Lòng bàn tay Cung Trạch Vũ trống không, cái cảm giác trống rỗng nói không ra lời, có phải cô cố ý thụt tay lại không? Anh theo đường Diệp Phi chỉ đến địa điểm cô chọn, anh vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy trường trung học họ đã từng học.

“Em muốn ăn ở đâu?” Anh nghi ngờ hỏi.

Diệp Phi xuống xe “Đúng vậy, mình ăn ở nhà hàng đồ ăn nhanh”. Cô vui vẻ bước vào nhà hàng đồ ăn nhanh đối diện với cổng chính của trường, do nghỉ hè nên nhà hàng vắng lặng không có người. Diệp Phi cuối cùng đã được ngồi vào vị trí gần cửa sổ vị trí mà trước nay cô vẫn ngồi, cửa rộng từ trần xuống sàn, có thể ngắm cổng trường và đường mà không bị gì che khuất.

Cung Trạch Vũ ngồi đối diện cô, không thể hiểu nổi sao Diệp Phi lại chọn nơi này, trước kia đi học, chê cơm trưa trong trường không ngon, học sinh mới chạy vào đây ăn, nhưng sao bây giờ cô không chọn nhà hàng nào sang trọng? Nhà hàng này tầm thường quá.

“Phi Phi, thực ra anh có thể mời em đi ăn tiệc lớn” Anh đề nghị, anh có thể đang nghĩ là vì Diệp Phi không có tiền mời anh.

“Diệp Phi uốn cong môi “Ông chủ, hai xiên gà rán, hai miếng cá chiên, xiên cá chiên, canh cay có nấm kim châm, nấm, khoai tây, mì sợi to, thêm một xuất kim bắp, và một xuất cơm trộn thổ đá. Cô thông thạo gọi một lượt các món ăn có trên tấm biển của nhà hàng nhỏ này.

Ông chủ vui vẻ đồng ý, bắt tay làm đồ ăn cho họ. Mùi thơm nức quen thuộc của thức ăn bay ra, dường như mang họ quay lại những tháng năm thanh mai đó.

“Biết tại sao trước khi anh ra nước ngoài, em hứa mời anh ăn ở đây không?” Diệp Phi cười nhìn Cung Trạch Vũ.

Cung Trạch Vũ bị hỏi thần người ra, anh nhớ ra năm đó cô nói mời anh ăn để thực hiện lời hứa với anh.

“Anh nhớ”

“Vì ăn ở đây, tất cả học sinh đều sẽ nhìn thấy chúng ta. Các anh chị khóa trên, khóa dưới sẽ chạy đến hỏi em, sao em có thể ngồi ăn cùng anh? Em sẽ cười và nói, em thực hiện lời hứa với anh. Sau đó, bọn họ sẽ ngưỡng mộ nhìn em, lòng đố kị, hóa ra bạn gái của học trưởng Cung Trạch Vũ là Diệp Phi”.

Diệp Phi cười nhìn Cung Trạch Vũ, ánh mắt long lanh như giọt sương, nghẹn ngào nói ra bí mật của năm đó, một cô gái thanh mai như cô cũng sẽ có một chút hư vinh, hi vọng được tất cả các bạn nữ ngưỡng mộ, cô là bạn gái của học trưởng đứng đầu trường.

Cung Trạch Vũ tim nhói đau, đưa tay nắm lấy tay Diệp Phi “Xin lỗi, anh đã không thể đến” Sáng hôm đó anh bị người nhà đưa đi, không kịp đến chỗ hẹn, anh không thể tưởng tượng, lúc đó cô thất vọng như nào khi ngồi đây và chờ một người chắc chắn không xuất hiện.

“Nhưng mẹ anh đã đến và đưa cho em một tờ ngân phiếu để em rời xa anh” Diệp Phi cười lạnh nhạt.

Cung Trạch Vũ thẳng thốt “Anh không ngờ mẹ anh lại làm ra những việc như vậy, xin lỗi em, Diệp Phi”. Tay anh nắm chặt bàn tay cô hơn, nỗi đau cuộn vào trái tim anh, anh tràn đầy hi vọng chờ cô, nhưng lại nhận về sự nhục nhã.

“Không có gì, em xé rách tờ ngân phiếu và đưa cho bà ấy” Diệp Phi cười giống như một đứa trẻ đang làm việc gì xấu xa, đắc ý nhếch mép.

Cung Trạch Vũ nhìn cô cười như một đứa trẻ không có tâm tư, thương xót muốn giữ cô trong lòng bàn tay để bảo vệ cô.

“Làm tốt lắm, đáng khen” anh nói.

Ông chủ quán bung tất cả các món ăn đã làm xong đặt lên bàn.

Diệp Phi cầm xiên gà rán lên đưa cho Cung Trạch Vũ “Cái mà anh thích ăn nhất, gà rán”.

“Cá xiên em thích nhất”. Cung Trạch Vũ đưa cho cô, cẩn thận rắc thật nhiều bột ớt vào canh và đưa đến trước mặt Diệp Phi.

Diệp Phi cắn miếng thật to, nhưng lại không tìm lại được hương vị của thanh xuân.

Một ánh sáng lóe lên bên ngoài cửa kính, chụp lại cảnh hai người thân mật.

Trong chiếc xe thể thao màu đỏ, Vương Ngọc nhếch mép “lãng lơ thật sự ngấm vào xương rồi! Thiên Tịnh, cậu nhìn xem, mới ăn có mấy miếng, học trưởng Cung Trấn Vũ đã lau miệng cho rồi”.

Thiên Tịnh cười nhạt nhẽo “Cô ta giỏi, cậu gửi bức ảnh này cho Mộ Lạc Lạc, cậu đoán xem Mộ Lạc Lạc sẽ đối phó với Diệp Phi như nào?”

Vương Ngọc cuối cùng cũng đã hiểu được ý Thiên Tịnh “Haha. Vẫn là cậu cao thủ, như này vốn dĩ không cần chúng ta động tay, Mộ Lạc Lạc cũng sẽ đẩy Diệp Phi xuống hố bùn.

“Mộ Lạc Lạc yêu Cung Trạch Vũ, cô ta đã tuyên bố với người nhà rồi, phải lấy Cung Trạch Vũ, nếu như biết người đàn ông mình hao tâm dành lấy, bị Diệp Phi dụ dỗ mất, với tích cách đại tiểu thư của cô ta, có gì mà cô ta không thể làm ra? Cậu đăng bức ảnh lên dòng thời gian, dự đoán bức ảnh này không lâu sau sẽ được chia sẻ điên cuồng” Thiên Tịnh lạnh lùng dặn dò. Cô chắc chắn Mộ Lạc Lạc nhìn thấy bức ảnh sẽ lằm ảm ỉ đến tai mộ Thương Nam, mà Mộ Thương Nam nhìn thấy Diệp Phi thân mật với người đàn ông khác, Cô không tin Mộ Thương Nam sẽ không ghét bỏ Diệp Phi.

“Được, Minh sẽ đăng ngay lập tức” Vương Ngọc lập tức đăng bức ảnh lên.

Rất nhanh tình sâu nghĩ nặng của Diệp Phi và Cung Trạch Vũ, bức ảnh được Cung Trạch Vũ lau miệng cho, sẽ được bạn bè biên tập, đều đang chờ Diệp Phi là Hồ Ly Tinh, cướp bạn trai của Mộ Lạc Lạc.

Diệp Phi không ngờ lại nhìn thấy ảnh của cô và Cung Trạch Vũ, tin nhắn quá nhiều, cô đã không tìm ra ai là người đầu tin gửi.

“Đừng xem nữa! Anh gửi một tin nhắn để bọn họ đều ngậm mồm lại!” Cung Trạch Vũ nói. Ngón tay anh ấn vào màn hình, gửi lên bức ảnh hai người cùng với một vài lời “Hi vọng tình yêu lúc mới gặp, năm đó không tán được em, bây giờ tiếp tục theo đuổi em, mọi người vui lòng cổ vũ cho mình, tán được tình yêu duy nhất của mình!”

Bình luận của bạn bè đột nhiên biến mất, không ai dám gửi thêm cái gì, Lời của Cung Trạch Vũ rất rõ ràng, Diệp Phi là tình yêu duy nhất của anh, như vậy những cô gái khác đều không phải người anh yêu.

Lông mày Diệp Phi cong lên, Cung Trạch Vũ không để bụng giúp cô hả dạ. Chỉ là khi hai người họ đi ra khỏi nhà hàng, Diệp Phi nhìn thấy bóng dáng Mộ Thương Nam đang bước đến phía cô.....

47. Chương 47

Mộ Thương Nam lạnh lùng, từng bước từng bước bước đến chỗ Diệp Phi.

Diệp Phi ngạc nhiên nhìn Mộ Thương Nam, không hiểu sao anh ta lại đến đây, anh ta không phải ra ngoài ăn tối cùng Bắc Minh Phong rồi sao?

“Ăn tối cùng học trưởng?” Mộ Thương Nam đưa tay hất những sợi tóc lơ thơ trước trán cô. Hành động ầm áp của anh và cái lạnh lùng từ trong ra ngoài toát ra, hoàn toàn khác biệt.

Diệp Phi bị hỏi thần người ra, làm như cô là bạn gái anh, đến đón cô về nhà.

“Tôi xong rồi, tôi về nhà trước đây” Cô bị lời nói của anh làm cho phát bực, chỉ muốn biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Ngón tay Mộ Thương Nam túm chặt lấy tóc cô, anh ta đến đây rồi, chạy đi đâu được.

“Cô muốn về nhà nào?” Giọng nói anh trầm xuống.

Đến đây Diệp Phi mới hiểu được vấn đề, cô là trợ lý đặc biệt của anh, phải theo sát anh 24/24 giờ. Cô ngại ngừng mấp môi nói “Về, về nhà anh”.

“Phi Phi, nếu em không muốn về, anh đưa em đi” Cung Trạch Vũ bước một bước chen giữa Mộ Thương Nam và Diệp Phi.

“Gọi thân mật thật, Phi Phi là để cậu gọi sao? Đi, lên xe” Mộ Thương Nam ra lệnh cho cô gái trước mặt.

Diệp Phi trợn mắt lên nhìn anh, rõ ràng là bắt nạt Cung Trạch Vũ.

“Học trưởng, trợ lý đặc biệt chính là phải theo sát anh ta. Anh về trước đi. Dù sao anh cũng về nước rồi, mình có thể thường xuyên gặp nhau mà” Cô giải thích với Cung Trạch Vũ.

“Anh ta trả lương cho em bao nhiêu, anh trả gấp đôi”. Cung Trạch Vũ ngay lập tức nói thêm vào, không chịu được thái độ bá đạo của Mộ Thương Nam với Diệp Phi.

“Muốn tuyển cô ta, trước tiên hãy bồi thường một nghìn vạn tiền vi phạm hợp đồng cho công ty tôi, trong hợp đồng ghi rất rõ”. Mộ Thương Nam lạnh lùng nói.

Diệp Phi bị dọa há hốc mồm, trong hợp đồng có điều khoản này sao? Cô ân hận vì lúc ký hợp đồng, không xem kỹ, nhưng ai mà ngờ được vi phạm hợp đồng tiền bồi thường lại lớn như vậy.

“Tại sao tôi vi phạm hợp đồng không làm nữa, lại phải bồi thường cho anh một số tiền lớn như thế? Cái này không hợp lý”

Cô suýt nữa chửi ra tiếng, đem cô bán cũng không đủ một nghìn vạn.

“Tại vì vị trí của cô quan trọng, Trợ lý đặc biệt của tôi Mộ Thương Nam chẳng nhẽ lại không đáng một nghìn vạn? Lên xe” Tay Mộ Thương Nam vỗ lên vai cô. Một nghìn vạn là còn ít, Người phụ nữ của Mộ Thương Nam là báu vật vô giá, chỗ tiền đó chỉ để mua vài sợi tóc của cô.

Diệp Phi không còn gì để nói với cái cách giải thích này nữa, rõ ràng có tranh luận nữa cũng chẳng có nghĩa lý gì, hợp đồng ký cũng ký rồi.

“Học trưởng em đi trước đây, anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi” cô chào tạm biệt Cung Trạch Vũ.

Mặt Cung Trạch Vũ căng như sợi dây, anh kích động muốn bỏ ra một nghìn vạn chuộc Diệp Phi về, tiếc là tiền bạc gia đình anh do ba anh nắm giữ, trong tay anh không có nhiều tiền như thế.

Tay anh nắm chặt thành nắm đấm, đành nhìn người con gái mình muốn bảo vệ rời đi.

“Ừm, em đi trước đi. Sau này nếu một ngày nào đó em muốn chuyển việc thì nói với anh, bệnh viện nhà anh lúc nào em cũng có thể đến làm việc”. Anh nói với Diệp Phi. Anh phải về nhà gặp ba để lấy một nghìn vạn.

Diệp Phi khua tay hất tay người đàn ông túm tóc cô không chịu buông ra, đi ra xe của Mộ Thương Nam. Cái hành động này của anh ta thật đáng ghét, cứ làm như cô là con chó hay con mèo của anh.

Cung Trạch Vũ đột nhiên nghĩ ra, hoa anh tặng cô còn ở trên xe “Phi Phi em chờ chút, anh lấy hoa cho em”. Anh chạy đến xe, lấy bó hoa đưa cho Diệp Phi.

Diệp Phi định đưa tay ra lấy bó hoa thì bị tay của Mộ Thương Nam chặn lại. Tay còn lại Mộ Thương Nam với lấy bó hoa trên tay Cung Trạch Vũ “Cảm ơn nhiều”. Nhưng anh lại không đưa lại cho Diệp Phi, mà lại ném nó đi, bó hoa rơi trúng thùng rác cách đó không xa.

“Mộ Thương Nam, anh quá đáng lắm rồi đấy!” Diệp Phi tức giận hét lên, dù sao đây cũng là lần đầu cô được tặng hoa.

Cánh tay dài của Mộ Thương Nam ôm vào eo cô, kéo cô vào trong xe, tiếng nói lạnh lùng sau lưng anh “Diệp Phi thích hoa gì, sẽ có người mua cho cô ấy, không cần cậu hao tâm tổn trí”.

Cung Trạch Vũ tức đến tái mặt, Mộ Thương Nam rõ ràng đang sỉ nhục danh dự của anh.

“Giận rồi à? Muốn hoa gì, tôi mua đèn cho cô?” Anh đưa tay định sờ gương mặt nhỏ bé của cô. Diệp phi cắn vào ngón tay anh, cắn thật mạnh, làm cô giận sôi máu, chưa từng gặp một người đàn ông nào mất lịch sự như anh, anh dựa vào cái gì mà vất hoa của cô đi.

Mộ Thương Nam đau, nhưng anh không rút tay ra, mặc cho cô cắn “ Giận thật à? Tôi đèn cho cô cả một tiệm hoa”

“Vấn đề không phải là một tiệm hoa, là anh đã sỉ nhục người ta” Diệp Phi tức giận hét lên.

Mộ Thương Nam nâng cằm cô “Tôi sỉ nhục cậu ta, cô xót à?” hừmmm...”Giọng anh lạnh đến ghê người, anh không thể chịu được người khác dành tình yêu cho cô, càng không thể chịu được cô yêu người đàn ông khác”. Sự đố kỵ giống như cỏ dại điên cuồng mọc trong trái tim anh.

“Đương nhiên tôi thương học trưởng rồi, chẳng nhẽ lại thương một kẻ gây sự vô cớ như anh?” Diệp Phi nói đồng dục.

“Đem cái lòng thương của cô về cho tôi, bằng không tôi đảm bảo cậu ta sẽ thảm hơn bây giờ”. Mộ Thương Nam nói lớn, dám cướp người con gái của anh, anh sẽ khiến Cung Trạch Vũ không biết mình sẽ chết như nào. Anh ấn vào màn hình điện thoại, gửi đi một chỉ thị cho Đỗ Xán.

Diệp Phi tức giận quay mặt đi không thèm nhìn anh nữa, tiếc là cô đánh không lại anh, cũng không có một nghìn vạn để thôi việc. Cô nhìn ra ngoài cửa xe, mới phát hiện ra con đường này không phải về nhà họ Mộ. Cô đột nhiên nghĩ ra, hôm nay Liễu Họa có nói, cô không được phép bước vào nhà họ Mộ dù chỉ một bước. Anh đưa cô đi đâu? Nhưng đang tức giận, cô cũng chẳng buồn hỏi. Xe đi một đoạn đường, rồi đi lên sườn núi, cô cuối cùng cũng biết đây là đâu, là nơi ở của những người giàu có nhất nước ZH, có tới nửa núi là biệt thự. Nghe nói bước vào khu vực nhỏ này, chính là bước vào sân sau của ông chủ trong Top 100 tập đoàn đứng đầu thế giới. Biệt thự rải rác trên nửa sườn núi, mật độ rất thấp, lâm viên tư gia rất rộng, giữa các biệt thự không có làm phiền lẫn nhau. Xe đi vào một biệt thự sang trọng, trong nhà đèn sáng rực rỡ, từ ngoài nhìn vào đẹp giống như những căn phòng trong chuyện cổ tích. Cô xuống xe theo Mộ Thương Nam, không cần hỏi cũng đoán được, đây chỉ có thể là nhà riêng của Mộ Thương Nam. Cô đi vào phòng khách, một phòng hoa tươi đập vào mắt cô.

“Đây đều là hoa đèn cho cô, thích hoa gì, lúc nào cũng có thể gọi điện cho Nhiếp Hạo. Sau này, tôi và cô sẽ sống ở đây. Tan làm về, cô chịu trách nhiệm làm cơm, làm việc nhà. Bây giờ cô đi làm cơm cho tôi.” Mộ Thương Nam ra lệnh.

Diệp Phi nhìn anh kỳ quặc “Anh không phải đi ăn cơm rồi sao? Tại sao còn phải làm cơm?”

“Chỉ mới uống rượu còn chưa ăn cơm” Mộ Thương Nam nói. Anh nhìn thấy bức ảnh liền đi đón cô. Làm gì có thời gian ăn, chỉ sợ anh đến muộn, Cung Trạch Vũ lại làm ra hành động thân mật hơn.

Diệp Phi buồn bực đi xuống phòng bếp rộng thênh thang, chưa từng nghe một bữa tiệc chỉ uống rượu không ăn cơm. Càng buồn bực hơn, trong tủ lạnh hai cánh, lại trống không chỉ có mỳ sợi.

“Không có cơm, tôi nấu mỳ cho anh ăn?” Cô hỏi

Bụng dưới của Mộ Thương Nam thắt lại, ánh mắt anh nhìn xuống phần dưới của cô, phần dưới của cô rất ngon.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-hon-vo-yeu>